

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সঙ্গীত

কথা : হৰেন্দ্ৰনাথ বৰঠাবুৰ
সুৰ : বিজন দত্ত

নতুন দিনৰ পোহৰ প্ৰয়াসী
তৰুণ-তৰুণী আমি
জ্ঞানৰ পথৰ আনোক যাত্ৰাৰ
যাত্ৰী অগ্ৰগামী।
শত শতাব্দীৰ অজ্ঞানতাৰ
এন্ধাৰ আঁতৰি যায়,
দুৰ্গন্ধগিৰি অঠাই মাগৰে
বাট দিছে মোবলিহি।
আবলশেও আজি নিজকে প্ৰবলশি
ধৰালৈ আহিছে নামি।

ইতিহাসে পথ দিব
বৃষ্টিয়ে গতি দিব
বিজ্ঞানে দিব-দূৰদৃষ্টি,
মহা মনীষাৰ যুগ চেতনাৰে
বলি যাওঁ নিতে নতুন সৃষ্টি।
ভাষা ধৰ্ম জাতি বৰ্ণৰ
প্ৰাচীৰ ভাঙোতা আমি যুগাগ্ৰগামী।।

সূচী পত্ৰ

প্ৰবন্ধ

আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত প্ৰমূল্য অৰণ্য ৰোদন মাত্ৰ	শ্ৰী ড° ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস	১৭
ভাৰতত গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ কৰণ পৰিণতি	শ্ৰী জয়ন্ত কুমাৰ শৰ্মা	১৯
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত যোগৰ ভূমিকা	শ্ৰী মনিষা শইকীয়া	২২
বন্দীত্বৰ শিক্ষা আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা	শ্ৰী ড° দেৱপ্ৰতীম হাজৰিকা	২৫
সাম্প্ৰতিক সময়ত চিৰাজ চৰিত্ৰৰ প্ৰাসঙ্গিকতা	শ্ৰী শ্ৰীবুধিন দত্ত	২৮
সাম্প্ৰতিক অসমীয়া ভাষাৰ স্বৰূপ আৰু নৱপ্ৰজন্ম	শ্ৰী বাস্তৱ বড়া	৩০
অসমীয়া ভাষা আৰু অসমত ইয়াৰ অস্তিত্ব	শ্ৰী ৰূপজ্যোতি দাস	৩৩
হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'এপিটাফ'	শ্ৰী সমীক্ষা হাজৰিকা	৩৫
অসমীয়া লোক সংস্কৃতি আৰু পুৰণি অসমীয়া আ-অলংকাৰ	শ্ৰী ডলীপ্ৰিয়ম হাজৰিকা	৩৭
সমাজৰ প্ৰান্তীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰতিচ্ছবি- 'ফেলানী'	শ্ৰী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য	৪০
মানৱ জীৱনত শিক্ষা আৰু শিক্ষা গুৰুৰ ভূমিকা	শ্ৰী জ্যোতিৰেখা শইকীয়া	৪২

ভ্ৰমণ কাহিনী

মাজুলীত ৰাস চাবলৈ গৈছিলোঁ	শ্ৰী প্ৰাচুৰ্য প্ৰাণ কলিতা	৪৩
শুভ্ৰতাৰ চহৰত এভূমুকি	শ্ৰী স্বাতী বৰুৱা	৪৫

সাক্ষাৎকাৰ

ড° অদिति বেজবৰুৱা বাইদেউৰ সৈতে অন্তৰংগ আলাপ	শ্ৰী জানমণি কুৰ্মী	৪৭
---	--------------------	----

অন্যান্য প্ৰবন্ধ

জুন টিক ডিজিজ	শ্ৰী ড° মানসী বৰতামুলী	৫২
ৰুগ্ন পৃথিৱীৰ কান্দোন	শ্ৰী সুদৰ্শনা মহন্ত	৫৩
বৰ্তমান যুগত সাহিত্য আৰু শিক্ষাৰ ভূমিকা	শ্ৰী দেৱিকা গগৈ	৫৫

চুটিগল্প

জীৱন	শ্ৰী প্ৰতীক্ষা শইকীয়া	৫৬
দীপুৰ লটি-ঘটি	শ্ৰী অনিন্দিতা কছাৰী	৫৮
অমানিশাৰ শেষত ...	শ্ৰী নিতুমণি বৰা	৬০
অতিমাত্ৰা মৰমৰ পৰিণাম স্বৰূপে অৱহেলা	শ্ৰী শ্ৰুতি শৰ্মা তামুলী	৬১
হুমুনিয়াহ	শ্ৰী প্ৰিয়াংকী ফুকন	৬৩

অণুগল্প ১

?	শ্ৰী সমীৰ কলিতা	৬৪
---	-----------------	----

চুটিগল্প

অন্তৰৰ বেদনা	শ্ৰী চৈয়দা তাচলিম নাজলিন	৬৫
--------------	---------------------------	----

অণুগল্প-২

একৰ এক গ'ল থাকিল শূন্য	শ্ৰী বিতোপন শইকীয়া	৬৬
------------------------	---------------------	----

অনুভৱ

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় জ্ঞানৰ আলায় হৈ ৰওক	শ্ৰী লতাস্ৰী গায়ন	৬৭
নন্দনিয়ান ৪ এটি জীয়া সপোন	শ্ৰী নিবেদিতা শৰ্মা	৬৮

কবিতা কানন

অসমী আইৰ আমি জাগ্ৰত সেনানী
খাটি খোৱা শ্ৰমিক মই
শৈশৱৰ দিনবোৰ
তোমাৰ বাবে
এজাক ক'লা ধোঁৱা
সৰগৰ পৰী
ধুমুহা
যান্ত্ৰিকতাৰ অমানিশা
অনন্যা
মহাত্মা : আকৌ এবাৰ আহা
আশাৰ সপোন
ভগ্ন হৃদয়
সুখৰ ঠিকনা বিচাৰি
মোৰ প্ৰশ্ন
সূৰ্য নামি অহা পাহাৰটোৰ ফালে

লিমাৰিক

কা

শ্ৰ পূবালী শইকীয়া ৭০
শ্ৰ মামু মানকী ৭০
শ্ৰ নিদৰ্শনা হাজৰিকা ৭১
শ্ৰ মোস্তাফিজুৰ ৰহমান ৭১
শ্ৰ ঋতুৰাজ গগৈ ৭২
শ্ৰ গৌৰৱ গগৈ ৭২
শ্ৰ অভিজিত শইকীয়া ৭৩
শ্ৰ তৃষণ শইকীয়া ৭৩
শ্ৰ আকাশদীপ গগৈ ৭৩
শ্ৰ সুদীপ্ত দাস ৭৪
শ্ৰ ৰালুল গগৈ ৭৫
শ্ৰ ডিম্পী গগৈ ৭৫
শ্ৰ তন্ময়ী ভাগৱতী ৭৬
শ্ৰ নচীৱ কায়স্থ ৭৬
শ্ৰ কিৰণ সোণোৱাল ৭৭

শ্ৰ সমীক্ষা হাজৰিকা ৭৮
শ্ৰ ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য ৭৮

English Section

CHETAN BHAGAT :
Equality in the Workplace
Space Science and Exploration
Group Study
Global Warming
Migratory Bird Conservation
Failures are pillars of success
When I Embrace the Sky

শ্ৰ Mala Borthakur 81
শ্ৰ Priya Das 83
শ্ৰ Puja Bora 84
শ্ৰ Shekhar Borah 85
শ্ৰ Kastori Rani Gogoi 87
শ্ৰ Pranjit Das 88
শ্ৰ Sudipta Saikia 89
শ্ৰ Priyanka Hazarika 90

Poems

Quarantine Will You Be My Valentine?

শ্ৰ Puja Mahanta 92

Fictional Verse

শ্ৰ Jushna Gogoi 93

Dear College Life!

শ্ৰ Deepnita Shil 93

Miss You

শ্ৰ Sudeepta Saikia 93

I STILL DO

শ্ৰ Shekhar Borah 94

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকসকলৰ প্ৰতিবেদন

৯৫

আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত প্ৰমূল্য অৰণ্য ৰোদন মাত্ৰ

ড° ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস

সহযোগী অধ্যাপক, কটন বিশ্ববিদ্যালয়

বিশ্বায়ন আৰু প্ৰযুক্তিৰ আগ্ৰাসনে শিক্ষাৰ ৰূপৰেখা গতিবিধি সলনি কৰাৰ সময়ত আজি সমাজখনৰ সন্মুখত এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন থিয় দিছেহি আজিৰ শিক্ষা কোন দিশে। পৰিতাপৰ কথা যে সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত শিক্ষাৰ এটা সু-সংহত সংজ্ঞা নিৰূপণ কৰাটো সম্ভৱ নহয়। বৈদিক কালৰ পৰা ভিন্ন দশা-পৰিক্ৰমা অতিক্ৰম কৰি প্ৰজ্ঞাৰ বাহক হিচাপে শিক্ষাই যি ঐতিহ্যৰ পোষকতা কৰিছে সেয়া আজি অক্ষুণ্ণ আছেনে? আছেনে সাম্প্ৰতি শিক্ষাৰ কিবা সম্পৰ্ক জীৱনৰ সৈতে? অথবা আজিৰ এই বজাৰমুখী শিক্ষাৰ কিবা ক্ষমতা আছেনে মানুহৰ জীৱন দৰ্শন গঢ়ি তোলাৰ অথবা সলনি কৰাৰ? মানৱ সত্ত্বাৰ মৌলিক প্ৰশ্নগুচ্ছৰ উত্তৰবোৰ বিচাৰি পোৱা যায়নে আজিৰ শিক্ষাৰ মাজত? জীৱন বিচ্ছিন্ন শিক্ষাক আমি শিক্ষা বুলি কম জানো? ব্যক্তিজীৱন, সমাজ জীৱনত ইয়াৰ কিবা গুৰুত্ব থাকিব জানো? শিক্ষা এনেকুৱা হ'ব নালাগেনে যি শিক্ষা পঢ়াশালী

গচকাৰ পূৰ্বেই আৰম্ভ হয় আৰু আনুষ্ঠানিকতাৰ অন্ততো শেষ নহয়? আমেৰিকান সাহিত্যিক মাৰ্ক টোৱেইনৰ বাণীৰো গুঢ়াৰ্শ নিশ্চয় এয়াই - "I went to school, but it didnot interfere with my education." সাম্প্ৰতিক শিক্ষাত এনে উপলব্ধিৰ গুৰুত্ব কিমান সেয়া দেখাই দেখিছে।

সভ্যতাৰ গঢ়ন-বাঢ়নত শিক্ষা এক অপৰিহাৰ্য উপাদান। আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাত শিক্ষাৰহিত ব্যক্তি-জীৱন আধৰুৱা তথা অৰ্থহীন। প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তি শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ আওঁতালৈ অহাটো এক দস্তৰ। আনুষ্ঠানিক শিক্ষাত পদাৰ্পন কৰাটো একোগৰাকী মানৱ শিশুৰ বাবে নতুন জীৱনৰ আৰম্ভণিৰ সমাৰ্থক। সিদিনাই নিজ সন্তানক লৈ সপোন ৰচিব লয় পিতৃ-মাতৃয়ে। তেওঁলোকে অন্তঃকৰণে সন্তানৰ বাবে ব্যক্তিগত সুখ স্বাচ্ছন্দ কাটি কৰি দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰে। তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ সন্তান এই শিক্ষাব্যৱস্থাই সৃষ্টি কৰা এখন প্ৰতিযোগিতাত সোমাই পৰে নিজে গম নোপোৱাকৈ। এই প্ৰতিযোগিতাখনে অভিভাৱকসকলৰ কাকো অৱকাশ নিদিয়ে নিজ সন্তানৰ বৌদ্ধিক আৰু আধ্যাত্মিক উত্তৰণৰ দিশটোলৈ চাবলৈ। এক মানৱ যন্ত্ৰৰ ভূমিকাৰে শিক্ষাৰ্থীসকল শিক্ষা প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজলৈ সোমাই গৈ থাকে জীৱনৰ মৌলিক উপলব্ধিৰ ব্যতিৰেকে। তাত প্ৰমূল্যৰ কথাই নাই, নাই জীৱনৰ নতুন অৰ্থ অথবা দৰ্শন নিৰ্মাণৰ সাৰস্বৰ্ত আখৰা। কুৰি বছৰ পিছত সেই শিক্ষাৰ্থী এগৰাকী বৃত্তিপাৰী ব্যক্তি হিচাপে পৰিগণিত হ'ব (নহ'বও পাৰে)। তেওঁ এগৰাকী চিকিৎসক, অভিযন্তা-আমোলা হ'ব। পিতৃ-মাতৃৰ মুখত তৃপ্তিৰ হাঁহি বিৰিঙিব। সফল শিক্ষা জীৱনৰ দোহাই দি অনেকেই শুভেচ্ছা জনাব। কিন্তু যি প্ৰধান কাৰণৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ অথবা সমাজখনে সন্তুষ্টিৰ বিৰল উপলব্ধি কৰিব লাগিছিল সি যোজন দূৰতে থাকি গ'ল। সেই শিক্ষাৰ্থীগৰাকী এগৰাকী 'মানুহ' হ'লনে? এই প্ৰশ্ন আজি কোনেও নকৰা হৈছে। কিয়নো আজিৰ শিক্ষাই মূল লক্ষ্যৰ পৰা বহু নিলগত অৱস্থান কৰিছে। ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত মানুহৰ ভিতৰৰ পৰিৱৰ্তন নিখুত সত্ত্বাক উত্তৰিত কৰি মানৱ মনৰ সৰ্বাংগীন বিকাশ হ'ব লাগে প্ৰকৃত শিক্ষাৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য। স্বামী বিবেকানন্দৰ বাণীত এনে সত্য অনুৰণিত হৈছে - "Education is the manifestation of perfection that is already in man." মানুহ জন্মতে দস্যু দানৱ হৈ জন্মগ্ৰহণ নকৰে। মানৱ মনৰ শুভশক্তিৰ বিকাশৰ দ্বাৰা ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব আৰু চৰিত্ৰ গঠনত শিক্ষাই ভূমিকা পালন

কৰে। শিক্ষা মানে কেৱল পুথিগত বিদ্যা অথবা পৰিসংখ্যাগত তথ্যজ্ঞান নহয়। এনে জ্ঞানেৰে ব্যক্তি জ্ঞানী হ'ব নোৱাৰে। কেৱল বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ডিগ্ৰীৰ নামো শিক্ষা নহয়। শিক্ষা কেৱল জীৱিকাৰ বাবেও নহয়, জীৱনৰ বাবেহে শিক্ষা। প্ৰকৃত শিক্ষাই আত্মাৰ দৃষ্টি পোহৰৰ দিশে পোনাই দিয়ে। দাৰ্শনিক প্লেটোৱে এনে যুক্তিৰে শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য “Not to fill an empty vessel but to turn the eye of the soul towards light.” বুলি টিপনী কৰিছে। প্ৰজ্ঞাই প্ৰমূল্যৰ বাটেৰে বাট বুলে। মানৱ সমাজত পোহৰৰ সঞ্চাৰণ ঘটে। লগে লগে অশুভবোৰ নাইকিয়া হ'ব ধৰে। শিক্ষাই মানুহক মানুহ কৰে আৰু সমাজক কৰে বাসোপযোগী। শিক্ষাৰ এনে দুই তৰপীয়া ভূমিকা মানৱ সভ্যতাৰ চালিকা শক্তি। কিন্তু এই শক্তি নিশকটীয়া হোৱাটো সমাজৰ বাবে দুৰ্যোগ, জাতীয় দুৰ্ভাগ্য। সভ্যতাৰ বিপৰ্যয়।

এই বিপৰ্যয়ৰ চূড়ান্ত ৰূপ প্ৰতিফলিত হয় দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ছোৱাত। প্ৰমূল্যৰহিত আধুনিক শিক্ষাৰ ফোপোলা ৰূপটো পুনৰবাৰ প্ৰত্যক্ষ কৰে বিশ্ব নাগৰিক সমাজখনে। সভ্যতাৰ প্ৰকৃত অৰ্থ অৱগাহনত ব্যৰ্থ আধুনিক শিক্ষাৰ পৰিণাম কিমান ভয়াবহ তাৰ নিৰ্মোহ ব্যাখ্যাৰে দ্বিতীয় মহাসমৰত বন্দী হৈ কনচেনট্ৰেচন কেম্পত থকা যুঁজাৰু এগৰাকীয়ে লিখা চিঠিখনত শিক্ষক সকলক সম্বোধন কৰি লিখিছিল - “My eyes saw what no man should witness - gas chambers built by learned engineers, children poisoned by physicians, infants killed by trained nurses, women and babies shot and burnt by high school and college graduates.” বন্দীগৰাকীৰ এনে প্ৰত্যক্ষ ধাৰাভাষ্যই সৰ্বজন আকাংখিত কৰুণাময় পৃথিৱী এখন গঢ়ি তোলাত শিক্ষা যে নিকৰুণভাৱে ব্যৰ্থ হৈছে তাকে প্ৰতীয়মান কৰিছে। হিংসুক-যুদ্ধবাজ মানৱ জাতিৰ শিৰা ধমনীত প্ৰমূল্যৰ বক্ত সঞ্চালনেৰে প্ৰেৰণাদায়ী পৃথিৱীৰ সপোন সাকাৰ ৰূপদান কৰাত অপাৰগ শিক্ষক সমাজ আজি অসহায় প্ৰত্যক্ষদৰ্শী মাত্ৰ। পত্ৰখনত যুদ্ধবন্দী গৰাকীয়ে স্পষ্ট কৰি দিছে যে সাম্প্ৰতিক শিক্ষা লৈ তেওঁৰ সন্দেহ উপজিছে- I am suspicious of education. শিক্ষক মণ্ডলীক সেয়ে তেওঁ আহ্বান জনাইছে - শিক্ষাৰ্থী সকলক আপোনালোকে মানুহ হোৱাত সহায় কৰক। আপোনালোকে কষ্টকৰ শিক্ষাদানেৰে কেতবোৰ শিক্ষিত

দানৱ, দক্ষ মানসিক ৰোগী অথবা নিষ্ঠুৰ প্ৰশাসক সৃষ্টি কৰা উচিত নহয়। দ্বিতীয় মহাসমৰকালীন এনে সভ্যতাৰ সংকটৰ পৰা আজিও আমাৰ সমাজ মুক্ত নহয়। আজি আমি এনে এখন সমাজৰ বাসিন্দা য'ত ৰাজনীতি হৈ পৰিছে নীতিহীন, বিজ্ঞান হৈ পৰিছে মানৱতাহীন, পূজা হৈ পৰিছে ত্যাগহীন তথা ব্যৱসায় হৈ পৰিছে অসাধু। আৰু ধৰ্ম (?) হৈ পৰিছে ন্যস্ত স্বার্থ আদায়ৰ উৎকৃষ্ট মাধ্যম। এনে কু-শক্তি আৰু কুৰুচিক প্ৰতিহত কৰি সমাজখনক ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰমূল্যৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ গত্যন্তৰ নাই। এনে উপলক্ষিয়ে দেখুৱাই দিয়ে শিক্ষা পদ্ধতিত প্ৰমূল্যৰ স্থান ক'ত। মূল্যবোধ ৰহিত শিক্ষা সমাজৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় আপদ স্বৰূপ।

সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত সমস্যা আৰু জটিল হৈছে। প্ৰতিগৰাকী আধুনিক মানুহ ব্যক্তি জীৱন অথবা সমাজ জীৱনত এখন আপাত ভিত্তিহীন অস্বাস্থ্যকৰ প্ৰতিযোগিতাৰ নিগনি দৌৰত ব্যস্ত। শিশুসকল, কিশোৰসকল এনে যান্ত্ৰিকতাৰ নিঃকিন চিকাৰ। সমাজৰ কোনো পক্ষ আজি সিহঁতৰ পক্ষত নাই। বিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ (মালিকপক্ষ)ই শিক্ষাক পণ্যৰূপে বিক্ৰি কৰিছে। অভিভাৱকসকলে তাক ‘হ'ট কেইক’ বুলি গ্ৰহণ কৰিছে। শিক্ষা এখন বৃহৎ বজাৰ হৈ পৰাৰ লগে লগে কৰ্পোৰেট গোষ্ঠীৰ আশ্ৰয় আৰম্ভ হৈছে। বৃহৎ পুঁজিপতি সকলো এই বজাৰখনত জঁপিয়াই পৰিছে। এতিয়া আপোনাৰ মোৰ সন্তানৰ শৈক্ষিক ভৱিষ্যত তেওঁলোকৰ হাতত। আপোনাৰ মোৰ কষ্টোপাৰ্জিত আয়ৰ সিংহভাগ পুঁজিপতি-বণিকগোষ্ঠীৰ একাউণ্টত। এটা সময়ত এখন শিক্ষানুষ্ঠান যেনে স্কুল কলেজ স্থাপন এক ৰাজহুৱা আশাসুখীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফল আছিল আৰু তাৰ আয়ৰ একাংশ চৰকাৰৰ ঘৰত জমা হৈছিল। এতিয়া চৰকাৰী নিৰিখতকৈ বহু বেছি মাচুল আদায় কৰি স্কুল-কলেজৰ মালিকসকলে ৰমৰমীয়া ব্যৱসায় চলাবলৈ সক্ষম হয়। চৰকাৰৰ কোনো নিয়ন্ত্ৰণ নথকা এই শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ পাঠ্যক্ৰমৰ প্ৰতিও কাৰো নজৰ নাই। বিশেষকৈ প্ৰাথমিক স্তৰত খেয়াল-খুচিমতে পাঠ্যসূচী যুগুতাই একাংশ শিক্ষানুষ্ঠানে ফুলকুমলীয়া শিশুমনত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলোৱাৰো ঘটনা লক্ষ্য কৰা যায়। তাৰ ফলস্বৰূপে বিজ্ঞানসন্মত পাঠ্যক্ৰমৰ অভাৱত শিশু-চেমনীয়া শিক্ষাৰ্থীসকল জীৱনৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিকাশকালৰ ফচলৰ পৰা বঞ্চিত হয়। এনে অৱস্থাত মূল্যবোধৰ শিক্ষা অৰণ্যবোদন মাত্ৰ। □

ভাৰতত গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ কৰুণ পৰিণতি

জয়ন্ত কুমাৰ শৰ্মা

অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুৰব্বী অধ্যাপক, ভূগোল বিভাগ

১৫৫৫ তেই ফৰাচী জ্যোতিষী নষ্টদমুছে মুঠ ৯৪২ টা ভৱিষ্যতবাণী কৰিছিল। ইয়াৰে অধিক সংখ্যকেই ইতিমধ্যে সত্যত পৰিণত হোৱা বুলি সামাজিক মাধ্যমত চৰ্চা হৈছে। ২০২০ত বিশ্বজুৰি যি মহামাৰীৰ সৃষ্টি হ'ব বুলি ভৱিষ্যতবাণী কৰিছিল সি বাস্তৱত পৰিণত হ'ল। ২০২১ত তেওঁৰ ভৱিষ্যতবাণী অনুসৰি, ৰাছিয়াই নিৰ্মাণ কৰা জৈৱাস্ত্ৰই সমগ্ৰ বিশ্বকে ধ্বংস কৰিব। বিজ্ঞানী মহলৰ মতে পৃথিৱী ধ্বংসৰ পূৰ্বে, সঘনাই প্ৰাকৃতিক বিপৰ্যয়, দুৰ্ভিক্ষ, মহামাৰী, ভূমিকম্পই, বিশ্বৰ কাৰণে গভীৰ সন্ত্ৰাসৰ সৃষ্টি কৰিব। সম্প্ৰতি সমগ্ৰ বিশ্বত, গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিয়ে, যি প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্য সৃষ্টি কৰিছে, তাৰ কাৰণে সমগ্ৰ বিশ্বই গভীৰ উদ্বেগত দিন অতিবাহিত কৰিছে, তথা এক বিপৰ্যস্তৰ দিশত গতি কৰিছে।

বিশ্ব বতৰ বিজ্ঞান কেন্দ্ৰৰ তথ্য অনুসৰি ১৮৮০ ৰ পৰা বিশ্বৰ গড় উত্তাপ প্ৰতি দশকত ০.০৭ ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ হাৰত বৃদ্ধি পাইছিল অথচ ১৯৮১ ৰ পাছত উত্তাপ প্ৰতি দশকত গড়ে পূৰ্বৰ হাৰৰ দুগুণৰ অধিক ০.১৮ ডিগ্ৰী চেলছিয়াছলৈ বৃদ্ধি পালে। ২০২০ৰ ডিচেম্বৰ মাহটো বিশ্বৰ নৱম উষ্ণতম ডিচেম্বৰ ৰূপে পৰিগণিত হৈছে। এই মাহত উত্তাপৰ পৰিৱৰ্তন হৈছিল ০.৭৮ ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ। ২০২০ মাৰ্চত গড় উত্তাপ বিগত ১৪১ বছৰৰ মাৰ্চৰ ভিতৰত দ্বিতীয় সৰ্বোচ্চ ১২.৭ ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ আছিল। পূৰ্বতে ২০১৬ত মাৰ্চত সৰ্বোচ্চ উত্তাপ বৃদ্ধি পাইছিল ১.৩১ ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ। ২০২০ৰ মাৰ্চত বৃদ্ধি পালে ১.১৬ ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ পৰ্যন্ত। সামগ্ৰিকভাৱে ২০২০ত উত্তৰ গোলাৰ্ধত মাটি আৰু জল সামৰি

গড় উত্তাপ বৃদ্ধি পাইছিল ১.১৮ ডিগ্রী চেলছিয়াছ। এই বৃদ্ধি বিগত ১৪১ বছৰৰ ভিতৰত অভিলেখ হ'বত। বতৰ বিজ্ঞানী সকলৰ মতে ২০২১ বৰ্ষটোত বিশ্বত সৰ্বাধিক উষ্ণতা অব্যাহত থাকিব।

ভাৰতীয় বতৰ বিজ্ঞান বিভাগ (আই এম ডি) এ প্ৰকাশ কৰা অনুসৰি, ২০২০ টো ১৯০১ৰ পাছত ভাৰতৰ অষ্টম সৰ্বাধিক উষ্ণতম বৰ্ষ ৰূপে পৰিগণিত হৈছে। বিগত দুটা দশক যথাক্ৰমে ২০০১-২০১০ আৰু ২০১১-২০২০ত, উত্তাপ অস্বাভাৱিকভাৱে অভিলেখ হ'বত ০.২৩ তথা ০.৩৪ ডিগ্রী চেলছিয়াছ বৃদ্ধি পাইছিল। সামগ্ৰিকভাৱে ১৯০১-২০২০ৰ ভিতৰত উত্তাপ বৃদ্ধি পালে ০.৬২ ডিগ্রী চেলছিয়াছ।

একবিংশ শতিকাৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই, হিমালয়ক আঙুৰি ৰখা হিমবাহ প্ৰায় দুগুণ হ'বত গলাৰ বিষয়ে বিভিন্ন সমীক্ষাত প্ৰকাশ পাই আহিছে। ২০২১ৰ সাত ফেব্ৰুৱাৰীত এক বিশাল হিমবাহ ভাগি পৰাৰ কাৰণেই উত্তৰাখণ্ডৰ চমোলি জিলা ভয়াবক বানৰ কবলত পৰিলে। ৰাজ্য প্ৰশাসনৰ মতে তপোবনৰ কাষৰ নন্দাদেৱী হিমবাহ ভাগি পৰাৰ কাৰণেই ২০১৩ৰ কালাসুক বানৰ মাৰাত্মক পৰিস্থিতিৰ স্মৃতি জাগ্ৰত হৈছে। ২০১৩ত মেঘ ভাঙি প্ৰবল বৰষুণৰ সৃষ্টি কৰা বানে ৰাজ্যখনৰ ছহেজাৰ লোকৰ মৃত্যু ঘটাইছিল। সাম্প্ৰতিক বানত ১৬ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২১ পৰ্যন্ত ৫৮ জন মৃত লোকৰ সন্ধান পোৱাৰ লগতে ১৪৬ জন লোক সন্ধানহীন হৈ আছে। এই হিমবাহ বিস্ফোৰণৰ ফলত হোৱা তুয়াৰপাত আৰু প্লাৱনৰ কাৰণেই প্ৰায় তিনি হেজাৰ কোটিটকীয়া এটা বিদ্যুৎ প্ৰকল্পও উটুৱাই নিয়ে। উত্তৰাখণ্ডৰ ৰাজধানী ডেৰাডুনৰ পৰা ২৮০ কিলোমিটাৰ নিলগত উত্তৰ প্ৰদেশৰ তপোবন বিষুগড় জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পৰ এটা বৃহৎ অংশও। এই হিমবাহ বিস্ফোৰণত নাইকীয়া হোৱাৰ কথা বায়ুসেনা বাহিনীৰ সূত্ৰই প্ৰকাশ কৰিছে।

গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ কাৰণেই, ভাৰতৰ ৩৫ খন ৰাজ্যৰ ভিতৰে ২৭ খনেই বিভিন্ন প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ কবলত পৰে। বাংলাদেশৰ পাছতে বিশ্বৰ ভিতৰত ভাৰততে প্ৰতি বছৰেই বানে সংহাৰী ৰূপ ধাৰণ কৰে। বিশ্বৰ বানত মৃত্যু হোৱা লোকৰ এক পঞ্চমাংশ, হয় ভাৰতৰ। পৰিৱেশ মন্ত্ৰণালয়ৰ টোকা অনুসৰি ২০১৮-১৯ত ৰাষ্ট্ৰত প্ৰায় ২৪০০ লোক চৰম প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ যেনে বানপানী আৰু ঘূৰ্ণীবতাহত মৃত্যু হয়।

২০১৭-১৮ৰ অৰ্থনৈতিক সমীক্ষা অনুসৰি কৃষি খণ্ডত উষ্ণতা বৃদ্ধি তথা অত্যাধিক বৰষুণৰ কাৰণে কৃষিৰ উৎপাদন হ্রাস পায় তথা কৃষকৰ উপাৰ্জনত বিৰূপ প্ৰভাৱ পৰে। ইয়াৰ উপৰি বৰষুণ প্ৰয়োজন অনুসৰি হ্রাস পাই, প্ৰবল খৰাণ্ডৰ কবলত পৰে। স্বাধীনতাৰ পাছত কেইটামান বৰ্ষত খৰাণ্ডৰ কবলত পৰা কৃষিখণ্ডৰ পৰিমাণ শতাংশত হ্রাস হ'ল - যথাক্ৰমে ১৯৬৫ত ৪১ শতাংশ, ১৯৭২ত ৪৭ শতাংশ, ১৯৭৯ত ৪৫ শতাংশ, ১৯৮৭ত ৫০ শতাংশ, ২০১৯বৰ্ষত ৪৭ শতাংশ, ২০১৯ৰ মতে দেশৰ ৪৪ শতাংশ ভূমি খৰাংপীড়িত। ৰাষ্ট্ৰৰ খৰাংপীড়িত অঞ্চল- ৫.১১ লাখ বৰ্গ কিলোমিটাৰ। গান্ধীনগৰ আই আই টিৰ প্ৰফেচৰ বিমল মিশ্ৰৰ মতে ২০১৮ত সময়ত মৌচুমী বায়ুৰ আগমন দেৰি হোৱাত বৰষুণ ৪৪ শতাংশ হ্রাস পালে। ২০২০ বৰ্ষৰ এক জুনৰ পৰা ৩০ ছেপ্তেম্বৰ পৰ্যন্ত গড় এই সময়ছোৱাৰ ৮৮.০ ছেণ্টিমিটাৰৰ বিপৰীতে, ৯৫.৮ ছেণ্টিমিটাৰ হয়। বিভিন্ন সময়ত বিশেষজ্ঞই প্ৰকাশ কৰিছে যে যদিহে উত্তাপ ২.৩৫° ডিগ্রী চেলছিয়াছ বৃদ্ধি তথা বৰষুণৰ পৰিমাণ ৭.২৫ শতাংশ পৰ্যন্ত পৰিৱৰ্তন হয় তেন্তে কৃষকে ৰাজহ ৯.২৫ শতাংশ পৰ্যন্ত হেৰুৱাব পাৰে। ইয়াৰ উপৰি ৰাষ্ট্ৰৰ মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ হাৰ ১.৮ শতাংশৰ পৰা ৩.৪ শতাংশ পৰ্যন্ত হ্রাস পোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে। (কুমাৰ আৰু পাৰিখ)

গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ কাৰণেই, ভাৰতৰ উপকূলত সাগৰ পৃষ্ঠৰ উচ্চতা বৃদ্ধিয়ে ভয়াবহ দুৰ্যোগৰ সৃষ্টি কৰে। বিগত ২০২০ ৰ মে' মাহত বংগোপসাগৰৰ জলভাগৰ উষ্ণতা ৩০.৩০ ডিগ্রী চেলছিয়াছ পৰ্যন্ত বৃদ্ধিৰে বংগোপসাগৰৰ উপকূলত মহাঘূৰ্ণী 'আমফানে' বিস্তৰ ক্ষতি সাধন কৰিলে। এই ঘূৰ্ণীবতাহৰ ঠিক পাছতেই জুনত দেশৰ পশ্চিম উপকূলত বা আৰৱ সাগৰৰ উপকূলৰ মুম্বাইত শক্তিশালী অন্য এক ঘূৰ্ণীবতাহ 'নিসৰ্গ'ই তাণ্ডৰ চলালে। উল্লেখ, বিগত প্ৰায় ১৩৮ বছৰত কোনো দিনেই ঘূৰ্ণীবতাহে মুম্বাইত খুন্দা মৰা নাছিল। বিশেষজ্ঞ সকলৰ মতে বিশ্বৰ সবাতোকৈ ৩৫ টা মৌচুমী ঘূৰ্ণী বতাহৰ ভিতৰে ২৬ টাৰে সৃষ্টি বংগোপসাগৰত। 'আম ফান' বংগোপসাগৰত সৃষ্টি হোৱা ২৯ নম্বৰ চুপাৰ চাইক্ল'ন। ভাৰতৰ উপকূলত আঘাত কৰা অন্য কেইটামান উল্লেখযোগ্য ঘূৰ্ণীবতাহ হ'ল - ১৯৭০ৰ 'ভোলা' ঘূৰ্ণীবতাহ,

১৯৭৭ৰ অল্পপ্ৰদেশৰ ঘূৰ্ণী বতাহ, ১৯৯০ত মাচলিপটনম ঘূৰ্ণীবতাহ, ১৯৯৯ত উৰিষ্যা উপকূলৰ ঘূৰ্ণীবতাহ, ২০০৮ৰ 'নীছা'। ২০০৯ৰ আৰৱ সাগৰৰ 'ফায়ন' ঘূৰ্ণীবতাহ। ২০১০ৰ লাইলা, ২০১২ৰ বংগোপসাগৰৰ উপকূলত 'নিলাম' ঘূৰ্ণীবতাহ। ২০১৩ৰ হেলেন, ফাইনিল, ২০১৪ৰ 'ছডুড'-২০১৬ৰ 'ভৰদ্রাহ' ২০১৭ৰ অথি, ২০১৮ৰ বংগোপসাগৰ উপকূলত টিটলি, 'গাজা' অন্যতম উল্লেখযোগ্য ঘূৰ্ণীবতাহ। ২০১৯ত আৰৱ সাগৰ আৰু বংগোপসাগৰত মুঠ আঠটা ঘূৰ্ণীবতাহৰ অৱস্থান দেখা গৈছিল। বিশেষকৈ ঘূৰ্ণীবতাহ 'ফনিয়ে' উৰিষ্যাৰ ১.৪৮ কোটি লোকৰ জীৱনলৈ ভয়াবহ দুৰ্যোগ নমাই আনিছিল। এই বিধ্বংসী ঘূৰ্ণীবতাহ পশ্চিমবংগ, উৰিষ্যাসহ ৰাজ্যৰ প্ৰায় ৫.৮ লাখ গৃহ ধ্বংসপ্ৰাপ্ত কৰিছিল। উল্লেখ্য ২০১৮ত এগৰাকী গৱেষক সুশীল গুপ্তাই প্ৰকাশ কৰিছে যে আৰৱ সাগৰ আৰু বংগোপসাগৰত বিশ্বৰ সাত শতাংশ ঘূৰ্ণী বতাহ গঠন হয়। অৱশ্যে 'নাছাৰ' মতে প্ৰাক ঔদ্যোগিক সময়তকৈ বৰ্তমান সাগৰপৃষ্ঠৰ উচ্চতা ২৩ ছেণ্টিমিটাৰ পৰ্যন্ত বৃদ্ধি পাইছে আৰু বৰ্তমান প্ৰতি বছৰে ৩.৩ মিলিমিটাৰ হাৰত বৃদ্ধি অব্যাহত আছে। সেয়েহে গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিয়ে, ব্যাপক হাৰত বৰফখণ্ড গলাই পেলোৱাত উচ্চতা বৃদ্ধি পাইছে।

তীব্ৰ উষ্ণ প্ৰবাহ, বানপানী তথা উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ কাৰণেই ভাৰতৰ দৰে ১৩০ কোটি জনবহুল এখন দেশত, প্ৰতি বছৰেই বায়ুপ্ৰদূষণ তথা জলপ্ৰদূষণজনিত কাৰণত বৃহৎ সংখ্যক লোক আক্ৰান্ত বা মৃত্যুৰ মুখত পৰে। অত্যধিক উষ্ণ প্ৰবাহত পৰি ২০১৫ত ভাৰতত সৰ্বাধিক ২৪২২ জন লোকৰ মৃত্যু হৈছিল। আই এম ডিৰ তথ্য অনুসৰি ১৯৯২-২০১৫ ৰ ভিতৰত ভাৰতত তীব্ৰ উষ্ণ প্ৰবাহত ২২,৫৬২ জন লোক মৃত্যুৰ মুখত পৰিছিল। ২০২০ৰ ২৭মে'ত ৰাজস্থানৰ চুৰু চহৰত সৰ্বাধিক উষ্ণতা ৫০° ডিগ্ৰী চেলছিয়াছ হোৱাৰ বিপৰীতে দিল্লীত ৪৭.৬ ডিগ্ৰীলৈ বৃদ্ধি পাইছিল। এক প্ৰতিবেদন অনুসৰি ৰাজধানী চহৰখনৰ তীব্ৰ বায়ু প্ৰদূষণৰ কাৰণে ২০২০ৰ প্ৰথম সপ্তাহত ২৬,২৩০ কোটি টকাৰ ক্ষতিৰ সন্মুখীন হৈছিল।

বায়ুমণ্ডললৈ কাৰ্বন-ডাই-অক্সাইড নিৰ্গমনৰ হাৰ বৃদ্ধিৰ কাৰণেই গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ প্ৰকোপ বৃদ্ধি পাইছে। অৱশ্যে ২০২০ৰ কৰ'ণা মহামাৰীৰ সংক্ৰমণ তথা তলাবন্ধৰ

কাৰণে বায়ুমণ্ডললৈ কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ হাৰ হ্রাস পালে, যথাক্ৰমে ২০১৯ৰ তুলনাত আঠ শতাংশ বিগত বৰ্ষত কভিড-১৯ৰ কাৰণে চীনৰ দ্বাৰা ৮ শতাংশ। ইউৰোপীয় সংঘৰ পৰা ৮ শতাংশ তথা আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ পৰা ৯ শতাংশ হ্রাস পোৱাটো উল্লেখযোগ্য দিশ। ২০১৭ৰ তথ্য অনুসৰি বায়ুমণ্ডললৈ সৰ্বাধিক কাৰ্বন নিৰ্গমন ঘটাই চীনে ২৭.২ শতাংশ, আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰই ১৪.৬ শতাংশ তথা তৃতীয় সৰ্বাধিক ভাৰতে ৬.৮ শতাংশ, ৰাছিয়াই ৪.৭ শতাংশ, জাপানে ৩.৩ শতাংশ। অৱশ্যে ভাৰতে জনমুৰি জীৱাশ্ব ইন্ধন পোৰাৰ পৰা কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ হাৰ মুখ্য অৰ্থনীতি দেশৰ তুলনাত কম। ভাৰতৰ নিৰ্গমন ১.৮৩ নিযুত টনৰ বিপৰীতে চীনৰ ৯.৯২ নিযুত টন তথা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ ১৫.৭৪ নিযুত টন।

গোলকীয় উষ্ণতা নিয়ন্ত্ৰণ তথা কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ হাৰ হ্রাস কৰিবৰ কাৰণে বিভিন্ন সময়ত সন্মিলন তথা লক্ষ্য নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি অহা হৈছে। ২০১৫ৰ পেৰিছ জলবায়ু শীৰ্ষ সন্মিলনত (সন্মিলন ২১) কেতবোৰ লক্ষ্য নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা হয়। শেষৰখন জলবায়ু সন্মিলন (ক'প ২৫, Climate change conference) স্পেইনৰ মাদ্ৰিদত ২০১৯ৰ ডিচেম্বৰত ২-১৩ লৈ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। ২০২০ত ক'ভিড-১৯ৰ কাৰণে বাতিল হোৱা জলবায়ু শীৰ্ষ সন্মিলনখন (COP-26) ২০২১ৰ ১-১২ নৱেম্বৰত স্কটলেণ্ডৰ 'গ্লেছগো' চহৰত অনুষ্ঠিত হ'ব। এই সন্মিলনৰ মুখ্য লক্ষ্য হ'ব '২০১৫ৰ' পেৰিছ জলবায়ু শীৰ্ষ সন্মিলনৰ (United Nations Climate change conference বা COP-21) বা ক'প-২১ৰ জলবায়ু নিয়ন্ত্ৰণৰ প্ৰতিশ্ৰুতি বৃদ্ধিৰ অভিলাষ পূৰণ কৰা।

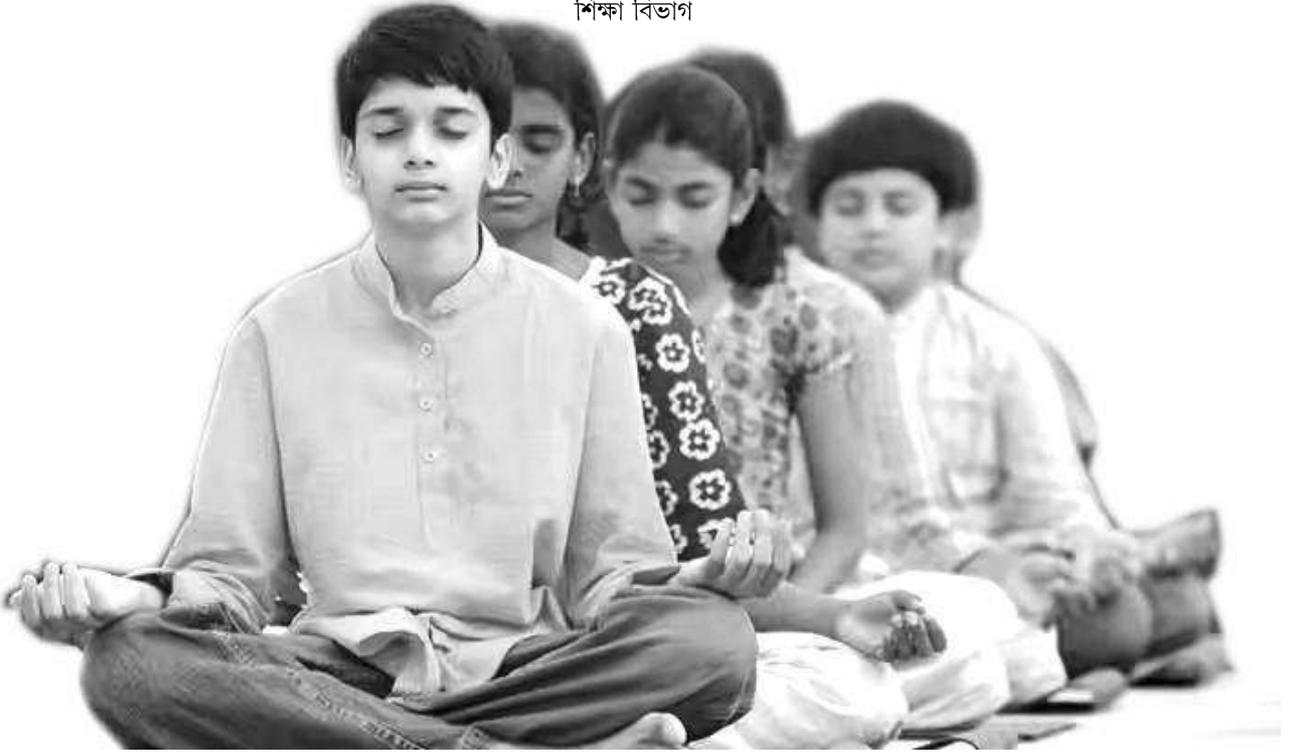
ভাৰতে পেৰিছ জলবায়ু চুক্তিৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বৰ কাৰণে ভালেকেইটা জলবায়ু নিয়ন্ত্ৰণ বিষয়ক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে। ২০২০ৰ পৰা ২০৩০ৰ ভিতৰত লক্ষ্যৰ অন্যতম দফা অনুসৰি সৰ্বমুঠ শক্তি উৎপাদনত অঃ জীৱাশ্ব ইন্ধনৰ ব্যৱহাৰ ৪০ শতাংশলৈ বৃদ্ধি কৰা। সেয়েহে পৰিৱেশ মন্ত্ৰী প্ৰকাশ জাভেদকাৰে উল্লেখ কৰিছে যে জলবায়ু নিয়ন্ত্ৰণত ভাৰত ২০৩০ৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত সঠিক পথেৰে গতি কৰিছে। তথাপি বৰ্ধিত জনসংখ্যাৰ হেঁচা তথা আৰ্থিক বৃদ্ধিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত আগন্তুক দিনত গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ সমস্যা ভাৰতৰ কাৰণে প্ৰবল প্ৰত্যাহ্বানৰূপে পৰিগণিত হ'ব।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনত যোগৰ ভূমিকা

মনিষা শইকীয়া

সহকাৰী অধ্যাপিকা

শিক্ষা বিভাগ

শিশু এটিৰ বিভিন্ন মানসিক শক্তিসমূহ যেনে - সংবেদন, সংবোধন, সংপ্ৰত্যয়ন, কল্পনা, মনোযোগ, চিন্তা, যুক্তি, স্মৃতি, সমস্যা সমাধানৰ ক্ষমতা, ভাষা আয়ত্বকৰণৰ ক্ষমতা, বৌদ্ধিক ক্ষমতা আদিৰ জন্মৰ লগে লগে সম্পূৰ্ণ বিকাশ নহয়। বয়সৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে শাৰীৰিক বিকাশৰ লগত পৰ্যায়ক্ৰমে জটিল মানসিক শক্তিসমূহ সক্ষম হৈ উঠে। শৰীৰ আৰু মন দুয়োটা অভিন্ন সত্ত্বা। শিশুটিৰ সুস্থ শাৰীৰিক স্বাস্থ্যৰ লগতে মানসিক স্বাস্থ্য সুস্থ কৰি ৰখাটো অত্যন্ত প্ৰয়োজন। সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত দ্ৰুত গতিত প্ৰতিযোগিতাৰ মনোভাৱ গঢ়লৈ উঠিছে। প্ৰচলিত এই শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৱে শিশুসকলৰ বাবে এক শাৰীৰিক আৰু মানসিক বোজাৰ উৎস হৈ সোণালী শৈশৱৰ আনন্দ, স্মৃতি উপভোগ কৰাৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছে। বৰ্তমান সময়ত সমগ্ৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত তীব্ৰ আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰা শেহতীয়া দিশটো হ'ল

নামভৰ্তিৰ বাবে দেশৰ আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয় সমূহত নিম্নতম নম্বৰৰ সীমা ৯৯ শতাংশ বা ১০০ শতাংশ। এনে ঘটনাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক জগতত সৃষ্টি কৰিছে বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিক্ৰিয়া- আশংকা, দুঃচিন্তা বা চৰম হতাশাগ্ৰস্ততা। ভৱিষ্যতৰ সপোন ধূলিসাৎ হোৱাৰ আশংকাত ভীতিগ্ৰস্ত হৈ মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আত্মহত্যাৰ পথো বাচি লৈছে। তাৰ লগে লগে প্ৰায় এবছৰ ধৰি বিশ্বজোৰা কভিড-১৯ মহামাৰীৰ বাবে কণ কণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা বয়োবৃদ্ধলৈকে সকলোৰে মনত হতাশা, দ্ৰাস, উৎকণ্ঠাই গ্ৰাস কৰিছে। সমাজৰ প্ৰত্যেকটো দিশতে অপ্ৰত্যাশিতভাৱে স্থবিৰতা আহি পৰিছে। মানুহৰ সামাজিক জীৱন সংকুচিত হৈ ঘৰৰ ভিতৰত সীমাবদ্ধ হৈ পৰিছে। মহামাৰী প্ৰতিৰোধ কৰিবৰ বাবে লকডাউন দিয়াৰ ফলত মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনযাত্ৰাত আহি পৰা বাধ্যবাধকতা, সামাজিক ব্যৱধান আদিয়ে সকলোৰে মানসিক দিশত বাৰুকৈয়ে

প্ৰভাৱ পেলাইছে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে শিশু তথা কিশোৰ-কিশোৰীসকলৰ মানসিক জগতখনলৈ বহুতো বিৰূপ প্ৰভাৱ কঢ়িয়াই আনিছে। কিয়নো দীৰ্ঘসময়ৰ বাবে শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানসমূহ বন্ধ হৈ থকাৰ ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল কেৱল পাঠ গ্ৰহণৰ পৰাই যে বঞ্চিত হৈ আছে এনে নহয়, ইয়াৰোপৰি শাৰীৰিক সক্ৰিয়তা, সমন্বীয়াৰ লগত কৰা খেল-খেমালি, ভাৱৰ আদান-প্ৰদান, মান-অভিমান, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ মৰমৰ অনুশাসনৰ পাঠ ইত্যাদি। তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকে ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ টিভি, ম'বাইল ফোন, কম্পিউটাৰৰ লগত অধিক সময় কটোৱাৰ বাবে বিভিন্ন সমস্যাবোৰৰ সম্ভাৱনাও বাঢ়ি আহিছে। ক'ভিড-১৯ প্ৰভাৱিত পৃথিৱীখনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মানসিক স্বাস্থ্য সুস্থ কৰি ৰাখিবৰ বাবে কিছু পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। এইক্ষেত্ৰত যোগ চৰ্চাই আমাক কেৱল শাৰীৰিক সুস্থতাই নহয় মানসিক শান্তি লাভ কৰাতো সহায় কৰে।

যোগদৰ্শন হ'ল বৈদিক দৰ্শনৰ এটা ভাগ। যোগ শব্দৰ আক্ষৰিক অৰ্থ হ'ল যুক্ত হোৱা। শৰীৰ, মন একত্ৰ কৰি পৰমব্ৰহ্মৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ সাধনাই যোগ। সকলোখণৰ জাগতিক আসক্তিৰ পৰা মন আঁতৰাই এক পৰমাৰ্থিক সত্যৰ উপলব্ধিয়েই যোগৰ উদ্দেশ্য। মহৰ্ষি পতঞ্জলিৰ মতে যোগ হ'ল - 'যোগঃচিত্ত বৃত্তি নিৰোধঃ' অৰ্থাৎ চিত্তবৃত্তি নিৰোধ বা মানসিক অস্থিৰতা ৰোধকৰণ। যোগদৰ্শনত শৰীৰ, ইন্দ্ৰিয় আৰু মনৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে আঠটা উপায় দিছে, যাক অষ্টাংগ যোগ বুলি কোৱা হয়। অষ্টাংগ যোগসমূহ হ'ল -

যম বা যম : যম মানে শৰীৰ, মন আৰু কথাৰ সংযম। যম পাঁচ প্ৰকাৰৰ - অহিংসা, সত্য, অস্তেয়, ব্ৰহ্মচৰ্য আৰু অপৰিগ্ৰহ। জীৱ হত্যা নকৰা আৰু আনৰ মনত আঘাত নিদিয়াই অহিংসা, মিছা কথা বা চিন্তা পৰিহাস কৰা সত্য। কাৰোবাৰ মনত আঘাত দিব পৰা অৰ্থাৎ অপ্ৰিয় কথা কোৱা অনুচিত। আনৰ বস্তু চুৰ নকৰাই অস্তেয়। ব্ৰহ্মচৰ্য হ'ল - ইন্দ্ৰিয়ৰ সংযম আৰু অপৰিগ্ৰহ হৈছে আনৰ বস্তুৰ প্ৰতি লোভ নকৰা। মৌলিক প্ৰয়োজনক বাদ দি আন বস্তুৰ প্ৰতি মানুহৰ লোভ থাকিব নালাগে।

নিয়ম : সদাচাৰ অভ্যাসেই হ'ল নিয়ম। দেহ, মন আৰু ইন্দ্ৰিয় শুদ্ধি কৰণৰ বাবে পালন কৰা নিত্য নৈমিত্তিক কৰ্ম আৰু আচাৰ ব্যৱহাৰকে নিয়ম বোলে। নিয়ম পাঁচ প্ৰকাৰৰ - শৌচ মানে শুচিতা। স্নানৰ দ্বাৰা পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন হৈ বাহ্যিক শুচিতা ৰক্ষা

কৰিব পাৰি। আনহাতেদি মনৰ পৰা সকলো কুচিন্তা, দৰ্প, অহংকাৰ বা অসৎ মনোভাৱ আঁতৰ কৰি সকলোৰে প্ৰতি দয়া, ক্ষমা, প্ৰেম, কৰুণা আদি সদভাৱেৰে মন আৰু অন্তৰ পৰিত্ৰ কৰাই হ'ল আন্তঃশৌচ। এই গুণ সমূহ অনুশীলনৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন হয়। সন্তোষ হ'ল আত্মসন্তুষ্টি। সন্তুষ্টি হ'ল সুখৰ মূল আধাৰ। উচিত প্ৰচেষ্টাৰ যোগেদি যি লাভ কৰিব পাৰি সেয়া হ'ল সন্তোষ। তপ হ'ল শীত, তাপ, সুখ-দুখ সকলো সহ্য কৰি কঠোৰ ব্ৰত পালন কৰাৰ অভ্যাস। ই হ'ল কঠোৰ সাধনা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে অধ্যয়নেই তপস্যা। অৰ্থাৎ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ নিজৰ লক্ষ্য বা উদ্দেশ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে দৈহিক আৰু মানসিক কষ্ট সহ্য কৰিব পাৰিলেহে যথোচিত ফল লাভ কৰিব পাৰিব। সু-অধ্যয়নেই স্বাধ্যায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন আৰু আধ্যাত্মিক সত্য উপলব্ধিৰ বাবে নিয়মিতভাৱে ধৰ্মগ্ৰন্থ সমূহ অধ্যয়ন কৰা উচিত। নিত্য নৈমিত্তিক ৰূপত ঈশ্বৰক স্মৰণ, সাধনা আৰু আত্মসমৰ্পন কৰা হ'ল - ঈশ্বৰ প্ৰণিধান। ঈশ্বৰৰ ধ্যান মনৰ পৰা বেয়া ভাৱ আঁতৰাই মন সুন্দৰ কৰি তোলে।

আসন : আসন হ'ল শৰীৰ নিয়ন্ত্ৰণ কৰি দৈহিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ এক উপায়। শৰীৰ আৰু মনৰ মাজত এক নিবিড় সম্পৰ্ক আছে, সেয়ে মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবৰ বাবে শৰীৰ নিয়ন্ত্ৰণ অত্যন্ত প্ৰয়োজন। শৰীৰ আৰু মন উভয়ৰ সুস্থতাৰ বাবে আসনৰ প্ৰয়োজন। আসনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ একাগ্ৰতা বৃদ্ধি কৰে। **প্ৰাণায়াম** : শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ নিয়ন্ত্ৰণ প্ৰক্ৰিয়াক প্ৰাণায়াম বোলে। ই হৈছে প্ৰাণৰ সংযম। গভীৰভাৱে উশাহ লোৱা (পূৰক) উশাহ শৰীৰৰ ভিতৰত ৰুদ্ধ কৰি ৰখা (কুণ্ডক) আৰু লাহে লাহে উশাহ এৰি দিয়া (ৰেচক) পদ্ধতিকে প্ৰাণায়াম বোলে। প্ৰাণায়ামৰ দ্বাৰা দেহ-মনৰ চঞ্চলতা আঁতৰ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ শৰীৰ আৰু মনলৈ একাগ্ৰতা আৰু দৃঢ়তা আনিব পাৰি। **প্ৰত্যাহাৰ** : ইন্দ্ৰিয় সমূহক যেতিয়া বাহ্যিক বস্তুৰ পৰা আঁতৰাই আনি চিত্তৰ অনুগত অৰ্থাৎ শাসনাধীন কৰা হয় তাক প্ৰত্যাহাৰ বোলে। ইয়াৰ দ্বাৰা কামনাসমূহ প্ৰত্যাহাৰ বা দমন কৰিব পাৰি। ইন্দ্ৰিয় সংযমৰ যোগেদি মন স্থিৰ হয়।

ধাৰণা : ধাৰণা মানে মনক এক নিৰ্দিষ্ট বিন্দুত নিবিষ্ট কৰাকে বুজায়। অৰ্থাৎ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি দিয়া মনোযোগ।

ধ্যান : যি বস্তুত মন নিবিষ্ট হয়, সেই বিষয়ত একেৰাহে মন নিমজ্জিত কৰি ৰাখিব পৰাই হ'ল ধ্যান। মনোযোগ যেতিয়া

দূঢ় আৰু গভীৰ হয় তাক ধ্যান বোলে। ধ্যানে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ দেহৰ ক্লান্তি দূৰ কৰি কাম কৰাৰ ইচ্ছা আৰু অদম্য শক্তি লাভ কৰাত সহায় কৰে।

সমাধি : যোগাভ্যাসৰ সৰ্বোচ্চ স্তৰ হ'ল সমাধি। সমাধিত মন বিষয়বস্তুৰ সৈতে বিলীন হৈ যায় অৰ্থাৎ ইয়াত বাহ্যিক জগতখনৰ লগত মনৰ সম্পৰ্ক সম্পূৰ্ণভাৱে বিচ্ছিন্ন হৈ যায়।

সাম্প্ৰতিক সময়ত World Health Organization ৰ জৰীপত মানুহৰ মাজত ব্যাপকভাৱে মানসিক ভাৰসাম্যহীনতাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। যুৱ প্ৰজন্মৰ মাজত হিংসা, অসামাজিক কাৰ্যকলাপ দিনে দিনে বৃদ্ধি পাইছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ অস্থিৰতা, হতাশা, খং, ভয়, লিপ্সা, হিংসা আদিক নিয়ন্ত্ৰণ কৰি মানসিক শান্তি প্ৰদান কৰিবৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ, শিক্ষক, মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ, শিশু মনোবিজ্ঞানী আদি সকলোৰে উমৈহতীয়া প্ৰচেষ্টা আৰু ঐক্যবদ্ধভাৱে সতৰ্কতাৰ প্ৰয়োজন। এইক্ষেত্ৰত আমাৰ মাজত শান্তি-সম্প্ৰীতি আৰু সুস্থান্ধ বজাই ৰাখিবলৈ হ'লে অন্যতম উপায় হৈছে যোগচৰ্চা। যোগে মনক সংগতি আৰু দেহক শক্তি দিয়ে। যোগে সুস্থ জীৱন যাপনৰ বাবে সজাগ, সচেতনতা আৰু আত্মনিয়ন্ত্ৰণ সম্ভৱ কৰি তোলে। নিয়মিত যোগাভ্যাসে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ পৰা নেতিবাচক চিন্তা আৰু আবেগ বৰ্জন কৰি সদায় ইতিবাচক চিন্তা-চৰ্চাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে। ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ

মনত আত্মপ্ৰত্যয়ৰ ভাৱ জাগি উঠে। যোগাভ্যাসে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ দৈহিক উপযুক্ততা, বৌদ্ধিক বিকাশ, ইচ্ছাশক্তি বৃদ্ধি, সৃজনাত্মক প্ৰতিভাৰ বিকাশ আৰু জ্ঞানমূলক শক্তিৰ বিকাশ সাধনত সহায় কৰে। সেয়েহে বৰ্তমান সময়ত সমগ্ৰ বিশ্বতে যোগ দিৱস উদ্‌যাপন কৰি প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বাস্থ্য সুৰক্ষিত কৰি তুলিব বিচাৰিছে। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত শৈশৱকালৰে পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক খেলাৰ মাধ্যমেৰে যোগশিক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগে, যাতে শৈশৱ অৱস্থাৰ পৰাই শাৰীৰিক আৰু মানসিক দিশত সবল হৈ নিজৰ ব্যক্তিত্বৰ সুসংহত বিকাশ ঘটাই সমাজৰ এজন সু-নাগৰিক হিচাপে চিনাকি দিব পাৰে। সমাজৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ সমন্বিত প্ৰচেষ্টাৰে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিব লাগিব। ☐

গ্ৰন্থপঞ্জী:-

- ১) ড° জাহ্নৱী লহকৰ বৰুৱা : মানসিক স্বাস্থ্যৰ বিচাৰ্য বিষয়।
- ২) ডাঃ নাৰায়ণ শৰ্মা : শিশুশিক্ষা আৰু সাম্প্ৰতিক শৈশৱ
- ৩) ৰুণ্মী শৰ্মা : টেনচন-মুক্তিৰ উপায়।

We are what our thoughts have made us; So take care about what you think. Words are secondary. Thoughts live; They travel far.

Swami Vivekanand

সমগ্ৰ পৃথিৱী আজি এক অচিন, নেদেখা শত্ৰুৰ গ্ৰাসত পৰিছে। দিনে-দিনে সলনি হৈছে মানুহৰ জীৱন আৰু চিন্তাৰ গতি। উদ্ভিগতা, ভয়, সংশয়ৰ এক পৰিৱেশে চেপি ধৰিছে সময়বোৰ। উৱাদিহ নোপোৱা চিন্তাৰ মাজত সমিধান বিচাৰি তৎপৰ হোৱাৰ বিপৰীতে এচাম ব্যস্ত হৈছে লাভ-লোকচানৰ ৰাজনৈতিক অংকত। ধৰ্মৰ ঠেকগণ্ডীৰ মাজত জীৱনক সামৰি লৈ সাধাৰণ মানুহক ৰাজনৈতিক পাশাখেলৰ মত্বৰা কৰিব বিচৰা মানসিকতাই সমগ্ৰ দেশৰ লগতে মানৱজাতিৰ ক্ষতি কৰিব। মানুহ হিচাপে জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰয়োজন হোৱা মানৱীয় চেতনা, মূল্যবোধৰ অৱক্ষয়ৰ ভয়াবহ ছবিখন দেখিও নেদেখাৰ ভাও ধৰা এচাম মানুহৰ দৰে দেখাত একে জীৱৰ বাবেই সমস্যাবোৰ এৰাব নোৱাৰা সংগী হৈ পৰিব। মানৱজাতিয়ে তাৰ সৈতে সহবাস কৰিবলৈ বাধ্য হ'ব। যিটো ক্ষতিকাকৰকই নহয়, অৱৰ্ণনীয়ও।

সমগ্ৰ পৃথিৱী আজি স্তব্ধ। সকলোতে ব্যাহত হৈছে মানুহৰ স্বাভাৱিক জীৱনৰ গতি। কোনোদিন নভৱা, কল্পনা নকৰা এক পৰিস্থিতিৰ মাজত পৰি মানুহে থাউনি হেৰুওৱাটো স্বাভাৱিক। লকডাউন কি বস্তু, খাই নে কাণত পিন্ধে সেইটো কেইমাহ মান আগলৈকে মানুহে জনা

বন্দীত্বৰ শিক্ষা আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থা

ড° দেৱপ্ৰতীম হাজৰিকা

সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

নাছিল বা সেই শব্দটো পৰ্যন্ত অধিক মানুহে শুনা নাছিল জীৱনত। হঠাৎ আহি পৰা এনে বিপৰ্যয়ত কি কৰিব, কি নকৰিব তাৰ সঠিক পথ নিৰ্দেশনা নোহোৱাকৈ ৰাতিটোৰ ভিতৰতে আহি পৰা বন্ধৰ পৰিৱেশে দিশহাৰা কৰা মানুহখিনিৰ কথা সুচিন্তিত কাৰ্যপন্থাৰে নিৰ্ণয় কৰাত গুৰুত্ব দিয়া হ'লে পৰিস্থিতি ভিন্ন হ'লহেঁতেন। কিন্তু এতিয়া সেই 'হেঁতেনবোৰ' আলোচনা কৰি একো লাভ নাই। বন্দীত্বই বহু কথা নতুনকৈ ভাবিবলৈ বাধ্য কৰিছে। ভাবিবলগা হৈছে। ধৰ্ম-অধৰ্মৰ গণ্ডীৰ মাজত নিজক বান্ধি নাৰাখি যুক্তিৰে কথাবোৰ বিচাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। চিন্তা কৰিব পৰা শক্তিয়েই মানুহক শ্ৰেষ্ঠত্ব দিয়ে, কিন্তু কথাবোৰ তাৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত দিশত গতি কৰিছে। বিজ্ঞান মনস্তত্ত্বৰ বিপৰীতে অন্ধবিশ্বাসক সাৰটি থকা আজিৰ মানুহে প্ৰকৃততে কিদৰে যুগৰ লগত খোজ মিলাব সেয়া ভাবিব লগা কথা। আনকি বিজ্ঞানক মূল বিষয় হিচাপে অধ্যয়ন কৰা মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-অধ্যাপকৰ মাজতো বিজ্ঞানৰ অৱহেলা আৰু ধৰ্মাঙ্কতাৰ বীজাণু বিয়পি থকা দেখিলে হুমুনিয়াহ এটাইহে বুকুত ভৰ দিয়েহি।

কৰ'ণা নামৰ অচিন শত্ৰুৱে আটাইতকৈ ক্ষতি কৰিছে মানুহ মগজুক। বহু মানুহৰ চিন্তাক সি এক পুতিগন্ধময় নলালৈ পৰিণত কৰিলে। লকডাউন উলংঘ কৰি পুলিচৰ হাতত মাৰ খাই ঘূণীয়া হ'ল বহুজন। দূৰদৰ্শনৰ পৰ্দাত সেই মাৰপিটৰ দৃশ্য দেখি আমিচোন হাঁহাকাৰ নকৰি উৎসাহিত হ'লো। মীম বনালোঁ, কিন্তু পাহৰি গ'লো যে এই দুৰ্দৰ্শাৰ প্ৰকৃত কাৰণ কি আছিল। সকলো জানো এনেয়ে ৰাষ্ট্ৰলৈ ওলাই আহিছিল? নিশ্চয় নাই অহা। আজি যি মাৰপিটৰ দৃশ্য দেখি উৎসাহিত হৈছোঁ কালিলৈ যদি সেই ঘটনা আমাৰ নিজৰ লগত ঘটে তেতিয়াও আমি উৎসাহী হ'মনে? লকডাউন কি বস্তু বুজি নোপোৱা মানুহখিনিক ঘৰত বহি থাকিবলৈ বাধ্য কৰাতকৈ সেই কথাবোৰ বুজাই দিব পৰা আন উপায় নিশ্চয়

আছিল। সদায় লগ পাই থকা মানুহজন, দেখাত সুস্থ মানুহজনৰ পৰাও যে ৰোগ বিয়পিব পাৰে সেয়া বুজিও বুজিবলৈ সকলোৱে অসুবিধা পোৱাটো স্বাভাৱিক। সদায় একেলগে থকা, একেলগে খোৱা-বোৱা কৰা পৰিয়ালৰ সদস্যজন বা আপোন বন্ধুজন আমাৰ ৰোগৰ কাৰণ হ'ব পাৰে একেবাৰতে ভাবি লোৱাটো সহজ নহয়। যাৰ বাবে মানুহে বাৰে বাৰে ভুল কৰিছে। বাকী যিসকলে গোটখা বা ফটিকা বিচাৰি ঘূৰি ফুৰিছে তেওঁলোক মাৰ খোৱাৰ যোগ্য।

লকডাউনে এচাম মানুহৰ কৰ্ম সংস্থাপন নোহোৱা কৰিলে। লাখ লাখ মানুহে সংস্থাপন হেৰুৱাব। পৰিস্থিতি আজিৰ দৰে হৈ নাথাকে। হয়তো এক ভয়াবহ ভৱিষ্যতৰ মুখামুখিৰ বাবে প্ৰত্যেকেই নিজকে সাজু কৰাৰ উচিত। যি পৰিস্থিতিতেই নহওঁক মানুহ জীয়াই থাকিবই লাগিব এয়া প্ৰথম আৰু প্ৰাৰম্ভিক স্বৰ্ভ। জীয়াই থকাৰ লগে-লগে আহি পৰে মানুহৰ নানানটা প্ৰয়োজন। তাৰে কিছুমান কেৱল জী থাকিবলৈ প্ৰয়োজন আৰু কিছুমান জীৱনটো ধুনীয়া কৰিবলৈ। কাৰ্যক্ষেত্ৰত দুয়োধৰণৰ প্ৰয়োজনৰে গুৰুত্ব আছে। কিয়নো কেৱল খাই-বৈ জন্তুৰ দৰে জীৱন কটোৱাটো মানুহৰ বৈশিষ্ট্য নহয়, মানৱ জাতিয়ে হাজাৰ বছৰ জোৰা সাধনাৰে এই পৰ্যায় অতিক্ৰম কৰিছে। সভ্যতাৰ বিকাশ আৰু নতুন এক সভ্যতা গঠনৰ বাবে মানুহক দ্বিতীয়বিধ প্ৰয়োজনৰ কৰ্ষণ অতি দৰকাৰী। জীৱনক ধুনীয়া কৰাৰ সাধনাই প্ৰথম প্ৰয়োজনকো সমৃদ্ধ কৰে। শিল্প, সাহিত্য, সংস্কৃতি, শিক্ষা এই সকলোবোৰ মানুহৰ উত্তৰণৰ আধাৰশিলা মাথোন। কিন্তু মাহজোৰা গৃহবন্দীত্বই অসমৰ দৰে ৰাজ্যতেই নহয় সমগ্ৰ পৃথিৱীতেই শিক্ষা-দীক্ষা আৰু সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ সাধনাত প্ৰত্যাহ্বান আনি দিছে। স্বাভাৱিক ছন্দলৈ পূৰ্বৰ সেই পৰিৱেশ কেতিয়া ঘূৰি আহিব সেয়া এতিয়াও সঠিককৈ কৈ দিব নোৱাৰি।

লাখ-লাখ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আজি অনিশ্চয়তাত ভুগিছে। অসমৰ প্ৰেক্ষাপটত যদি চোৱা হয় দেখা যাব যে বহুহাজাৰ ল'ৰা-ছোৱালী অসমৰ বাহিৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানত অধ্যয়ন কৰি আছিল। দীৰ্ঘদিনীয়া বন্ধৰ অনিশ্চয়তাত তেওঁলোক নিজ-নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিছে, ঘূৰি আহিবলৈ বাধ্য হৈছে। কেতিয়া শিক্ষানুষ্ঠান খুলিব, খুলিলেও পুনৰ তালৈ গৈ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ মানসিক প্ৰস্তুতি, দৃঢ়তা কিমানৰ থাকিব সেয়াও ভাবিব লাগিব। একেদৰে অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানবোৰত শিক্ষা লৈ থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলেও পৰৱৰ্তী সময়ত কি কৰিব তাৰ সঠিক নিৰ্দেশনা দিয়াৰ

বাৰে প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানে ব্যৱস্থা লোৱা উচিত। তেওঁলোকৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি চকু ৰখাটো প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ দায়িত্বৰ ভিতৰুৱা। কি পঢ়িম, কেনেকৈ পঢ়িম আৰু কিয় পঢ়িম এইবোৰ প্ৰশ্নই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনক জোকাৰি আছে। তাৰ পথ নিৰ্দেশনা শিক্ষক সমাজেই দিব লাগিব। মানসিক হতাশাৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে কাইলৈ পংগু হৈ পৰিব আজিৰ সভ্যতা। এনেদৰে কৰণৰ পৰৱৰ্তী সময়ত আগৰ দৰে 'বাহিৰত' গৈ পঢ়িবলৈ আগৰ দৰে হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৰ্হিগমন নঘটিব। তেওঁলোকক অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠান সমূহতে নামভৰ্তি কৰাব লাগিব। তাৰ লগে লগে আপেক্ষিকভাৱে কম নম্বৰ পোৱা ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে শিক্ষানুষ্ঠানত নামভৰ্তিৰ জটিলতাও আহিব। তেওঁলোকৰ বাবে পৃথক ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ বাবে শিক্ষা সংস্থানসমূহ আগবাঢ়ি আহিব লাগিব। আজিৰ পৰিস্থিতিত বৃত্তি মুখী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা উপলব্ধি কৰাৰ অতি প্ৰয়োজন। সকলোতে সু-চিন্তিত পৰিকল্পনাৰে আগবাঢ়িব লাগিব। কেৱল যাব লাগে বাবেই কলেজলৈ যোৱাৰ মানসিকতা বাদ দিব লাগিব। আৰু পৃথকে নিজৰ যোগ্যতা অনুসৰি নিজক আন আন বৃত্তিৰ লগত জড়িত কৰাৰ যত্ন কৰিব লাগিব। সেয়াও শিক্ষাৰ ভিতৰুৱা। কিন্তু তাৰ আগতে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই উল্লেখ কৰা সেই প্ৰশ্ন তিনিটা নিজকে এবাৰ কৰা দৰকাৰ।

বহুদিন ধৰি শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ বন্ধ হৈ থকা বাবে শিক্ষাদান আৰু গ্ৰহণত বাধা আহিছে। সেই অৱস্থাৰ জোৰা মাৰিবৰ বাবে বহুতে অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ কথা কৈ আছে। দুই-এজন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষই নব্বৈ শতাংশতকৈ বেছি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এনে ব্যৱস্থাবে সামৰি লৈ পাঠদান চলাই আছে বুলি talk show ত সগৌৰৱেৰে ঘোষণা কৰাৰ সময়তে মনলৈ বহুবোৰ প্ৰশ্ন আহিছে। এনেয়েও talk show বোৰৰ লগত যিহেতু show শব্দটো যোগ হৈ থাকে সেয়েহে বেছিভাগেই তাত কিবা নহয় কিবা এটা talk show কৰাটো প্ৰয়োজন বুলি ধৰি লয়। কিন্তু কাৰ্যত অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ভিতৰচৰাৰ প্ৰকৃত ছবিখন একেবাৰে ভবাৰ দৰে নহয়। মহাবিদ্যালয় সমূহ চলি থকাৰ সময়তো শ্ৰেণীকোঠাত উপস্থিত নথকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ভৰি থকা অসমৰ প্ৰতিখন মহাবিদ্যালয়ত নব্বৈ শতাংশক অনলাইন শিক্ষাৰে শিক্ষা দি থকা কথাটো মুঠেই বিশ্বাসযোগ্য নহয়। অপ্ৰিয় সত্য যে অসমৰ অধিকাংশ অধ্যক্ষৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশৰ প্ৰতি বিশেষ

কাণসাৰ নাথাকে। তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকৰ ব্যস্ততা চিমেণ্ট, ৰ'ড, বালিৰ মাজত সীমিত। এয়াই বিড়ম্বনা। ব্যতিক্ৰম অতি নগন্য। এনে পৰিৱেশ পৰিস্থিতিত মহাবিদ্যালয়সমূহে যে লকডাউনৰ পৰৱৰ্তী সময়ত বৌদ্ধিক নেতৃত্ব ল'ব পাৰিব সেয়া সন্দেহজনক। বহু বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় কোনো ধৰণৰ দীৰ্ঘম্যাদী পৰিকল্পনা অবিহনেই চলি আছে। চলিব লাগে কাৰণেই চলি আছে। এনেকৈ চলিব লাগে কাৰণে চলি থকাটো যে একো একোটা অনুষ্ঠানৰ ধ্বংস মাতি আনে সেয়া বোধোদয় হোৱাৰ সময়ো আহি পৰিল। লাখৰ ঘৰত বাহিৰত পঢ়িবলৈ যোৱা মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিজ-নিজ শিক্ষানুষ্ঠানলৈ আকৰ্ষিত কৰিবৰ বাবে আপোনাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কি কি ব্যৱস্থা লোৱা হৈছে বুলি যদি অসমৰ এশজন শিক্ষানুষ্ঠানৰ মুৰব্বীক প্ৰশ্ন কৰা হয় সদুত্তৰ খুব বেছি পাঁচজনৰ পৰাহে আহিব। বাকীসকলে মন্ত্ৰীয়ে যি কৰিবলৈ কয় তাকে কৰিব। নেতৃত্বৰ এনে অদূৰদৰ্শিতাৰ বাবেই ৰাজনীতিৰ পৰিসৰত শিক্ষানুষ্ঠানবোৰ বন্দী হৈ গৈ আছে আৰু অধ্যক্ষজন হৈ পৰিছেগৈ এজন সাধাৰণ আঞ্জবাহী চৰকাৰী চাকৰিয়াল। তুষ্টিকৰণৰ এনে ৰাজনীতিয়ে শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ভৱিষ্যতত কালিমা সানিব।

অনলাইন শিক্ষা প্ৰচলিত শিক্ষাকোঠাৰ বিকল্প কেতিয়াও নাছিল বা ভৱিষ্যতেও কাহানিও হ'ব নোৱাৰে। ডিজিটেল মাধ্যম পৰম্পৰাগত শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰিপূৰকহে। ভাৰতবৰ্ষত অনলাইনেৰে শিক্ষা দি পৰম্পৰাগত শিক্ষা ব্যৱস্থাক লাহে লাহে সীমিত কৰি অনাৰ যি প্ৰয়াস নতুন শিক্ষানীতিৰ খচৰাত প্ৰতিফলন ঘটিছিল বৰ্তমান তাকেই দ্ৰুতভাৱে প্ৰসাৰ কৰিবলৈ চৰকাৰে যত্ন কৰিব। তাত হাত-উজান দিব অবিবেচক এচাম অধ্যক্ষই। যাৰ পৰিণতি হ'ব অতি ভয়াবহ। সাধাৰণ মোবাইল ফোন এটাও নথকা মহাবিদ্যালয়লৈ অহা-যোৱা কৰিবৰ বাবে আনৰ হাজিৰা কামকৰা, বজাৰত শাক-পাচলি বিক্ৰী কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ভৰি আছে অসমৰ প্ৰায়বোৰ বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ত। য'ত এনড্ৰইড ফোন, স্মাৰ্ট ফোন আদিৰ কথা ক'বলৈও সাহ নহয়।

সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে এক সন্ধিক্ষণ আহি উপস্থিত হৈছে। প্ৰতিজনৰে কাৰ্যত আৰু কৰণীয়ও বৃদ্ধি পাইছে। পৰিসৰ সলনি হৈছে। পৰিস্থিতিয়ে আনি দিয়া প্ৰত্যাহ্বানৰ মুখামুখি হ'বৰ বাবে প্ৰায়োগিক কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি শিক্ষা ব্যৱস্থাক এক নতুন গতি প্ৰদান কৰিব লাগিব। প্ৰকৃত গৱেষণাৰে ন-ন সম্ভাৱনা মুকলি কৰাৰ বাট শিক্ষা ব্যৱস্থাই

নিৰ্দেশ কৰিব লাগিব। কৃষি, পশুপালন, মাছ-পালন, বোৱা-কটা, ফলমূল সংৰক্ষণ আদিবোৰ কেৱল পুথিগত হৈ নাথাকি প্ৰায়োগিক দিশত ব্যৱহাৰ হওঁক। লোকক দেখি কৰাৰ সলনি সু-পৰিকল্পনাৰে আগবাঢ়ক। কোনডোখৰ মাটিত কি খেতি কৰিব লাগিব, ক'ত কি বস্ত্ৰৰ চাহিদা আছে বা ভৱিষ্যতে বৃদ্ধি পাব তাৰ অধ্যয়ন অবিহনে উৎপাদন কৰি থাকিলে লোকচানৰ সন্মুখীন হোৱাটো নিশ্চিত। বজাৰ অধ্যয়ন আজিৰ দিনত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। কেৱল দেখাক দেখি কামবোৰ নহওঁক। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰ পৰা নতুন নতুন বৃত্তিৰ বৃত্তিজীৱিৰ জন্ম হওঁক। শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ কাঠামো সলনি কৰি শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ এই সুযোগতে জীৱন গঢ়াৰ থলী কৰিব লাগিব। কেৱল তথাকথিত চোকা ল'ৰা-ছোৱালীকে গুৰুত্ব নিদি সকলোৰে জীৱন সমৃদ্ধ কৰাৰ দায়িত্ব শিক্ষা ব্যৱস্থাই গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। এয়া সময়ৰ আহ্বান আৰু একে সময়তে প্ৰত্যাহ্বানো।

যুগ পৰিস্থিতিয়ে আনি দিয়া এনে সংকটৰ মাজত চিন্তা আৰু যুক্তিৰে কথাবোৰ বিচাৰ কৰি আঙুৱালে সফলতা আৱশ্যস্বাৱী। আত্মনিৰ্ভৰশীলতা এনে সংকটৰ মুখামুখি হোৱাৰ প্ৰাৰম্ভিক চৰ্ত। প্ৰতিখন ৰাজ্য, প্ৰতিটো অঞ্চল নিজৰ শক্তিৰে শক্তিবান হোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব। কৰ'ণাই আনি দিয়া এই দুৰ্যোগৰ মুখামুখি হোৱাৰ লগতে আহি থকা সামাজিক, অৰ্থনৈতিক অভিঘাতসমূহক জয় কৰিবৰ বাবে আত্মশক্তি বৃদ্ধি কৰাৰ বিকল্প নাই। অসম প্ৰচুৰ সম্পদৰে চহকী, মাথোঁ তাৰ সু-ব্যৱহাৰ হোৱাৰ শিক্ষা দৰকাৰী। কেঁচামাল উৎপাদনেই নহয় সেই কেঁচামালক এক পূৰ্ণ বস্তুলৈ (Finishing Product) গঢ়িব লাগিব। কোনো দ্ৰব্যই পেলনীয়া নহয়। উদাহৰণ স্বৰূপে বজাৰৰ অভাৱত ৰঙালাও অতি কম মূল্যত বিক্ৰী কৰিবলৈ বাধ্য হোৱা বা পেলাই দিয়াৰ পৰিস্থিতিৰ সময়তে ৰঙালাওৰ গুটিৰ পেকেট (নিমখ দি ভজা) বহুদামত বিদেশৰ পৰা আমদানি কৰি বজাৰত কিনা-বেচা হৈ আছে। বাঁহ গছেৰে ভৰি থকা অসম তথা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলত বৰ্জনিয় প্লাষ্টিকৰ সামগ্ৰী উভৈনদী। ধূপকাঠিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বাঁহৰ কাঠিবোৰো আমদানি কৰাটো বিচক্ষণতাৰ অভাৱৰ বাবে আন একো নহয়। বজাৰ অধ্যয়ন কৰিলে এনে শ শ সম্ভাৱনাৰ দুৱাৰ আমাৰ আগত মুকলি হৈ পৰিব। আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই তাৰ বাবে কাম কৰিব লাগিব। 'গোলাম' সৃষ্টি কৰাৰ সলনি উদ্যোগীৰ জন্ম দিব নোৱাৰিলে শিক্ষা ব্যৱস্থাই সদায়েই ব্যৰ্থতাকে স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। ☐

সাম্প্ৰতিক সময়ত চিৰাজ চৰিত্ৰৰ প্ৰাসঙ্গিকতা - এটি অৱলোকন

শ্ৰীবুধিন দত্ত
উপাধ্যক্ষ

দেশপ্ৰাণ স্বৰ্গীয় লক্ষীধৰ শৰ্মাৰ 'চিৰাজ' গল্পক আধাৰ হিচাপে লৈ নটসূৰ্য ফণী শৰ্মাই ৰচনা কৰা 'চিৰাজ' সমাজৰ অবিচাৰ আৰু অমানৱীয়তাৰ বিৰুদ্ধে এখন প্ৰত্যাহ্বানমূলক সাৰ্থক নাটক। নাট্যকাৰে চৰিত্ৰ অংকণ কৰোঁতে অতি সূক্ষ্মতাৰে চিৰাজ নামৰ মূল চৰিত্ৰটি ৰূপায়িত কৰি নাটকখনত আগবঢ়াই লৈ গৈছে। নাটকৰ গতি বিকাশত চিৰাজ নামৰ শীৰ্ষক চৰিত্ৰই অৱলীলাক্ৰমে প্ৰথম অংকৰ তৃতীয় দৃশ্যৰ পৰা নাটকৰ পৰিণতিলৈকে এক যাদুকৰী প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে।

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধৰ অভাৱ, উদাৰনৈতিক চিন্তাধাৰাৰ অভাৱ, সামাজিক অৱক্ষয়, গোষ্ঠীগত, জাতিগত চিন্তাধাৰা আৰু সাম্প্ৰদায়িক সংকীৰ্ণতাৰ বিৰুদ্ধে চিৰাজ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰাসঙ্গিকতা বহন কৰা প্ৰত্যাহ্বানমূলক চৰিত্ৰ। ইয়াৰ বিপৰীতে বঞ্চিত আৰু প্ৰতাৰিতজনৰ ক্ষেত্ৰত চিৰাজ চৰিত্ৰই যেন ক্ষীণ আশাস্বৰূপ। অভিজাত সমাজত সমাজ আৰু নিঃসহায় জনৰ মাজত থকা আকাশ-পাতাল প্ৰভেদ চিৰাজ চৰিত্ৰৰ প্ৰতি শক্তিশালী সংলাপে উন্মুক্ত কৰি দিছে। সেয়েহে হয়ত চিৰাজৰ উঠলি উঠা হৃদয়ে স্বত্বস্বূৰ্তভাৱে কৈছে "মোৰ কিহৰ গৰজ পৰিছে, হিন্দু-অহিন্দু বিচাৰ কৰিবলৈ মানুহে মানুহৰ ঘৰত আশ্ৰয় বিচাৰিছে। মই আশ্ৰয় নিদিলে অমানুহ নহ'মনে"? এনে বিশালতা আৰু চৰিত্ৰৰ সাৰ্বজনীনতা কেৱলমাত্ৰ আমি চিৰাজৰ মাজতহে দেখা পাব পাৰো।

বৰ্তমান সময়ত যদিও মছজিদ-মন্দিৰ, মাটি-সম্পত্তি লৈ ধৰ্মীয় সংঘৰ্ষ সৃষ্টি হৈছে তাৰ বিপৰীতে চিৰাজ চৰিত্ৰত ফুটি উঠিছে ধৰ্মীয় গোড়ামী আৰু সংকীৰ্ণতাৰ বিপৰীতে এক মানৱীয় উদাৰনৈতিক দৃষ্টিভংগী। সেয়েহে কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ চিৰাজে নাটৰ প্ৰথম অংকৰ তৃতীয় দৃশ্যত কৈছে — "হয় হয়। এক দাগৰ মাটি। তিনিপুৰা দুকঠা বাৰ লোচা। আজি সেই এমাহৰ কথা। মধুপুৰৰ মুখীয়াল মানুহখিনিয়ৈ ধৰিলেহি, 'চিৰাজকাই,

গাঁৱৰ মাটিখিনি আমাক দিয়া, আমি নামঘৰ এটা আৰু শংকৰদেৱ মন্দিৰ কৰিব খুজিছো। ধৰ্মীয় কামলৈ খুজিছে যেতিয়া কেনেকৈ নিদি পাৰোঁ। পৰহিদিনা মাটিখিনি ৰেজিষ্টাৰ কৰি ৰাইজক দিলো। ইফালে যি আকৌ নগদ টকা আছিল তাকো সেই.....।"

নাট্যকাৰ ফণী শৰ্মা সামাজিক পৰম্পৰাৰ প্ৰতিওয়ে সচেতন সেই কথা চিৰাজ চৰিত্ৰৰ মাজেদি প্ৰকাশ পাইছে। চিৰাজৰ সংলাপত সেই কথা ধৰা পৰিছে নাটকৰ তৃতীয় দৃশ্যত— "মই ছোৱালীটিক মধুপুৰলৈ লৈ যাওঁ বুজিছ ফাতেমা। হিন্দু ছোৱালী। তাত নৰেণ মণ্ডলৰ ঘৰতেই কিবা এটা খুৱাই ছোৱালীজনীৰ কিবা এটা দিহা কৰি আহিব লাগিব আৰু খাম বুলিলেই খুৱাবিজনো? কথাটো বেয়া হ'ব নেকি?"

সেইদৰে নাটকৰ দ্বিতীয় অংকৰ দৃশ্যত চিৰাজৰ মুখেদি প্ৰকাশ পাইছে এনেদৰে — "সীতা ডাঙৰ হৈ আহিছে। তাইক মই ক'ত বিয়া দিম কি কৰিম। মুছলমানৰ ঘৰত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা ছোৱালীক কোন হিন্দুৱে বিয়া কৰিব? তাৰ উপৰিও কেতিয়াবা কেতিয়াবা তাই মোক বাপেকৰ কথা সোধে। মই তাইক ফুচুলাই আন কথা উলিয়াও। লাহে লাহে তাই ডাঙৰ হৈ আহিছে। আজিৰ দৰে তেতিয়াতো তাইক ফুচুলাৰ নোৱাৰিম। তেতিয়া মই তাইৰ বাপেকৰ কি পৰিচয় দিম? যি ছোৱালীৰ বাপেকৰ পৰিচয় নাই সেই ছোৱালীক কোনখন সমাজৰ ডেকাই বিয়া কৰাব?"

যি সময়ত সমাজৰ পৰা প্ৰেম, কৰুণা, স্নেহ, মমতা আৰু সহানুভূতিয়ে মেলানি মাগিছে আৰু তাৰ ঠাইত কুটিলতা, ঘৃণা, নিষ্ঠুৰতা, অকৃতজ্ঞতা, দয়াহীনতাই সমাজক কলুষিত কৰিছে। তেনে সময়ত প্ৰেম, কৰুণা, স্নেহ আৰু সহানুভূতিৰ মূৰ্ত্ত প্ৰকাশ চিৰাজ চৰিত্ৰই আমাক এখন সৃষ্টিশীল মানৱীয় আৰু শান্তি-সম্প্ৰীতিৰ সমাজ গঢ়িবলৈ আহ্বান জনাইছে। চিৰাজৰ সংলাপত সহৃদয়তা আৰু কৰুণা এনেদৰে ফুটি উঠিছে— "ছোৱালীটিৰ মাকৰ বাহিৰে বোলে কোনো নাই। ঘৰ ক'ত সোধাত ক'বলৈ মান্তি নহ'ল। কি কৰিম, নিজৰ ঘৰতেই আশ্ৰয় দিলো। সকলোতকৈ ডাঙৰ বিপদ হ'ল ছোৱালীজনী গৰ্ভাৱতী আছিল। মোৰ ঘৰতেই ছমাহ মানৰ পিছত সীতাৰ জন্ম হ'ল। তাইৰ জন্মৰ দুদিনৰ পিছতেই সুতিকা বেমাৰত মাক ঢুকাল। জিলাৰ পৰাও ডাঙৰ ডাঙৰ আনি দেখুৱালে। কিন্তু কি হ'ব, নেবাচিল।" "মই নুৰৰ নাম সীতা থৈছো। সীতাৰ দৰেই আমাৰ সীতা পৰিৱ। কাৰণ, সাৱিত্ৰীৰ দৰে মহাসতীৰ গৰ্ভত তাইৰ জন্ম। কন্দপই সীতাক লৈ যাব বিচৰাত চিৰাজে কৈছে— মোৰ ইয়াত ক'বলৈ একো নাই। আপোনাৰ ছোৱালী, মই মাত্ৰ কেইদিনমানৰ ৰখীয়াহে আছিলো। খন্তুক ৰৈ তথাপি সীতাই

আমাৰ বুকুৰ যিমানখিনি অধিকাৰ কৰি আছে তাক কোৱাৰ শক্তি মোৰ নাই। আকাশৰ বেলিটিৰ দৰেই তাই মোৰ আৰু মোৰ ভনীটিৰ জীৱন পোহৰ কৰি ৰাখিছে। তাই গ'লে এই যোপমৰা অন্ধকাৰ ঘৰত কেও কোনো নোহোৱা দুটা দুৰ্ভগীয়া ককায়েক-ভনীয়েকে উশাহ ল'ব পাৰিম জানো?"

সীতাক প্ৰকৃত দেউতাক কন্দৰ্পই কলিকতালৈ লৈ যোৱাৰ পাছত এদিন 'চিৰাজে' কন্দৰ্পক লগ ধৰি সীতালৈ এযোৰ পাটৰ মেখেলা-চাদৰ দি পঠোৱাৰ বাবেই কন্দৰ্পক লগ কৰিছে। এইয়ে চিৰাজৰ স্নেহ আৰু মমতাৰ প্ৰতীক।

সঁচা আৰু মানৱতাৰ বাবেই চিৰাজে কাৰোৱালৈকে কেৰেপ নকৰে তাৰ বাবে তাৰ প্ৰমাণ আমি চিৰাজৰ এই সংলাপটিত পাবোঁ—“এহু থৈ দিয়াহে হে। পুলিচে কি লেঠাত পেলোৱা। বাটত মুচকচ গৈ আধামৰা হৈ পৰি আছিল, মই ঘৰলৈ দাঙি আনিছোঁ। ডাক্তৰ সাক্ষী, গাঁৱৰ ৰাইজ সাক্ষী। ডাক্তৰক সোধক, গাঁৱৰ ৰাইজক সোধক, ছোৱালীজনীক সোধক মই সঁচা কৈছোনে নাই।”

অভিমান, ভগৱানৰ - প্ৰতি কৃতজ্ঞতা আৰু মানৱীয় স্নেহ কৰুণা যেন চিৰাজ চৰিত্ৰৰ অন্য এক উজ্জ্বল দিশ। তাৰ প্ৰমাণ আমি এনেদৰে পাবোঁ - “অভিমান কেতিয়াবা খোদাৰ ওপৰত, অভিমানে আনে ফাতেমা। নাই নাই আৰু তোমাৰ প্ৰতি মোৰ কোনো অভিযোগ নাই খোদা। মুছলমানী ৰেজিয়াক নি হিন্দু সাৱিত্ৰীৰ ৰূপেৰে মোৰ বুকুলৈ ওভতাই পঠিয়াইছে। নাই নাই আৰু তোমাৰ প্ৰতি মোৰ আৰু কোনো অভিযোগ নাই খোদা, কোনো অভিযোগ নাই।”

বস্তুবাদী সমাজৰ ব্যক্তিকেন্দ্ৰীক চিন্তাধাৰা আৰু ভোগ-বিলাস আৰু স্বাৰ্থপৰতাৰ বিপৰীতে চিৰাজ যেন আশা আৰু মমতাৰ মূৰ্ত্তপ্ৰকাশ। চিৰাজ সংলাপত ভগ্নীস্নেহ এনেদৰে উঠলি উঠিছে—“গোটেই গাঁৱৰ ৰাইজে ... তাইয়ো শপত দি ধৰিছিল, দাদা তই বিয়া নকৰিলে মোৰ মূৰকে খাৱ। মই বোলে - হেৰ' তই মোৰ সৰু ভনী। তই আগে বিয়া কৰা, নহ'লে তইয়ো মোৰ মূৰ খাৱ। হে হে। পিছ দুয়োটাই আজি চেধ্য বছৰে বিয়াৰহে মূৰ খালো। বিয়া আৰু নহ'ল। হেঃ হেঃ

সীতাৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কেও চিৰাজ চৰিত্ৰত সচেতনতা এনেদৰে ফুটি উঠিছে—“অবুজ নহ'বি ভনীটি। স্নেহত অন্ধ হৈ সীতাৰ ভৱিষ্যতৰ কথা পাহৰি নাযাবি। হেৰ' তাইক আমি ক'ত বিয়া দিম, ক'ত কি কৰিম?”

ইতিহাস আৰু প্ৰাচীন ভাৰতৰ সভ্যতা, সংস্কৃতি, সামাজিক মূল্যবোধ আৰু পৰম্পৰাৰ প্ৰতিটো চিৰাজৰ জ্ঞান

আৰু সচেতনতাৰ প্ৰমাণ এই সংলাপটিত প্ৰকাশ পাইছে - যেতিয়া সুবিমলে মুছলমানৰ ঘৰত জন্ম লোৱা সীতাক ভাগিনীয়েকলৈ বিয়া কৰালে অবিচাৰ হ'ব বুলি ক'লে তেতিয়া চিৰাজে এনেদৰে কৈছে—“আপোনাৰ কথা সঁচা হ'লে হিন্দুৰ মহাকাব্য সেই মহাভাৰতখন পুৰি পেলোৱাহে যুগুত হ'ব ডাঙৰীয়া। বিবাহৰ পূৰ্বে ভালপোৱা যদি ব্যভিচাৰ হয় প্ৰকৃতি প্ৰদত্ত প্ৰমাণ যদি অবৈধ হয়, তেন্তে শাস্ত্ৰৰ ৰথী-মহাৰথী, সতী-মহাসতী প্ৰায়বিলাকেই অবৈধ প্ৰণয় ব্যভিচাৰৰ চেকাৰে লেটি-পেটি হৈ আছে ডাঙৰীয়া। যি পঞ্চকন্যাক নিতৌ স্মৰণ কৰিলে সকলো পাপ খণ্ডন হয়, আপোনালোকৰ সমাজৰ আইনত তেওঁলোক কোন শ্ৰেণীত পৰে? সমাজ হ'ল এচকুৰা টোঁকা কাউৰীৰ নিচিনা। এফালে মনে আনফালে নমনে। সীতাৰ দৰে নিষ্পাপ, ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ এজনী যি সমাজৰ চকুত অবৈধ সন্তান হয়, অবিবাহিতা সাৱিত্ৰীৰ স্বামীৰ প্ৰতি স্বৰ্গীয় প্ৰেম, ভক্তি ভালপোৱা যি সমাজৰ চকুত ব্যভিচাৰ হয়। খালকৈ মন কৰি চালে দেখিব সেই উৰালি যোৱা সমাজৰ বুকুত এখন নতুন সমাজে ঠন ধৰি উঠিছে।

ধৰ্মাঙ্কতা, গোড়ামী আৰু সাম্প্ৰদায়িক বিষকল্পক একাধৰীয়া কৰি এখন নতুন উদাৰধৰ্মী মানৱতাবাদী সমাজ গঠন কৰা চিৰাজ চৰিত্ৰৰ এক অতি আকৰ্ষণীয় দিশ। চিৰাজৰ মুখত সেইখন সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি এনেদৰে ব্যক্ত হৈছে—“ভুল কৰিছে ডাঙৰীয়া, সেইখন সমাজত কোনো সম্প্ৰদায় নাই- হিন্দু নাই, মুছলমান নাই, পাৰ্চী নাই, খ্ৰীষ্টান নাই, জাতি নাই, অজাতি নাই, নিধনী নাই, আল্লাৰ আশীৰ্বাদ লৈ অহা মহান সমাজখন হ'ব মহান মানৱ সমাজ।”

নটসূৰ্য ফণী শৰ্মাৰ 'চিৰাজ' নাটকৰ চিৰাজ চৰিত্ৰটো সাম্প্ৰতিক কালৰ তথাকথিত সমাজ ব্যৱস্থা, অমানুসিকতা, সাম্প্ৰদায়িকতা, ধৰ্মাঙ্কতা, নিষ্ঠুৰতা, ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক স্বাৰ্থপৰতা, অনৈতিকতা আৰু ঘুণে ধৰা সমাজৰ বিৰুদ্ধে এক বটবৃক্ষস্বৰূপ। আজিৰ সামাজিক অৱক্ষয়ৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিবলৈ হ'লে চিৰাজ চৰিত্ৰৰ দৰে আমি মানৱতা, দয়া, প্ৰেম, নিস্বাৰ্থতাৰ আৰু মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ প্ৰতি সজাগ আৰু সচেতন হোৱাৰ লগতে প্ৰকৃত মানুহ গঢ়াৰ কামত আত্মনিয়োগ কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে এখন সুস্থ, সৰল আৰু শান্তিৰ মানৱ সমাজ গঢ় লৈ উঠিব। সাম্প্ৰতিক সময়ত দেখা দিয়া গোষ্ঠীগত চিন্তাধাৰা, অবিশ্বাস, সাম্প্ৰদায়িকতা আৰু নৈতিক অধঃপতন ৰোধ কৰিবলৈ হ'লে চিৰাজৰ চৰিত্ৰত থকা গুণবিলাক আয়ত্ত কৰিব লাগিব। সেয়েহে সাম্প্ৰতিক সময়ত চিৰাজৰ প্ৰাসংগিকতা অপৰিসীম। □

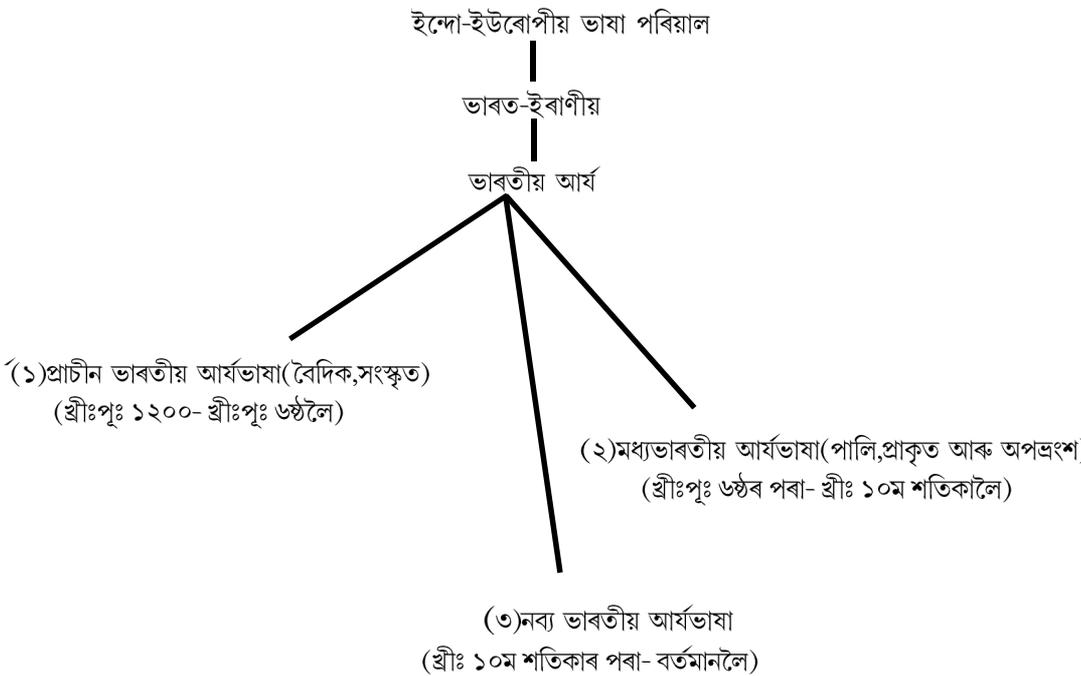
সাম্প্রতিক অসমীয়া ভাষাৰ স্বৰূপ আৰু নৱপ্ৰজন্ম

বাস্তৱ বড়া

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, অসমীয়া বিভাগ

অসম হিচাপে স্বীকৃতি পোৱা এই ভূমি খণ্ডত বাস কৰা লোকসকলেই অসমীয়া। এই লোকসকলে ব্যৱহাৰ কৰা মুখৰ ভাষাটো অসমীয়া ভাষা। অসমীয়া ভাষাৰ উৎপত্তিৰ মূল বিচাৰিবলৈ হ'লে অসমীয়া ভাষাৰ ক্ৰমবিকাশৰ বংশলতিকা নিৰূপন কৰাটো প্ৰয়োজনীয়।

ইন্দো-ইউৰোপীয় ভাষা পৰিয়ালৰ ভাৰত-ইৰাণীয় শাখাৰ ভাৰতীয় আৰ্যৰ পৰা তিনিটা স্তৰ ক্ৰমে প্ৰাচীন ভাৰতীয় আৰ্য, মধ্য ভাৰতীয় আৰ্য আৰু নব্য ভাৰতীয় আৰ্য, এই স্তৰ পাইছে-

অসমীয়া ভাষাটো পূৰ্বৰ মাগধী প্ৰাকৃতৰ পৰাই সৰলীকৃত হৈ অসমীয়া ভাষাৰ ৰূপ লৈছে। যিটো প্ৰাকৃতৰ বৈশিষ্ট্য পৰৱৰ্তী সময়ৰ ভাষা সাহিত্যত প্ৰতিফলিত হয়, ব্যৱহাৰ হয় আৰু তাৰেই সৰলীকৃত ৰূপ বুলি মানি ল'ব পৰা যোগ্যতা থাকে তাকেই একোটা ভাষাৰ উৎস হিচাপে চিহ্নিত কৰিব পাৰি।

মাগধী প্ৰাকৃতৰ পৰা অসমীয়া ভাষাৰ উদ্ভৱ হৈছে বুলি একাংশই মতদান কৰে আনহাতে একাংশই কামৰূপ অঞ্চলত প্ৰচলিত ভাষাটোক কামৰূপী প্ৰাকৃতৰ পৰা জন্মলাভ কৰা বুলি মতপোষণ কৰে। অপভ্ৰংশৰ স্তৰক আধুনিক ভাৰতীয় আৰ্যভাষাৰ প্ৰাকৃতৰ বুলি ধৰা হয়। এই স্তৰত ভাষা সৰলীকৰণৰ

দিশে আগবাঢ়ে।

ইয়াৰ পাছৰ পৰা অসমীয়া ভাষাই বিকাশ লাভ কৰিলে। বিভিন্ন বিকাশৰ স্তৰ গৰাকি অসমীয়া ভাষাই আজিৰ ৰূপ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল।

সাম্প্ৰতিক অসমীয়া ভাষাৰ স্বৰূপঃ

ভাষাৰ ৰূপসমূহ সলনি হোৱাটো স্বাভাৱিক। যুগৰ সাপেক্ষে এই ৰূপৰ সৰলীকৰণ হয় আৰু সেই ৰূপকে জনসমাজে ব্যৱহাৰ কৰে আৰু বহুজনে ব্যৱহাৰ কৰা ভাষা ৰূপ একোটাৰেই সাহিত্য চৰ্চা হয়।

অসমীয়া গদ্যৰ বিকাশ তাহানিৰ কালৰে পৰা হৈ আহিছে। ষোল্ল শতিকাৰ যি ভাষা সেই ভাষা আজিৰ যুগত

নথকাটোৱেই সাধাৰণ কথা,শংকৰ দেৱৰ দিনত সৃষ্ট ব্ৰজাৱলী ভাষাৰে ৰচিত হৈছিল অংকীয়া নাটৰ গদ্য। এই ভাষা শুনিবলৈ অতি সুৰদী। আনহাতে অংকীয়া নাটকৰ সমসাময়িক পূৰ্বৰ কিছু গদ্যৰ পৰিচয় মন্ত্ৰ সাহিত্যসমূহত পোৱা যায়। তথাপি অংকীয়া বা মন্ত্ৰ পুথিৰ গদ্য প্ৰকৃত গদ্য নাছিল; ই আছিল পদ্যধৰ্মী। সেইদৰে কথাগীতা,পুৰাণি অসমবুৰঞ্জী,বিবিধ বিষয়ক পুথি আৰু কথা গুৰু চৰিতত অসমীয়া গদ্যৰ বিকাশ ঘটিল। এইদৰে বিকাশৰ কালছোৱাত ভাষাটোৰ বহুতো ৰূপৰ পৰিৱৰ্তন হ'ল। বাক্যগঠনৰ নিয়ম, শব্দ গঠন আদি সকলোতে ব্যাকৰণৰ বাস্তৱ পৰিলক্ষিত হ'ল। সমাজখনো পৰিৱৰ্তিত হ'ল। বিশ্ব যুদ্ধৰ বিভীষিকা আৰু ভয়াৱহ পৰিণতিয়ে মানুহক পূৰ্বৰ ধাৰণা ভাঙিবলৈ বাধ্য কৰালে। সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত আমূল পৰিৱৰ্তন ঘটিল। নতুন-নতুন শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিল। নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰচলন দ্ৰুত গতিত হ'বলৈ ধৰিলে। ব্যক্তিগত খণ্ডৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানসমূহো গঢ় লৈ উঠিল। লগে লগে নগৰৰ ধাৰণাই বিকাশ লাভ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু ইখন ঠাইৰ পৰা সিখন ঠাইলৈ মানুহৰ সঘন আহ- যাহ হ'বলৈ ধৰিলে। বহিৰাগত বা অন্য ৰাজ্যৰ লোক সকলৰ আমাৰ দেশলৈ প্ৰব্ৰজন হ'ল। এই সকলোবোৰ দিশৰ পৰা আমাৰ ভাষাটোতো প্ৰভাৱ পৰিল। ভাষাটোত পূৰ্বতে নথকা বহু শব্দ সোমাই পৰিল আৰু সেইবোৰ কালক্ৰমত নিজস্ব সংস্কৃতিৰ ভিতৰুৱা হৈ পৰিল।

একোজন লোক যেতিয়া এখন ঠাইৰ পৰা অন্য এখন ঠাইলৈ আহে তেতিয়া সেই লোকজনৰ লগত জড়িত বহুতো অনুসঙ্গ লগত লৈ আহে। তেওঁ পালন কৰা সংস্কৃতিকে আদি কৰি তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰা ভাষাৰ ৰূপটোও আহি পৰে। এইদৰে আমাৰ ভাষাত পৰ্তুগীজ,আৰবী-ফাৰ্চী আদি শব্দবোৰো সোমাই পৰিল। সমন্বয়ৰ এনাজৰীডালৰ সৈতে পাক খাই ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে এই শব্দবোৰে আমাৰ ভাষাটোক জীপাই তুলিবলৈ সক্ষম হ'ল। বেলেগ সংস্কৃতিত ব্যৱহৃত বস্তুবোৰ আমাৰ চিনাকী হৈ পৰিল। এই সকলোখিনিলৈকে ঠিকেই আছিল। ঊনবিংশ শতিকাত ব্ৰিটিছসকলে আহি ওপনিৱেশ স্থাপন কৰাৰ পাছত অসমীয়া ভাষালৈ দুৰ্দিন আহি পৰিছিল ১৮৩৬ চনৰ পৰা ১৮৭৩ চন পৰ্যন্ত বঙলা ভাষাৰে স্কুল আদালতত চলোৱা হৈছিল সেই সময়ছোৱাত ভাষাটো নিশকটিয়া হৈ পৰিছিল কিন্তু একাংশ সচেতন লোকৰ কাৰণে ভাষাটোৱে নিজস্বতা নেহেৰুৱাই তিষ্ঠি থাকিল কিন্তু বহুতো অচিনাকী শব্দ আমাৰ মাজত সোমাই পৰিল। এইবোৰ কেৱল

বিশ্বায়নৰ ফলতেই সম্ভৱ হ'ল।

বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ দ্ৰুত বিকাশত আমি সকলোৱে বহুতো ইংৰাজী ভাষাৰ শব্দকেই ব্যৱহাৰ কৰি আছোঁ, কিয়নো তাৰ বাহিৰে অন্য শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ গ'লে আমি মুখ ঠেকেচা খোৱাৰ বাদে বেলেগ একো নহয়। ভাষা একোটাৰ মূল ধৰ্মই হৈছে মনৰ ভাৱ বুজি পোৱাৰ আহিলা বা মাধ্যম, গতিকে দৈনন্দিন ব্যৱহাৰ কৰি থকা শব্দটোক ভাষান্তৰ বা অৰ্থান্তৰ কৰি কোৱাতকৈ হুবহু মূল ৰূপৰ দৰে কোৱাতোৱেই যুক্তি যুক্ত। অন্যথাই অৰ্থ বিভ্ৰাট হৈ ঘটাব। সাধাৰণতে দেখা যায় যে বহুতে 'মোবাইল' শব্দৰ অসমীয়া ভাঙনি কৰি 'ভ্ৰাম্যভাৰ্', 'কাণ ফুচ্-ফুচ্ যন্ত্ৰ' আদি নাম দিছে যদিও বুজা হৈছে যে ই মোবাইল শব্দৰ পৰিপূৰক হিচাপে ব্যৱহাৰ হৈছে তথাপি বহুক্ষেত্ৰত এই শব্দবোৰ কৈ বা শূনি ভাল নালাগে। আকৌ যদি সেইদৰে অবাধে ইংৰাজী শব্দৰ অসমীয়াকৰণ কৰা হয় তেতিয়া দেখা যাব বিশেষকৈ বৈদ্যুতিক সামগ্ৰীবোৰৰ ক্ষেত্ৰত 'মাউচ', 'হাৰ্ড ডিস্ক', 'কী ব'ৰ্ড', 'চি.পি.ই.উ.', 'ৰেম', 'ৰম', 'ডাটা কেব্ল' এইবোৰৰ অসমীয়াকৰণ কৰিলে এই ৰূপবোৰে এটা অতি হাঁহিৰ খোৰাক যোগোৱা ভাষা হিচাপে পৰিগণিত হ'ব। ইতিমধ্যে আমি কম্পিউটাৰৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ 'পৰিকলন যন্ত্ৰ' বুলি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লৈছোঁ কিন্তু এই শব্দটোৰ বহুল ব্যৱহাৰ ক'তো নাই য'তনেকি কেৱল কম্পিউটাৰ হিচাপেই ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে। আনহাতে সাজ-পাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমি সাধাৰণতে যদি মন দিওঁ তেতিয়া দেখিম যে আমি সচৰাচৰ ব্যৱহাৰ কৰা সাজবোৰৰ প্ৰায় সংখ্যকৰ নাম ইংৰাজীৰ পৰা অহা। নহ'বইনো কিয় কাৰণ এই আধুনিক সাজপাৰ আমি ব্ৰিটিছসকলৰ পৰাহে লাভ কৰিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত আমি প্ৰায়ে পৰিধান কৰা 'টাই' ডালৰ যদি আভিধানিক অৰ্থলৈ মন দিওঁ তেতিয়া দেখিম যে ইয়াৰ অসমীয়া অৰ্থ হ'ল 'কণ্ঠ লেঙুটি' অৰ্থাৎ ডিঙিৰ গাঁঠি। এই অৰ্থই 'টাই' ডালক বাৰু প্ৰকৃত ৰূপত প্ৰতিফলিত কৰিব পাৰিছেনে? বহুজনেই এই অসমীয়া শব্দটো নাজানে, কিয়নো ইয়াৰ ইংৰাজী সহজ ৰূপটো ব্যৱহাৰ কৰাত কাৰো অসুবিধা নহয়। বিশেষকৈ যিবোৰ শব্দ বিদেশী মূলৰ সেই শব্দবোৰ সেই মূল ৰূপৰ দৰেই ব্যৱহাৰ কৰা উচিত।

বৰ্তমান সময়ত অসমীয়া ভাষাটোৱে চাৰিওফালে উদাৰ দৃষ্টিভঙ্গী পোষণ কৰি ৰাখিছে। সেয়েহে এই ভাষাটো বহুতো বিপৰ্যয়ৰ মুখা-মুখি হৈছে। আজি একবিংশ শতিকাৰ

দ্বিতীয় দশকৰ ঠিক মাজ ভাগৰ পৰা আমি একাংশ নৱপ্ৰজন্মই ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ কিছুমান আচহুৱা শব্দ। সেইবোৰৰ ভিতৰত লেবেল(তাৰ লেবেল চা), মক্কেল, যিটো ক'ৰ্টত উকিলৰ মুখতহে প্ৰচলিত আছিল সেই শব্দটো আজি কালি প্ৰায়বোৰ নৱপ্ৰজন্মৰ মুখতে শূনা যায় (মক্কেলটো ক'ৰবাৰ), চাল(চাল পেলাইছে চা), মস্তি,বিন্দাছ এইবোৰৰ বাদেও এনেধৰণৰ অসংখ্য নতুন নতুন শব্দ আমাৰ মাজত দিনৌ সৃষ্টি হৈ আহিছে। অতি দুখৰ কথা যে এই শব্দবোৰে খুউব সোনকালে এচামৰ মাজত জনপ্ৰিয় হৈ পৰে আৰু মুখ বাগৰি সৰ্বজন বিদিত হৈ পৰে। পৃথিৱীৰ সকলো প্ৰাণীৰ ভিতৰতে কেৱল মানুহ নামৰ প্ৰাণীটোৰেই মূৰ থাকে কিন্তু মানুহৰ এই মূৰটোক আজিকালি বুজাবলৈ মাথা,টেমা আদি শব্দৰ ব্যৱহাৰ কৰাটো অনুপযুক্ত। এইবোৰৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা মাথা বিষ,মাথা পাগল, টেমা গৰম আদি শব্দবোৰৰ বাস্তৱিক অৰ্থটো মূৰৰ লগত আৰোপ কৰি এইদৰে ব্যৱহাৰ কৰিছে। এইবোৰ ব্যৱহাৰৰ পৰা পৰাপক্ষত আঁতৰি থাকি সচেতন ৰূপত ভাষাটো কোৱা উচিত। কথিত ৰূপ একোটাই এটা সময়ত লিখিত ৰূপ লাভ কৰে। গতিকে বৰ্তমান ভাষাৰ যি কথিত ৰূপ সেয়া যদি অদূৰ ভৱিষ্যতে সাহিত্যৰ মাজেৰে বৰ্হিঃপ্ৰকাশ ঘটে তেতিয়াই ভাষাটোৰ পূৰ্বৰ ৰূপৰ গৰিমা নোহোৱা হৈ পৰিব।

এটা সময় আছিল য'ত অসমীয়া ভাষাটো অতি পৰিমার্জিত আছিল। সেই ভাষাৰ ৰূপ আৰু ব্যৱহাৰ আজি নাই। তাৰ ঠাইত ভাষাৰ বিকৃত কিছুমান ৰূপহে ব্যৱহাৰ হোৱা দেখা যায়। ইংৰাজী হিন্দী মিহলি অসমীয়া ভাষাটোক কোন স'তৰে আমি মাতৃভাষা বুলিম তাত সন্দেহ আছে। কিয়নো মোৰ মানে এই সংমিশ্ৰিত ৰূপটো মোক শিকোৱা নাছিল। আগতেই উল্লেখ কৰি অহা হৈছে যে সময়ৰ পৰিৱৰ্তনক দোহাই দি আমি ব্যৱহাৰ কৰা অন্য ভাষাৰ মূলবোৰ সেই মতেই গ্ৰহণ কৰিম কিন্তু হকে-বিহকে বিদেশী আৰু অসমীয়া শব্দৰ সংমিশ্ৰিত ৰূপ একোটাৰ ব্যৱহাৰ কৰাত আমাৰ মুঠেই মত নাই। থিছিৰি ভাষাটোৰ কম বেছি পৰিমাণে আমি সকলো চিনাকী। তেওঁলোকৰ ভাষাত বিভক্তি লোপ পায় আৰু বহুত বিসংগতি থাকি যায়। (মৰ্নিং ফাইভ এ.এমত দৌৰিব যাম।)

আজিকালি এইধৰণৰ ভাষা ব্যৱহাৰকাৰী লোক তেনেই সুলভ। কোনো মহাবিদ্যালয়ৰ আড্ডাৰ বাকৰি, চাৰি আলি-তিনি আলিৰ নৱপ্ৰজন্মৰ আড্ডাৰ থলী, বেঁস্কাৰা আদিত হঠাতে এই একাংশ লোকক লগ পোৱাটো আমাৰ কাৰণে

সৌভাগ্যটো নহয়েই বৰঞ্চ দুৰ্ভাগ্যৰো শীৰ্ষত বুলিব পাৰি। আড্ডা বা কফি শালাৰ বৈঠকতে বহু ভাল ধৰণৰ আলোচনা হ'ব পাৰে। ৰাজনৈতিক,সামাজিক,সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটৰ নানা দেশ- বিদেশৰ আলোচনা তাত চলিব পাৰে কিন্তু এই ধাৰণাবোৰৰ বাদে আজি কালি আড্ডা মানেই কিৰিলি আৰু উদ্ভট শব্দৰ ফুলজাৰি কিন্তু তাৰ মাজতো একাংশ ব্যতিক্ৰম নথকা নহয়। হয়তো সেই অলপ সংখ্যকৰ মাজতেই সুস্থ চিন্তাবোৰৰ ভাগ-বটোৱাৰা হৈ আছে। আজিৰ নৱপ্ৰজন্মৰ প্ৰায় সংখ্যকেই আভিজাত্যৰ জীৱন হয়তো যাপন কৰিছে। এই যৌৱনৱস্থাত বহুজনেই উপলব্ধি কৰিবই পৰা নাই যে আমি ব্যৱহাৰ কৰি থকা ভাষাটো সংকটৰ মুখা-মুখি হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত আমি়েই বহু পৰিমাণে দায়ী। এইখিনিতে আমি যদি চাঁও অসমৰ বহু ঠাইৰ লোকৰ ভাষিক বিশিষ্টতাৰ মিল নাই। ভৌগোলিক বিভাজনেও ভাষা একোটাৰ মূল ৰূপৰ প্ৰতি সন্দেহ জন্মায়। কথিত ৰূপৰ ক্ষেত্ৰতো বহুতো পাৰ্থক্য দেখা যায়। এইবোৰে কিন্তু ভাষাটোক সমস্যাতে পেলাইছে বুলিব নোৱাৰি কিয়নো এয়া বিশেষ অঞ্চলৰ ভাষা মনোভঙ্গীৰ ভিতৰত ধৰিব পাৰি। উদাহৰণস্বৰূপে অসমৰ লখিমপুৰ জিলাৰ ঢকুৱাখনাৰ একাংশ লোকে 'সুমোৱাই' শব্দটো 'সুমিয়াই' বুলি ব্যৱহাৰ কৰে। আনহাতে ইয়াৰ কিছু অঞ্চলত '-খন' প্ৰত্যয়টোৰ বহু বেছি ব্যৱহাৰ মন কৰিবলগীয়া। উদাহৰণস্বৰূপে ল'ৰাবোৰৰ ঠাইত ল'ৰাখন, গৰুজাকৰ ঠাইত গৰুখন এইদৰে বহুবচনাত্মক ৰূপত একাংশই ব্যৱহাৰ কৰে।

ভাষা একোটা শুদ্ধকৈ ক'ব পৰাটোও এটা কলা। এই কলাটো সুচাৰু ৰূপে পালন কৰাটো আমাৰ দায়িত্বৰ ভিতৰত পৰে। বৰ্তমান আমাৰ ভাষালৈ ভাবুকি অনাৰ ক্ষেত্ৰত ইংৰাজী ভাষালৈ আমি আঙুলিয়াব পাৰোঁ কিন্তু সেই কথাও সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ বুলিব নোৱাৰি। বিভিন্ন ভাষা শিকাটো আমাৰ সকলোৰে কাৰণে বৌদ্ধিক বিকাশৰ অন্যতম চাবিকাঠী। সেয়ে আমি ভাষাবোৰ শিকা উচিত এইখিনিলৈকে সকলো ঠিকেই আছিল কিন্তু আমাৰ সমাজে কোনো বস্ত্ৰেই ভালদৰে নিশিকে ফলত একো বস্ত্ৰেই আমাৰ ভালদৰে আয়ত্বলৈ নাহে। তেতিয়াই আমি অল্প শিক্ষাৰে নিজকে পৰিচালিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। অসমীয়া ভাষাটো আমাৰ প্ৰজন্মই বিকৃতভাৱে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লোৱাটোৰেই ভাষাটোৰ পক্ষে অহা ডাঙৰ অন্তৰায়। আমাৰ প্ৰজন্মই সচেতন হৈ ভাষাটো ব্যৱহাৰ কৰিলে এই ধৰণৰ সমস্যাৰ মুখা-মুখি নোহোৱাকৈ থাকিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

অসমীয়া ভাষা আৰু অসমত ইয়াৰ অস্তিত্ব

ৰূপজ্যোতি দাস

ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

এই পৃথিৱীত বিচৰণ কৰিবলৈ বিজ্ঞান যদি এখন ডেউকা হয়, আনখন ডেউকা হ'ব ভাষা। ভাষা হৈছে মানুহৰ ভাৱ প্ৰকাশৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী মাধ্যম। এটা ভাষা এটা জাতিৰ স্বাভিমান। ভাষা বোঁৱতী নৈৰ দৰে, দুয়োপাৰে পলস পেলাই সমাজ-জীৱন সাৰুৱা-সুন্দৰ কৰে। এটা জাতিৰ গৰিমা, মহত্ব আৰু ঐতিহ্য ফুটি উঠে ভাষাটোৰ কালিকা বা ঐশ্বৰ্য, জতুৰা ঠাচ আৰু ব্যৱহাৰিক শুদ্ধতাৰ ওপৰত। ভাষাৰ শক্তিয়ে এটা জাতিৰো শক্তিক বুজায়। ভাষা এটাৰ কখনভংগীৰ কৰ্কশ ৰূপে ভাষাটোৰ আলফুল শৰীৰত আঘাত হানে। ভাষা এটি নিৰ্ভুলকৈ ক'ব পৰা আৰু লিখিব পৰাটো এটা কলা। এই কলাক আমি কিমানে আয়ত্ব কৰিছোঁ? আমাৰ অসমীয়া ভাষাটোৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাত আমি কিমানদূৰ সফল হৈছোঁ?

ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ-পূব দিশত অৱস্থিত অসম ভিন ভিন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ বাসভূমি। অসমত বসবাস কৰা প্ৰতিটো জনগোষ্ঠীৰে নিজা নিজা মাতৃভাষা আছে। এই জনগোষ্ঠীয় ভাষা সমূহ কেৱল অনানুষ্ঠানিক কাৰ্যতহে ব্যৱহৃত হয়। আনুষ্ঠানিক কাৰ্যসমূহ সম্পন্ন কৰিবলৈ সকলোৱে অসমীয়া ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে। অসমীয়া ভাষা পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ ভাষা পৰিয়াল ইণ্ডো-ইউৰোপীয় পৰিয়ালৰ অংশবিশেষ আৰ্য ভাষা। আনহাতে জনগোষ্ঠীয় ভাষাসমূহ হৈছে অনা আৰ্য ভাষা। গতিকে অসমীয়া ভাষাৰ মাজত জনগোষ্ঠীয় ভাষাৰ বহু উপাদান অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে। এইক্ষেত্ৰত অসমীয়া ভাষা বহু চহকী। ভাষাতত্ত্ববিদ ড° বাণীকান্ত কাকতীয়ে সেয়েহে বিভিন্ন আৰ্য ভিন্ন ভাষাৰ মাজত অসমীয়া ভাষা এটি সৰু দ্বীপৰ লেখিয়া বুলি মন্তব্য আগবঢ়াইছে। অন্যন্য নব্য ভাৰতীয় আৰ্য ভাষাসমূহৰ তুলনাত অসমীয়া ভাষা বহু পৰিমাণে সমৃদ্ধিশালী।

নিজৰ মাতৃভাষাটো সকলোৰে বাবে প্ৰিয়। আইৰ মুখৰ ভাষা গুঁঠত পৰশ পোৱাৰ দিন ধৰি আজিকোপতি এই ভাষাই আমাৰ অক্লিজেন স্বৰূপ। বিশ্ববিখ্যাত সাহিত্যিক এলফ্ৰেড ডাডেটে তেওঁৰ বিখ্যাত গল্প 'দ্যা লাষ্ট লেছন'ত ফ্ৰান্স ভাষাৰ বিষয়ে কৈছিল - 'ফ্ৰান্স ভাষা পৃথিৱীৰ সকলো ভাষাতকৈ সুৰীয়া, নিকা আৰু যুক্তিপূৰ্ণ ভাষা। আমি এই ভাষাক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰোঁ।' ঠিক সেইদৰে আমিও ক'ব পাৰোঁ যে অন্যান্য ভাষাতকৈ অসমীয়া ভাষা জটিল। তদুপৰি অসমীয়া এটা সুৰীয়া ভাষা। এই ভাষাৰ বিভিন্ন অক্ষৰত জোৰ দি আমি একেখিনি কথাৰে ভিন্ন অৰ্থ প্ৰকাশ কৰিব পাৰোঁ। অৰ্থাৎ একেটা ক্ৰমতে থকা ধ্বনি বিন্যাসৰ দ্বাৰা ভিন ভিন অৰ্থবোধক বাক্য প্ৰস্তুত কৰিব পাৰোঁ। ফকৰা-যোজনা, জঁতুৱা-ঠাচৰ মেটমৰা ভঁৰালেৰে অসমীয়া ভাষা পুষ্ট। যাৰ বাবে অসমীয়া ভাষাৰ কালিকা শক্তিক সহজে উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু আজিৰ অসমীয়া ভাষীৰ মাজত আমি কি দেখিছোঁ? ক্ৰমৰুদ্ধমান সোঁতত আমি গোলকীকৰণ বা আন বহু উপসৰ্গৰ দোহাই দি প্ৰায়েই ভাষাৰ স্বকীয়তাত আঘাত হানো। ভাষাপ্ৰেমী কিছুসংখ্যক লোকৰ বাহিৰে বহুতেই অসমীয়া ভাষাৰ মূল স্বৰূপটোক উপলব্ধি নকৰি কাষ চাপিছে ইংৰাজী ভাষাৰ। অসমবাসীয়ে অসমীয়া ভাষা ভালপোৱা আৰু শ্ৰদ্ধা কৰাৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ ভাষা ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ অসমীয়াই লাজ পোৱাৰ দৰে পৰিৱেশ সৃষ্টি হৈছে। অসমীয়া ভাষা নজনাটো গৌৰৱৰ কাৰণ হৈ পৰিছে। সেয়েহে ড° ভূপেন হাজৰিকাই এটি প্ৰবন্ধত অসমুষ্টি প্ৰকাশ কৰি লিখিছিল - 'বঙালী ভাষাক আজি বিশ্বই চিনি পায়। কিন্তু অসমীয়া ভাষাটো বিশ্ব দূৰতে থাকক আমাৰ কাৰ্বি-আংলং বা কোক্ৰাঝাৰৰ বহুত গাঁৱেই

চিনি নাপায়। ইয়াৰ দায়িত্ব অসম সাহিত্য সভাই ল'ব লাগিব। কাৰণ সাহিত্য সভাই ২৪ ঘণ্টাই অসমীয়া ভাষা সম্পৰ্কীয় চিন্তা-চৰ্চা কৰা সংগঠন।'

ভাষাক কেন্দ্ৰ কৰি ইতিহাসে ইতিমধ্যে বহু আন্দোলনৰ মুখ দেখিছে। আগলুক সময়তো যে এনে সংকটে দেখা নিদিব, তাৰ বা নিশ্চয়তা ক'ত? আমাৰ প্ৰজন্মৰে বহুতকৈ ভাষা-সাহিত্যৰ কথা ক'লে আপদীয়া বুলি অটুহাস্য কৰাৰ দৃশ্যও দুৰ্লভ নহয়। অসমীয়াৰ স্বাভিমান ভাঙি-চিঙি গুৰি কৰাত বহিৰাগতসকলৰ অকণোৱেই কষ্ট হোৱা নাই। কাৰণ আমাৰ যেন বক্তৃতাৰহে সঞ্চাৰিত হৈ আছে আনৰটো ভাল, নিজৰটো বেয়া বা নিকৃষ্ট বুলি ভবাৰ মানসিকতা এটা। সেয়েহে আমাৰ মানুহে অনুভৱ কৰে অসমীয়াতকৈ ইংৰাজী ভাষাহে ভাল। অসমীয়াই হয়তো একমাত্ৰ জাতি, যি নিজৰ মাতৃভাষাতকৈ আনৰ ভাষাক অধিক উচ্চ জ্ঞান কৰে। অসমীয়া জাতিয়ে নিজৰ মাজতে খোৱা-কামোৰা কৰি থাকোঁতেই দিন যাব। মাতৃভাষাৰ সংকটৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ আহৰি ক'ত? অসমীয়া লোকৰ স্বাৰ্থলোভী চিন্তাৰ পৰিমাণস্বৰূপে অসমীয়া বিৰোধী চক্ৰ বৰঘৰত আসন পাৰি বহিছে। অনা-অসমীয়া মানুহ দেখিলেই ভুলে-শুদ্ধই হিন্দীত কথা পাতিবলৈ উৎসাহী হৈ থকা আমিবোৰে প্ৰায়ে ভাবি নাচাওঁ আমাৰ কথোপকথনৰ মাজেৰে তেওঁলোককো আমাৰ ভাষাটো শিকাৰ সুযোগ দিব নোৱাৰিনে? নিজৰ স্বাভিমান বিসৰ্জন দি এচাম লোকে শুদ্ধকৈ অসমীয়া ক'ব পৰাজনক ইংৰাজীত কেঁচা বুলিও মন্তব্য কৰে। আন এচামে আকৌ তাতকৈও নিৰ্লজ্জভাৱে কয় - আমাৰ সন্তানে অসমীয়া ক'ব নাজানে বুলি। আনৰ আগত বুকু ফিন্দাই সন্তানৰ গুণ বখানে। আচলতে নিজৰ মাতৃভাষাৰ উপৰি অন্যান্য ভাষা যিমনেই আয়ত্ব কৰিব পাৰি সিমনেই ভাষাজ্ঞান বাঢ়ে। কিন্তু প্ৰথমে নিজৰ মাতৃভাষাটো শুদ্ধকৈ শিকাৰ প্ৰয়োজন। নিজৰটো এৰি আনৰটোক আকোঁৱালী লোৱাৰ পাছত নিজৰ স্বকীয়তা থাকিল ক'ত? যদি কোনো ছাত্ৰই ইংৰাজীত এঘণ্টা কথা ক'ব পাৰে বা দুপৃষ্ঠা লিখিব পাৰে, তেন্তে তেওঁ মাতৃভাষাত তাতোকৈ বেছি সময় বা বেছি পৃষ্ঠা লিখা-পঢ়া কৰিব পাৰিব লাগে। তেতিয়াহে ভাষা শিক্ষণৰ সাৰ্থকতা হ'ব। অন্যথা আপোনাৰ নাম কি সুধিলেও অসমীয়াত উচ্চ নম্বৰ পোৱা ছাত্ৰই মাইচেলফ (myself) অমুক বুলি আৰম্ভ কৰাটো সহজ বিষয় হৈ পৰিব। আজিকালি

কথাৰ মাজে মাজে ইংৰাজী শব্দৰ প্ৰয়োগ ইমানেই বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে যে কথাখিনি ইংৰাজীতেই কৈ আছে নে অসমীয়াতেই কৈ আছে ধৰিবলৈ কোনো সময়ত সন্দেহ হয়। ইংৰাজী ভাষাৰ ভৰত বক্তাৰ মনৰ ভাৱ সৰ্বসাধাৰণ মানুহে বুজিবলৈকে অসমৰ্থ হয়। তেনেলোকক অৱশ্যে দহজনে উচ্চশিক্ষিত তথা স্মাৰ্ট বুলিও প্ৰশংসা কৰে। প্ৰকৃততে দোষ আমাৰ নিজৰ। আমাৰ মানুহে অসমীয়া ভাষাটোৰ মহত্বক এতিয়াও উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই। সকলোৱে ভাৱে ইংৰাজী ভাষা জানিলেহে অধিক জ্ঞানী হ'ব পাৰি। অথচ ইংৰাজীকে ধৰি আন বহু ভাষাতকৈ অসমীয়া ভাষা জটিল। ইয়াৰ ব্যাকৰণ প্ৰণালীত অনা-আৰ্য ভাষা সমূহৰ উপাদান সংমিশ্ৰিত হৈ থকাৰ বাবে একে মূলৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা হিন্দী, বাংলা, উড়িয়া আদি ভাষাৰ ব্যাকৰণতকৈ অসমীয়া ব্যাকৰণ প্ৰণালী বহু পৰিমাণে পৃথক। উদাহৰণস্বৰূপে হিন্দী, বাংলা বা ইংৰাজী ভাষাৰ সকলো পুৰুষতে 'পিতা' শব্দৰ ৰূপ একেই, কিন্তু অসমীয়া ভাষাত -

মোৰ পিতা -
তোমাৰ পিতায়েৰা
তোৰ পিতায়েৰ/পিতাৰ
তাৰ পিতাক ইত্যাদি।

ইয়াৰ উপৰি অসমীয়াত ব্যৱহৃত বহুতো প্ৰত্যয় যেনে -জাক, মখা, বোৰ, বিলাক, ডাল, বিৰা, খন, খিলা, চিটা, জেবা ইত্যাদি। এইবোৰৰ ব্যৱহাৰে অসমীয়া ভাষাক সমৃদ্ধিশালী কৰি তুলিছে। অথচ আজিৰ অসমীয়াই অসমীয়া ভাষাক হেয় জ্ঞান কৰি ভাষাটোৰ শ্ৰদ্ধ পাতিব খুজিছে।

সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমত অসমীয়া ভাষা দুৰ্দশাগ্ৰস্ত সঁচাকৈয়ে অসমীয়া ভাষাটোক জীয়াই ৰাখিবলৈ আমাৰ কৰণীয় বহুত। অসমীয়া ভাষাৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে আমি প্ৰত্যেকেই সচেতন হ'ব হ'ল। গতিকে আমি নিজৰ নিজৰ স্বাৰ্থ পৰিত্যাগ কৰি জাতি-বৰ্ণ-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে এক হৈ দেশ, জাতিৰ ৰক্ষাৰ্থে একত্ৰিত হোৱা উচিত। তেতিয়াহে অসম, অসমীয়া তথা অসমীয়া ভাষা থাকিব। আহক আমি সকলোৱে সংকল্পৱদ্ধ হওঁ যে আমি যিমান পাৰোঁ শুদ্ধকৈ আৰু স্পষ্টকৈ মাতৃভাষা ব্যৱহাৰ কৰিম। সাধাৰণ কথা-বতৰাতে হওঁক, ম'বাইল ফ'নৰ বাৰ্তা প্ৰেৰণতে হওঁক বা কোনো বিশেষ অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানতে হওঁক।

আচলতে পৃথিবীত যিমনেই সম্পৰ্কৰ নামেৰে মানুহ বান্ধ খাই নাথাকে কয়
জীৱন সংগ্ৰামত মানুহ সদায় অকলশৰীয়া। ব্যস্ত সমাজৰ ব্যস্ত জীৱনযাত্ৰাত প্ৰকৃত্যৰ্থত কোন কাৰ আপোন ?
আনৰ সুখ-দুখৰ সংগী হ'বলৈ আহিবিয়ে বা ক'ত ?

হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'এপিটাফ'

সমীক্ষা হাজৰিকা

অসমীয়া বিভাগ

ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

কোনো এক নিৰ্দিষ্ট সংজ্ঞা নাই যদিও মানুহৰ ভাৱ, আদৰ্শ, অভিজ্ঞতা, অনুভৱ, চিন্তা-দৰ্শন, আশা-প্ৰত্যাশা আদি সুন্দৰৰ বহনেৰে থুপ খাই থকা সমল তথা জীৱনৰ অভিজ্ঞতা প্ৰকাশকেই সাধাৰণতে সাহিত্য বুলিব পাৰি। প্ৰকাশৰ ধৰণ তথা উপস্থাপনত অৱলম্বন কৰা কৌশললৈ লক্ষ্য ৰাখি সাহিত্যিক বিভিন্ন ভাগত ভাগ কৰা হৈছে। যাৰ ভিতৰত গল্প অন্যতম। গল্প এনে এক সৃষ্টিশীল সাহিত্য য'ত বাস্তৱ জীৱনৰ কোনো বিশেষ মুহূৰ্তৰ বিষয়ে কম পৰিসৰত শৈল্পিকভাৱে উপস্থাপন কৰা হয়। অৰ্থাৎ মানুহৰ বাস্তৱিক জীৱনৰ খণ্ডিতৰূপে গল্পত স্থান লাভ কৰে। ফৰাচী প্ৰতিভাৰ ফলত জন্ম হোৱা এই সাহিত্যৰ পৃষ্ঠভূমি ঊনবিংশ শতিকাত নিৰ্মিত হয়। অসমীয়া সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত জোনাকীৰ পাতত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ কলমেৰে চুটি গল্পৰ শুভাৰম্ভ ঘটে। ইয়াৰ পাছৰে পৰা অসমীয়া চুটি গল্পৰ সূঁতি বিভিন্ন কলমৰ দ্বাৰা অবিকলভাৱে বৈ আহি বৰ্তমান অৱস্থা লাভ কৰিছে। ইয়াৰে এটি অবিচ্ছেদ্য কলম হৈছে হোমেন বৰগোহাঞি। অদ্বিতীয় তথা দক্ষ লেখক বৰগোহাঞিদেৱে সাহিত্যৰ অন্যান্য দিশৰ দৰে গল্প সাহিত্যলৈয়ো উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। তেওঁৰ গল্পসমূহৰ ভিতৰত 'এপিটাফ' এটি উল্লেখযোগ্য গল্প।

প্ৰথম পুৰুষেৰে বৰ্ণিত হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'এপিটাফ' গল্পটিৰ প্ৰধান বিষয়বস্তু হৈছে আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা তথা মৃত্যুস্পৃহাৰ প্ৰৱণতা। গৌতম বৰুৱা নামৰ এজন একচল্লিশ বছৰীয়া আদহীয়া মানুহৰ মনস্তাত্ত্বিক দিশটোৰ এখন জীৱন্ত ছবি 'এপিটাফ' গল্পটিৰ মাজেৰে প্ৰকাশ পাইছে। সংগ্ৰামৰত জীৱন, বস্তুবাদী পৃথিবীৰ প্ৰতি চৰম উদাসীনতা, বিফল প্ৰেম আৰু শেষত দুৰাৰোগ্য অসুখৰ ফলত জীৱনৰ প্ৰতি আস্থা হেৰুৱাই আত্মহত্যাৰ দৰে পথ বাছি লোৱাৰ কাহিনী গল্পটিৰ মাজেৰে সাৱলীলভাৱে তুলি ধৰা হৈছে।

গল্পটিত বৰ্ণিত মতে যোৱা দহটা বছৰে আত্মহত্যাৰ উপায় তথা তাৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় মনোবল যুগুত কৰাৰ সন্ধানত থকা গৌতম বৰুৱাৰ বাবে জীয়াই থকাটোৱে অতি ৰোমাঞ্চকৰ অভিজ্ঞতা। দৰিদ্ৰতা, নিঃসংগতা, ব্যৰ্থ প্ৰেম আৰু দুৰাৰোগ্য ব্যাধিয়ে ভিতৰি কোঙা কৰি পেলোৱাৰ পিছতো তেওঁ জীয়াই আছে। যাৰ বাবে জাগতিক জীৱনৰ মাপকাঠিত নিজকে পৰাজিত বুলি ভাবিছে যদিও জীয়াই থাকিব পৰাটোকে তেওঁ জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ জয় বুলি বিবেচনা কৰিছে। জীৱনৰ প্ৰতি থকা মোহৰ বাবেই হয়তো শূন্যতাই বেৰি পেলোৱাৰ পিছতো মানুহ জীয়াই থাকে। মানসিক অন্তৰ্দ্বন্দত ক্ষত-বিক্ষত হৈয়ো জীৱনক সাবটি ৰাখে। কিন্তু শেষত মৃত্যুত মানুহৰ চৰম শান্তি বুলি মানি একচল্লিশ বছৰত ভৰি দিয়াৰ দিনাই গৌতম বৰুৱাই জীৱন ত্যাগ কৰিবলৈ আগবাঢ়িছে। সেয়ে মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তত তেওঁৰ মনলৈ অহা কথাবোৰ এখনি চিঠি আকাৰে লিখি পেলাইছে। য'ত প্ৰকাশ পাইছে মানুহৰ প্ৰতি মানুহৰ অনীহা, নিঃসংগ জীৱনৰ জড়তা, নিষ্পাপ জীৱ-জন্তুৰ সৈতে মানুহৰ হঠাতে গঢ় লৈ উঠা আন্তৰিকতা আদি।

বিশাল জনসমাজৰে বাসিন্দা হৈয়ো তেওঁ কোনো সম্পৰ্কৰে বন্দী নহয়। যাৰ বাবে ঈশ্বৰক তেওঁ ধন্য মানিছে। আচলতে পৃথিবীত যিমনেই সম্পৰ্কৰ নামেৰে মানুহ বান্ধ খাই নাথাকে কয় জীৱন সংগ্ৰামত মানুহ সদায় অকলশৰীয়া। ব্যস্ত সমাজৰ ব্যস্ত জীৱনযাত্ৰাত প্ৰকৃত্যৰ্থত কোন কাৰ আপোন ? আনৰ সুখ-দুখৰ সংগী হ'বলৈ আহিবিয়ে বা ক'ত ? বিখ্যাত সাহিত্যিক হৈয়ো নিঃসংগতাই লগ নেৰা গৌতম বৰুৱায়ে পিন্ধে আন এশজনৰ দৰে সুখৰ মুখা। কিন্তু তাক চিনি পোৱাৰ শক্তি সমাজৰ নাই। কাৰণ সমুখৰজনৰ এখন হাঁহিৰে ভৰা মুখ, জিলিকি থকা দুটি উজ্জ্বল চকু দেখিলেই সুখৰ সামগ্ৰী বুলি ভাবি ল'বলৈ এই পৃথিবীত সময়ৰ প্ৰয়োজন নাই।

জন্ম হ'লে মৃত্যু অনিবাৰ্য। কিন্তু সেই মৃত্যু যদি স্ব-ইচ্ছাৰ হয় তেতিয়া এই ব্যস্ত সমাজতেই আৰম্ভ হয় সেই মৃত্যুক লৈ নতুন নতুন গল্প, কাহিনীৰ আলোচনা। 'এপিটাফ' গল্পটিতো মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তত গৌতম বৰুৱাৰ মনলৈ সেই কথা অহাত তেওঁ ব্যঞ্জনাৰে ভৰাই হাঁহি উঠাৰ কথা কৈছে। জীৱিত সময়ত যি সমাজৰ খবৰ ল'বলৈ আহৰি নাই মৃত্যুৰ পিছত সেই সমাজৰে মৰোতাজনক লৈ কাহিনীৰ অন্ত নাই। মুখাৰ আঁৰৰ মুখখন চিনাটো যে সঁচাই পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ কঠিন কাম। এখন হাঁহিয়াল মুখৰ আঁৰত কিমান বিষাদ লুকাই থাকিব পাৰে তাক বিচাৰি পোৱাটো সকলোৰে বাবে সম্ভৱ নহয়। কাহিনীৰ অগ্ৰগতিত গল্পটোত দেখা যায় যে মৃত্যুৰ বাবে সম্পূৰ্ণ সাজু হৈয়ো হঠাৎ বুড়ী নামৰ কুকুৰজনীৰ কথা মনলৈ অহাত তেওঁ লক্ষ্যৰ পৰা বিচলিত হৈ পৰিছে। বুড়ী - যি তেওঁ জীৱনৰ একমাত্ৰ সাৰথি। এদিন নিশা চিনেমা চাবলৈ গৈ ঘূৰি আহি নিজৰ পাকঘৰত তাইক ভাত খাই থকা দেখি খং উঠাত মাৰিবলৈ লওঁতে প্ৰথমবাৰ বুড়ীৰ নিষ্কলুষ মুখখন দেখি কেনেদৰে তেওঁ মৰমত গলি গৈছিল, কেনেদৰে চুবুৰীৰ দুষ্ট ল'ৰাবোৰে শিলগুটি দলিয়াই তাইৰ ভৰি এখন ভঙাত তাইক প্ৰতিপাল কৰিছিল, কপৰ্দকশূন্য হৈ নিজে তিনিদিনে লঘোণে কটাই কেনেদৰে টকা ধাৰ কৰি বুড়ীক খুৱাইছিল সকলোবোৰ কথা চকুৰ আগত ধৰা দিছিল আৰু মনত সন্তোষ লভিছিল তাই অন্ততঃ এই কথা নাপাহৰে। 'তোৰ নিশ্চয় মনত আছে, কাৰণ পাহৰি যাবলৈ তইতো মানুহ নহৰ।' উক্ত বাক্যাশীৰ পৰা মানুহৰ প্ৰতি তেওঁৰ অন্তৰত জাগি উঠা অনীহাৰ কথাৰ স্পষ্ট হৈছে। স্বাৰ্থপৰ পৃথিৱীত স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ বাবে মানুহে সম্পৰ্ক গঢ়ে। আপোন হ'বলৈ আগবাঢ়ি আহে আৰু স্বাৰ্থ পূৰণ হ'লেই গুচি যায় সকলো পাহৰি। কিন্তু তেওঁৰ বিশ্বাস বুড়ীয়ে এই উপকাৰৰ কথা নাপাহৰে। জীৱ শ্ৰেষ্ঠ হিচাপে পৰিচিত মানুহে নহ'লেও পশু-পক্ষীয়ে অন্তত কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰে। আপোনত্বৰ উমান দিয়ে।

গল্পটোৰ মাজেৰে এফালে মানুহৰ প্ৰতি মানুহৰ আস্থাহীনতা আৰু আনফালে নিষ্কলুষ পশু-পক্ষীৰ সৈতে মানুহৰ গঢ় লোৱা নিবিড় সম্পৰ্কৰ বাৰ্তা সৰল অথচ বিৰলভাৱে উপস্থাপন কৰা হৈছে। গল্পটিত শেষৰফালে প্ৰকাশ পাইছে গৌতম বৰুৱাৰ মনত বুড়ীক লৈ উদ্ৰেক হোৱা চিন্তাৰ কথা। তেওঁৰ মৃত্যুৰ পিছত বুড়ীৰ অৱস্থাৰ কথা কল্পনা কৰি

শিয়ঁৰি উঠিছে। কাৰণ তেওঁ জানে তেওঁৰ মৃত্যুৰ পিছত বুড়ীও এই পৃথিৱীত নিঃসংগ হৈ পৰিব আৰু নিঃসংগ জীৱন কিমান ভয়ংকৰ সেয়া তেওঁ ভালদৰে বুজে। তেওঁৰ পিছত তাইক চোৱা-চিতা কৰিবলৈ এই ব্যস্ত জগতত কোনো নাথাকিব। হয়তো খাবলৈ নাপাই তাই চটফটাব, ডাষ্টবিনত পৰি থকা এটুকুৰা শুকান হাড়ৰ বাবে ৰাষ্টাৰ ফাপৰে ধৰা কুকুৰবোৰৰ সৈতে কামোৰা-কামোৰি কৰিব। যাক হ'বলৈ দিয়াটো তেওঁৰ পক্ষে কল্পনাৰো অতীত। শেষত সেই শংকা তথা ভয়তেই তেওঁ নিজলৈ বুলি অনা বিহৰ বটলটোৰ আধাখিনি বিহ বুড়ীক খুৱাই তাইৰ মৃত্যুলৈ অপেক্ষা কৰিছে, যাতে নিঃশিচন্ত মনে তেওঁ চিৰনিদ্ৰাক আঁকোৱালি ল'ব পাৰে। ইয়াৰ পৰাই তেওঁৰ বুড়ীৰ সৈতে গঢ় লৈ উঠা আপোনত্বৰ অনুমান কৰিব পাৰি। 'তাই মৃত্যুৰ কোলাত নিথৰ হৈ শুই পৰাৰ পিছতে মই মোৰ ভাগৰ বিহখিনি খাম।' - এনেদৰেই গল্পটো অসমাপ্তভাৱে সামৰণি মাৰিছে। যি এটি সাৰ্থক চুটিগল্পৰ অন্যতম বিশেষত্ব।

জীৱনৰ পৰা হোৱা হতাশাৰ ফলস্বৰূপে আত্মহত্যাৰ দৰে চৰম সিদ্ধান্তত উপনীত হোৱাৰ যি পৰিভ্ৰমা 'এপিটাফ' গল্পটিৰ মাজেৰে তাৰ এখনি জীয়া ছবি প্ৰকাশ পাইছে। হতাশা এনে এটি পোক যি লাহে লাহে মন-মগজু ক্ষত-বিক্ষত কৰিবলৈ ধৰে, জাগতিক জীৱনত নিজকে মূল্যহীন তথা অপ্ৰয়োজনীয় বুলি ভাবিবলৈ বাধ্য কৰে আৰু শেষত নিজৰ চকুত জীৱনটোৱেই হৈ পৰে এক ডাঙৰ প্ৰশ্নবোধক(?)। দক্ষ লেখক হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'এপিটাফ' গল্পটোৰ মাজেৰেও এনে এক কাহিনীয়ে প্ৰকাশ পাইছে। হাজাৰ বিষাদক সহি জীয়াই থকাৰ পিছতো শেষত মৃত্যুতেই প্ৰকৃত মুক্তি তথা শান্তি বুলি মানি লৈ আত্মহত্যাৰ দিশে আগবঢ়াৰ যি মানসিক স্থিতি গৌতম বৰুৱা চৰিত্ৰটিৰ জৰিয়তে তাৰে এটি সুন্দৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰা হৈছে। তথ্য অনুসৰি হোমেন বৰগোহাঞিয়ে কলেজত পঢ়ি থকা অৱস্থাত ৰচনা কৰা এই 'এপিটাফ' গল্পটো তেওঁৰে এজন সহপাঠীয়ে পঢ়াৰ পাছত আত্মহত্যাৰ দৰে পথ বাছি লৈছিল। ইয়াৰ পৰাই গল্পটোৰ তত্ত্বগধুৰ ভাৱ তথা প্ৰভাৱশালীতাৰ বিষয়ে অনুমান কৰিব পাৰি। বহু বছৰৰ আগতে ৰচনা কৰা যদিও গৌতম বৰুৱাৰ মানসিক প্ৰতিকৰ্ম সমাজত আজিও অসংখ্য। সেয়ে ক'ব পাৰি, সাহিত্যিক হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'এপিটাফ' পুৰণি যদিও সদা নতুন।

অসমীয়া লোক সংস্কৃতি আৰু পুৰণি অসমীয়া আ-অলংকাৰ

ডলীপ্ৰিয়ম হাজৰিকা

প্ৰথম যোগাসিক
অসমীয়া বিভাগ

একোটা জাতিৰ লোক-সংস্কৃতি বুলিলে জাতিটোৰ বৈশিষ্ট্যসূচক শিল্প, সাহিত্য, বিশ্বাস, সমাজনীতি, ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতি, কৃষ্টি, কৰ্ম, কৃষি, শিক্ষাগত মানদণ্ড, চৰ্চা-প্ৰণালী, কলা, ৰুচি আদিৰ সমাবেশক একেলগে সংস্কৃতি বা কৃষ্টি বুলিব পাৰি। বিভিন্ন ভাষা-ভাষী, জাতি-জনজাতিৰে গঠিত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পৰিসৰ যথেষ্ট বিস্তৃত। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্যতম প্ৰতীকৰ ভিতৰত তামোল-পাণ, শৰাই, গামোচা, জাপি আদিয়ে প্ৰধান। তদুপৰি অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল চহকী কৰাত অভূতপূৰ্ব অৱদান আগবঢ়োৱা বিশেষ কাৰক সমূহৰ ভিতৰত

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ উৎসৱ-পাৰ্বন, অসমীয়া সংগীত, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পৰম্পৰাগত আ-অলংকাৰ, অসমীয়া পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ খাদ্য, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ শিল্প-কলা আদিয়ে অন্যতম। জাতিৰ লোক-সংস্কৃতিৰ স্বৰূপ লোক-সাহিত্যত আৰু লোক-বিশ্বাসত প্ৰকাশ পায়। অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ বিষয়ে চৰ্চা কৰিবলৈ সেইবাবে প্ৰথম অসমৰ অলিখিত অমূল্য সাহিত্যৰাজিৰ সংগ্ৰহ আৰু বিশ্লেষণ প্ৰয়োজন। জাতিৰ আদিম অৱস্থাৰ পৰা সভ্য স্তৰলৈকে আঁত নিছিকাকৈ চলি অহা জনশ্ৰুতিয়েই হ'ল লোক-সাহিত্য। ই গদ্য-গীত দুয়ো ৰূপতেই যুগ যুগ ধৰি সমাজৰ মুখে মুখে সৃষ্টি তথা সংৰক্ষিত। ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান, পূজা-পাতল, লোক-বিশ্বাস, নিয়ম-কানুন, সাধু-উপাখ্যান, নৃত্য-নাট্য, ক্ৰীড়া, কৌতুক - এই সকলোৰে সমাহাৰত লোক-সংস্কৃতিয়ে পূৰ্ণ ৰূপ অৰ্জন কৰে। মানৱ জাতিয়ে যুগ যুগ ধৰি যি অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলে সেই সকলোৰে সমাহাৰ হ'ল - সাহিত্য তথা লোক-বিশ্বাস।

অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ ভাণ্ডাৰ বিস্তৃত কৰাত গুৰুত্বপূৰ্ণ তথা উমৈহতীয়া ভূমিকা পালন কৰিছে অসমীয়া পৰম্পৰাগত আ-অলংকাৰসমূহে। অসমীয়া সমাজত তথা লোক-সংস্কৃতিত আ-অলংকাৰৰ গুৰুত্ব যথেষ্ট বেছি। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পৰম্পৰাগত উৎসৱ-পাৰ্বন, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বিবাহ, ধৰ্মীয়-অনুষ্ঠান আদিত পৰম্পৰাগত আ-অলংকাৰ ব্যৱহাৰ কৰাটো হৈছে অসমীয়া কৃষ্টিৰ প্ৰথা। এই প্ৰথা অসমীয়া কৃষ্টিত অতীজৰে অৰ্থাৎ মানুহে পোনপ্ৰথমে অলংকাৰ ব্যৱহাৰ কৰা সময়ৰে পৰা সময়ানুক্ৰমে চলি আহিছে। যিহেতু সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে মানুহৰ জীৱন-ধাৰণ, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, কৃষ্টি-সংস্কৃতিয়ে পৰিৱৰ্তন সাধন কৰে। ফলস্বৰূপে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্তৰ্গত পৰম্পৰাগত আ-অলংকাৰ তথা সেইসমূহৰ ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত অতীজৰে পৰা বৰ্তমান সময়লৈকে যথেষ্ট পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হয়।

সাধাৰণ অৰ্থত অলংকাৰ হৈছে মানৱ দেহৰ ভূষণ। অলংকাৰে দেহৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰে। বিচিত্ৰ কাৰুকাৰ্য খচিত পৰিমাৰ্জিত অলংকাৰে নাৰী দেহৰ সৌন্দৰ্য-সুখমাক মনোৰমা, মনোহৰা কৰি তোলে। কিন্তু অপৰিমিত অলংকাৰে শোভা বৰ্দ্ধন কৰাতকৈ সৌন্দৰ্যক লানহে কৰে। সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰতো একে কথায়ৈ প্ৰযোজ্য হয়। সাহিত্যিক লালিত্যপূৰ্ণ তথা

ব্যঞ্জনাময় কৰি তুলিবৰ বাবে অলংকাৰৰ বিশেষ প্ৰয়োজন আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে - এগৰাকী উকা ডিঙিৰ নাৰীৰ দেহ-কান্তি যিমানেই লাৱণ্যময়ী নহওঁক কিয়, তথাপি ভাৱ হয় যেন কিবা শূন্যতা আছে। ইয়াৰ মূলতে হ'ল - সাহিত্যকো সজাই-পৰাই তুলিব নোৱাৰিলে, তাৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি নহয়। গতিকে সাহিত্যত যিদৰে অলংকাৰৰ, সাজ-সজ্জাৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম, ঠিক সেইদৰে মানৱ জীৱনত অতীজৰে পৰা আ-অলংকাৰৰ প্ৰাধান্য অপৰিসীম।

পুৰণি সময়ত অলংকাৰ পৰিধানৰ সীমাৱদ্ধতা বা আগ্ৰহ যে কেৱল মহিলাসকলেই ৰাখিছিল তেনে নহয়। নাৰী সমাজৰ লগতে পুৰুষসকলেও বিভিন্ন ধৰণৰ আ-অলংকাৰ পৰিধান কৰিছিল। অলংকাৰৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ দিশে চকু ফুৰালে দেখা যায় যে অলংকাৰৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। অলংকাৰৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ দিশত মন কৰিব লগা প্ৰধান বিষয় এনেধৰণৰ-
ক) প্ৰভাৱশালীতা : শুনোতাৰ মনত লাগি যোৱাকৈ নাইবা মনত দকৈ বহাকৈ কোৱা বাক্যকে প্ৰভাৱশালী কৰা বুজায়। ৰূপ, গুণ, ক্ৰিয়া আদি যি গুণকে বখানিব নহওক কিয় কিয় তাক দৃঢ় বা তীব্ৰভাৱে ফুটাই বৰ্ণনা কৰিবলৈ উকাকৈ নকৈ অলংকাৰ দি কথা ক'ব লগা হয়। ধুনীয়া মুখ বুলিলে মনলৈ এখন ধুনীয়া মুখৰ ছবি সন্মুখত প্ৰকট হয়, কিন্তু পূৰ্ণিমাৰ জোন যেন মুখ বুলিলে মনত আহ্লাদ জন্মাব পৰা মুখৰ অতিশয় কান্তিৰ কথা মনলৈ স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে আহে। আন এক কথাত যেনে ৰঙা গাল বুলিলেও হয়, তাকে নকৈ যদি গোলাপী গাল বোলা হয়, তেতিয়া সেইখিনিত আমি গোলাপ ফুলৰ সৌন্দৰ্য দুগুণ উপলব্ধি কৰিব পাৰোঁ। বৰ্ণনীয় বিষয়ক দৃঢ়ভাৱে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পৰা গুণৰ আধান কৰাটো চমুকৈ বাক্যক প্ৰভাৱশালী কৰাটো প্ৰথম প্ৰয়োজন। ঠিক সেইদৰে শাৰীৰিক সৌন্দৰ্যও সমপৰিমাণে বৰ্ধনৰ হেতু অলংকাৰৰ প্ৰভাৱশালীতা সমানে গুৰুত্বপূৰ্ণ।

খ) স্পষ্টীকৰণ : অলংকাৰৰ দ্বিতীয় তথা গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰক হ'ল স্পষ্টীকৰণ বিশেষভাৱে উল্লেখনীয়। বাক্যত যিদৰে অলংকাৰৰ স্পষ্টীকৰণ প্ৰয়োজনীয় ঠিক সেইদৰে শাৰীৰিক সৌন্দৰ্য অতিকৈ প্ৰয়োজনীয়।

পুৰণি সময়ত নাৰী তথা পুৰুষ সমাজত উভয়তে কিছুমান বিশেষ আ-অলংকাৰ ব্যৱহৃত আছিল। অৰ্থাৎ বৰ্তমান সময়ৰ তুলনাত পুৰণি সময়ছোৱাত অলংকাৰৰ পয়োভৰ

যথেষ্ট বেছি আছিল। নাৰী তথা পুৰুষ সমাজত প্ৰচলিত এনে কিছুমান আ-অলংকাৰ হৈছে -

পুৰুষ সমাজত প্ৰচলিত আ-অলংকাৰ : পুৰুষসকলেও মহিলাৰ দৰে কাণত, ডিঙিত, হাতত, ভৰিত অলংকাৰ পৰিধান কৰিছিল -

লোকাপাৰ : এইবিধ অলংকাৰ পুৰুষে কাণত পিন্ধিছিল। ইয়াৰ মূল চানেকি হ'ল - চাৰিটা পাৰ চৰাই আৰু ইহঁত সাৰনাথৰ সিংহৰ দৰে চাৰিওফালে মুখ কৰা। পাৰ চৰাই চাৰিটাৰ পিছফালবোৰ এডাল হাকোটোৰে সংযুক্তি লগোৱা। লোকাপাৰ সাধাৰণতে সোণৰ আৰু বাখৰ পতোৱা থাকে। ৰজা আৰু ডা-ডাঙৰীয়া সকলেহে ইয়াক ঘাইকৈ ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

মতামণি : পুৰুষে ডিঙিত মতামণি পৰিধান কৰিছিল। মতামণিবোৰ সোণৰ বাখৰ পতোৱা মণি। ভিতৰি ফোপোলা থাকে এইবিধ অলংকাৰ। ভিতৰভাগত লা বা মাটি ভৰোৱা থাকে।

কেৰু : পুৰুষসকলে পিন্ধা কেৰু পাতল ধৰণৰ আছিল। এই কেৰুক লং কেৰু বোলা হৈছিল। ইয়াৰ চানেকি ফুলি থকা পদুম বা বকুল ফুল আছিল।

আঙুঠি : পুৰুষ সাধাৰণতে আঙুলিত মোহৰৰ আঙুঠি পিন্ধিছিল। মোহৰবোৰ টকাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চৰতীয়ালৈকে আছিল। সোণৰ তথা ৰূপৰ দুয়োবিধ মোহৰ অৱস্থা অনুসৰি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল।

বিৰি : পুৰুষসকলে এই বিৰি নামৰ অলংকাৰ ডিঙিত পৰিধান কৰিছিল। বিৰিবোৰ কেতিয়াবা মতামণিত ওলোমাই পিন্ধিছিল।

মগৰদানা : অসমীয়া পুৰুষৰ চকুত লগা অলংকাৰ হৈছে মগৰদানা। মগৰদানা ধাৰৰ দুয়োমূৰে মগৰৰ ফটিক আছে। মাজডোখৰ মাছ বা মগৰৰ বাকলিৰ দৰে। কিছুমানৰ মতে এই মগৰ ফটিক মংগোলীয় (চীনা) ড্ৰেগনৰ ৰূপান্তৰ মাথোঁ।

গামখাৰু : পুৰুষসকলে হাতত ৰূপৰ তথা বিশেষ ক্ষেত্ৰত সোণৰ গামখাৰু পিন্ধিছিল। গামখাৰুত লতা, ফুল আদিও খোদিত থাকে। সোণৰ গামখাৰুত বাখৰ পতোৱাও আছিল।

মহিলা সমাজত প্ৰচলিত আ-অলংকাৰ : মহিলাসকলে মূৰৰ পৰা ভৰিলৈকে নানা ধৰণৰ অলংকাৰ পৰিধান কৰিছিল। মূৰৰ খোপাত অসমীয়া মহিলাসকলে ৰূপৰ ফুল আৰু বনকৰা কাঁকৈ (ফণি) পিন্ধিছিল। ৰূপৰ ফুলবোৰ মুকলি ফুলৰ ফটিকেৰে সজা আছিল। মহিলাৰ কেতবোৰ অলংকাৰ এনেধৰণৰ -

ডিঙিৰ অলংকাৰ : অসমীয়া মহিলাই ডিঙিত গলপতা পিন্ধিছিল। গলপতা ডিঙিত কপকপীয়াকৈ লাগি থাকে। গলপতাডালৰ দুয়োকাষে দুডাল মণি বা শিকলি থাকে। তাৰ মাজত শেৰালি বা গুটিমালী ফুলৰ ফটিকেৰে গাত লগালগিকৈ সোণৰ ফুল থাকে। এই ফুলবোৰ বাখৰ পতোৱাও হ'ব পাৰে।

ডিঙিত মহিলাসকলে পৰিধান কৰা অন্য অলংকাৰৰ ভিতৰত হাৰ, ডুগডুগি, মণি, চিপামণি, মটৰমণি, সাতসৰী আদি।

পুৰণি অসমীয়া নাৰী সমাজত ঢোলবিৰিও প্ৰচলিত আছিল। মালামণি হৈছে সোণৰ মণি। এই ডিঙিত পিন্ধা মালামণি বাখৰ পতোৱা থাকে। মালামণিত পোৱাল মণিও থাকিব পাৰে। মটৰমণি মটৰমাহৰ দৰে সোণৰ মণিৰ মালা। **কাণৰ অলংকাৰ :** অসমীয়া মহিলাসকলে কাণত কাণফুলি, কেৰু, সোণা বা মাকৰি পিন্ধিছিল। কাণফুল সৰু ছোৱালীকহে পিন্ধোৱা হৈছিল। অসমীয়া মহিলাসকলে লা-জাতীয় জাংফাই কেৰুও পিন্ধিছিল। জাংফাই কেৰুৰ দুয়োমূৰে সোণ খটোৱা আৰু বাখৰ পতোৱা থাকে। অলপ সৰু কেৰুবোৰক থুৰীয়া বোলা হৈছিল।

চিতি-পাতি : চিতি-পাতি তলত কপালত পিন্ধা অলংকাৰ। পোনকৈ সেওঁতা ফলা মূৰত, সেওঁতাৰ এখাৰ আৰু দুয়োকাষে দুখাৰ হাৰৰ সমষ্টিয়েই চিতি-পাতি। চিতি-পাতিৰ পৰা মাজ কপালত এটা লটকণ থাকে। তিনিও খাৰ খোপাত বন্ধা হয়। **হাত আৰু আঙুলিৰ অলংকাৰ :** অসমীয়া তিৰোতাই হাতত মুঠি খাৰু বা থুৰীয়া খাৰু পিন্ধিছিল। মুঠিখাৰুৰ নিচিনা দীঘলীয়া অনেক প্ৰকাৰৰ হাতৰ অলংকাৰ পুৰণি ভাস্কৰ্যত পোৱা যায়। আৰ্থিক সামৰ্থ অনুসৰি মুঠিখাৰু সোণ আৰু ৰূপেৰে সজোৱাই লৈছিল। সোণৰ মুঠি খাৰুত বাখৰ পতোৱাও আছিল। মুঠি খাৰুৰ বাহিৰে অসমীয়া মহিলাই হাতত গামখাৰু, পটীয়াখাৰু শলীয়া আৰু গোটা খাৰু পিন্ধিছিল।

হাতৰ আঙুলিত মহিলাসকলে মোহৰপতা, বাখৰপতা, জেঠীনেজীয়া, শেনপতা, মৰাপহীয়া, পাৰচকুৱা, পদুমকলি, মাছবাকলীয়া, বাবৰিছা আঙুঠি পিন্ধিছিল।

বাজুত পিন্ধা অলংকাৰ : অসমীয়া তিৰোতাই বাজু পিন্ধিছিল। বাজু এচটা চেপেটা সোণ বা ৰূপেৰে সজা হয়। কিছুমান বাজুৰ ভিতৰটো ফোপোলা আৰু তাৰ ভিতৰত লা মাটি ভৰোৱা থাকে। বাজুৰ দুয়োমূৰে সাধাৰণতে মগৰমুখীয়া হয়।

কাঁকাল আৰু ভৰিৰ অলংকাৰ : অসমীয়া মহিলাই কাঁকালত কৰধনি পিন্ধিছিল। এসময়ত বিয়াৰ কইনাইহে এইপদ অলংকাৰ ব্যৱহাৰ কৰা দেখা গৈছিল। কৰধনি ৰূপৰ তিনিডাল বা চাৰিডাল হাৰেৰে গঁথা থাকে। অসমীয়া মহিলাই ভৰিত খাৰু আৰু পাজোপা পিন্ধিছিল। ভৰিৰ অলংকাৰ সাধাৰণতে ৰূপৰ। সোণ ভৰিত নিপিন্ধিছিল। ভৰিত পিন্ধা খাৰুবোৰ ফোপোলা আৰু তাৰ ভিতৰত শিলগুটি ভৰোৱা আছিল। এইবিধ খাৰু ভৰিৰ সৰু গাঁঠিত পিন্ধিছিল। খাৰু পিন্ধি খোজ কাঢ়িলে জুনুকাৰ দৰে শব্দ হৈছিল।

জাতিৰ সাজ-পাৰ, অলংকাৰ আৰু তাৰ উপকৰণৰ ওপৰত ভৌগলিক প্ৰভাৱ আৰু ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োজন অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। অসমীয়া জাতিৰ জাতীয় জীৱনধাৰা এই সংস্কৃতি সমন্বয়ৰ সংস্কৃতি, সংহতিৰ সংস্কৃতি। অসমীয়াত এযাৰ কথা আছে 'ধানটোৱে প্ৰতি কণটো, মানুহটোৱে প্ৰতি মনটো' - কথাযাৰৰ আঁৰৰ অৰ্থ এয়ে যে প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিকে সৌন্দৰ্যস্পৃহা বেলেগ বেলেগ। সামাজিক জীৱ হিচাপে প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিকে এই সৌন্দৰ্যস্পৃহাৰ অন্তৰালত ক্ৰিয়া কৰি থাকে কিছুমান পৰম্পৰাগত ধাৰণাই। সেয়ে ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে এখন সমাজৰ ব্যক্তিসকলৰ সৌন্দৰ্যস্পৃহাৰ মাজত এক ধৰণৰ মিল থকা পৰিলক্ষিত হয়। মানুহে পৰিধান কৰা আ-অলংকাৰ, সাজ-পাৰৰ যোগেদি একোজন ব্যক্তি বা ব্যক্তি বিশেষৰ ব্যক্তিত্ব, মানসিকতা, দৃষ্টিভংগীৰ লগতে বসবাস কৰা সমাজখনৰ কিছুমান পৰম্পৰাগত ধ্যান-ধাৰণা, তথা মনস্তাত্ত্বিক বিশেষত্ব ফুটি উঠে। এখন সমাজৰ সংস্কৃতি তথা ইয়াৰ বিশেষত্ব ওতঃপ্ৰোতঃভাৱে আ-অলংকাৰ, সাজ-পাৰৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে।

অতীজৰে পৰা অসমীয়া সংস্কৃতিত আ-অলংকাৰৰ যথেষ্ট গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান আছে। অসমত বিগত কালছোৱাত প্ৰচলিত আ-অলংকাৰৰ নিদৰ্শন পুৰণি লিপি তথা ভাস্কৰ্য, পুৰণি সাহিত্যত সুন্দৰ ৰূপত পৰিলক্ষিত হয়। সকলো ক্ষেত্ৰৰ দৰে অলংকাৰৰ ক্ষেত্ৰতো যে অসম আৰু অসমীয়া প্ৰাচীন কালৰে পৰা ঐশ্বৰ্যশালী সেয়া অনস্বীকাৰ্য। নতুনত্বৰ পৰশত সিবিলাকৰ চানেকিৰ কিছু পৰিৱৰ্তন হৈছে যদিও অসমীয়া অলংকাৰৰ গুৰুত্ব আৰু চাহিদা বৰ্তমান বিশ্বব্যাপী। ভাষা, সাজ-পাৰ আদিৰ লগতে অলংকাৰেও বহন কৰিছে অসমীয়াৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ঐতিহ্য।

সমাজৰ প্ৰান্তীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰতিচ্ছবি- 'ফেলানী'

ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য

ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

সাম্প্ৰতিক কালৰ আগশাৰীৰ অসমীয়া উপন্যাসৰ এখনৰূপে পৰিগণিত হৈছে অৰূপা পট্টাচাৰ্য কলিতাৰ 'ফেলানী'। বিষয়বস্তুৰ গুৰুত্ব আৰু প্ৰকাশভংগীৰ অভিনৱত্বই এইখন উপন্যাসক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। অসমৰ বুকুৱেদি বাগৰি যোৱা বিগত কুৰি বছৰৰো অধিক অভিশপ্ত দুঃসময়ৰ পটভূমিত সৃষ্টি হৈছে 'ফেলানী'। উপন্যাসিক গৰাকীৰ দীৰ্ঘদিনীয়া সূক্ষ্ম পৰ্যবেক্ষণ আৰু পৰিশ্ৰমৰ সুফল ফেলানী।

বিষয়বস্তু সম্পৰ্কে ক'বলৈ ল'লে ফেলানীক সামাজিক-ৰাজনৈতিক বুলিয়েই ক'ব লাগিব। কিয়নো ষাঠি চনৰ ভাষা আন্দোলনৰ তেজে ধোৱা ইতিহাসৰ লগতে ছবছৰীয়া অসম আন্দোলনৰ সুদূৰপ্ৰসাৰী কু-ফল আৰু নবৈ

দশকৰ অস্ত্ৰৰ জোৰত স্বাধীন অসম বিচাৰি দাবী কৰা সন্ত্ৰাস আন্দোলনৰ ফলত বিপৰ্যস্ত সমাজৰ একেবাৰে শেষৰ অথবা প্ৰান্তীয় শ্ৰেণীটোৰ দুৰ্দশাগ্ৰস্থ জীৱন সংগ্ৰামৰ ছবিখনকেই ফেলানীয়ে প্ৰতিফলন ঘটাইছে।

কাহিনীৰূপে পঢ়িবলৈ ফেলানীত কোনোধৰণৰ আদি-মধ্য-অন্তযুক্ত কাহিনী এটা পোৱা নাযায় অথবা কোনো নায়ক-নায়িকাৰ জীৱনৰ শৃংখলিত জীৱন কাহিনী এটাও ইয়াত দেখা পোৱা নাযায়। সেয়ে উপন্যাসখনত মুখ্য আৰু গৌণ চৰিত্ৰ বাচি উলিয়াবলৈও যথেষ্ট কঠিন। কেৱল জীয়াই থকাৰ তাড়নাতেই যে সমাজৰ অতিকৈ দৰিদ্ৰ, নিঃস্ব এদল মানুহে সংগ্ৰাম কৰিছে, সেই সংগ্ৰামেই উপন্যাসখনত জীৱন্ত হৈ পৰিছে। 'ফেলানী'ৰ বৃহৎ পৰিধিৰ অজস্ৰ চৰিত্ৰ আৰু বিচিত্ৰ ঘটনাৰ মাজেৰে পাঠকে যাত্ৰা কৰিব সমাজৰ অন্য এক কোণলৈ।

চহৰৰ পৰা নিলগত জনবসতিহীন কোনো এক অঞ্চলত পৰুৱাৰ দৰে গোট বান্ধি থাকে ফেলানী, মণি, মিনতি, জোনৰ মাক, জগু, জগুৰ ঘৈণীয়েক, কালী বুঢ়ী, সুমলা, বুলেন, বত্ৰা আদি মানুহখিনি। সিহঁতখিনিয়ে ঘৰ বন্ধা মাটিখিনিও নিজৰ নহয়, ঘৰৰ নামত কোনোমতে মূৰটো গুজিবলৈকে মূৰৰ ওপৰত এখন চালি তোলে। ফটা তিৰপাল, খেৰ, কছাৰা বন অথবা থেলাৰে তৈয়াৰ কৰা জুপুৰী ঘৰবোৰেৰে সিহঁতৰ বস্তি। এয়াই হ'ল সিহঁতৰ ঠিকনা। আশ্ৰয় শিবিৰৰ পৰা ওলাই আহি বিজাৰ্ভৰ মাটিতে সিহঁতে থেপাথেপিকৈ জুপুৰী একোটা সাজে। এই মানুহখিনিৰ সম্পত্তি বুলিবলৈ একো বাকী নাই। থকাখিনিও ৰাজনীতিৰ কুটিল গ্ৰাসত পৰি হেৰুৱাবলগীয়া হ'ল। এতিয়া কেৱল নিজৰ বুলিবলৈ হাত দুখন আৰু হাড়ভঙা পৰিশ্ৰম। এই উপন্যাসৰে এটা নাৰী চৰিত্ৰ ফেলানী। 'ফেলানী' নামটোৰ লগত সাঙোৰ খাই আছে তেজৰ ফাকুৰে ধুৱলী-কুঁৱলী ইতিহাস।

সমাজৰ শীৰ্ষস্থানীয় ব্যক্তি মৌজাদাৰৰ কন্যা হ'ল বত্ৰমালা। কাহিনীত উল্লেখিত ঘটনাক্ৰমে বত্ৰমালাই কিনাৰাম বড়োৰ সংস্পৰ্শলৈ আহি জন্ম দিয়ে যুতিমালাক। যুতিমালাক জন্ম দি মাক বত্ৰমালা ঢুকাল আৰু বাপেক কিনাৰাম মাউতৰো অকাল মৃত্যু ঘটিল। গোটেই গাঁওখনৰ আদৰত যুতিমালা ডাঙৰ-দীঘল হ'ল। এদিন যুতিমালাৰ বিয়া হ'ল উত্তৰ বংগৰ পৰা অহা মিঠাইৰ ব্যৱসায়ী ক্ষিতিশ ঘোষৰ লগত। ভাষা আন্দোলনৰ সংহাৰী ৰূপে আন দহজনৰ দৰে ক্ষিতিশ ঘোষকো

গ্ৰাস কৰিলে। ক্ষিতিশৰ মৃত্যু ঘটিল। সন্তান জন্ম দি যুতিমালা যন্ত্ৰণাত চটফটাই ফুৰা সময়তেই সিহঁতৰ ঘৰত কোনোবাই জুই দিছিল। জুয়ে দহি নিয়া ছাল এখন যুতিমালাৰ গাৰ ওপৰত পৰিছিলহি আৰু তেনেতে যুতিমালাৰ সদ্যোজাত সন্তানটিক কোনোবাই পুখুৰীৰ পানীলৈ দলিয়াই দিছিল। পানীত জপংকৈ এটা শব্দ হৈছিল। ক্ষিতিশৰ ভতিজাক বতনে পুখুৰীৰ মাজৰ দলঘাঁহত পৰি থকা সদ্যোজাত সন্তানটিক উদ্ধাৰ কৰি বুকুতে সাবটি ল'লে। এই কেঁচুৰাটোৱেই হ'লগৈ ফেলানী। তাইৰ নামটোৰ লগত বৈ গ'ল পানীত হোৱা জপং শব্দটো। পানীত পেলাই দিয়া তাই ফেলানী হ'ল। এই ফেলানীজনীৰ তেজত মিহলি হৈ আছে বৰ্ণ হিন্দু, বড়ো আৰু বঙালীৰ তেজ। ফেলানীৰ বিয়া হয় লম্বোদৰ কোঁচৰ লগত। লম্বোদৰৰ ঘৰ-চোতাল কৰিয়েই এদিন ফেলানী এটা সন্তানৰ মাক হ'ল। লম্বোদৰৰ কৰ্মঠ হাত দুখনে তাইক আৱৰি আছিল। সাত মাহৰ গৰ্ভৱতী হৈ থকা অৱস্থাতে আন বহুজনৰ লগতে তায়ে হেৰুৱাবলগীয়া হ'ল নিৰ্ভয়তাৰ আশ্ৰয়স্থল তাইৰ মনৰ মানুহ লম্বোদৰক। লাহে লাহে ঠন ধৰি অহা ঘৰখনৰ লগতে হেৰুৱাবলগীয়া হ'ল গাঁৱৰ আপোন মানুহবোৰক। সেই সময় আছিল অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা আন্দোলনৰ ভৰপক সময়। সেই সংঘৰ্ষৰ বলি হ'ব লগা হ'ল লম্বোদৰ আৰু লম্বোদৰৰ দৰে অনেকজন নিৰপৰাধী। সিহঁতৰ ছিন্ন-ভিন্ন দেহৰ সিঁচৰতি হোৱা অংগবোৰ ক'ৰবাত উদ্ধাৰ হৈছিল। সেই অকাল মৃত্যুয়ে ফেলানী আৰু পুতেক মণিৰ জীৱন নিঠৰুৱা কৰি গৈছিল।

সংঘৰ্ষৰ আন্দোলনে নিঠৰুৱা কৰা ফেলানীয়ে কোনোমতে জীয়াই থকাৰ সাহ গোটাই চকুপানীৰ নৈখন শুকুৱাইছিল। আশ্ৰয় শিৱিৰতে জন্ম দিছিল এজনী মৃত ছোৱালীৰ। সেই কদৰ্যময় পৰিৱেশৰ পৰা ওলাই আহি এদিন ফেলানীয়ে তাইৰ দৰে অসহায়, নিঠৰুৱা তিৰোতা কেইজনীমানৰ লগ হৈ মূৰ গুজিবলৈ এখন চালি সাজি ল'লে। ইয়াতেই তাই জীৱনৰ বাকী ৰৈ যোৱা সময়ৰ সংগ্ৰামৰ নাওখন মেলি দিলে। এই সংগ্ৰামত সহবাস কৰা তিৰোতাকেইজনীৰ কোনোজনী আছিল বিধৱা, কোনোবাজনী বেমাৰী গিৰীয়েক সহিতে পাঁচোটাকৈ সন্তানৰ জননী, কোনোবাজনী পতিতা হৈ সমাজচ্যুতা, কোনোবাজনী মদাহী গিৰীয়েকৰ হাতত লাঞ্ছিতা, অন্য এজনী হয়তো জৰায়ু ৰোগত ভুগি থকা। এইখিনিৰ লগতেই লগ হৈ ফেলানীয়ে মুৰি ভাজিবলৈ শিকে, মূঢ়া সাজিবলৈ শিকে আৰু সেইবিলাক বজাৰত বিক্ৰী কৰি

দুটা মানুহৰ বাবে ভাতমুঠিৰ যোগাৰ কৰে। কামৰ প্ৰকোপত এসময়ৰ লম্বোদৰৰ আদৰুৱা, কোমলমতী ফেলানীজনী যেন শিল হৈ গ'ল। লম্বোদৰ আৰু ফেলানীৰ জীৱনৰ স্মৃতিৰূপে ৰৈ গ'ল মণি। তাক লৈয়ে ফেলানীৰ জীৱন। পুতেক মণিৰ বাবেই ফেলানী জীয়াই থাকিবলৈ বিচাৰে। সেই অস্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশৰ মাজতো তাই মণিক পঢ়িবলৈ পঠাইছে। তাৰ কিতাপ-বহী, কাপোৰ আদিৰ যোগাৰ কৰিছে। তেনেদৰেই মণিয়ে সেই সমাজৰ পৰাই সামান্যতম হ'লেও শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি গাড়ী চলোৱাৰ লগতে গেৰেজত কাম কৰি জীৱিকা আৰ্জিৰ পৰা হৈছে। সেই সমাজত থাকিয়েই মণি সৎ, চৰিত্ৰবান, কৰ্মক্ষম যুৱকৰূপে পৰিচিত হৈ শেষলৈ নিজৰ লগতে মাকৰো দায়িত্ব চম্ভালিব পৰা হৈছে। ফেলানীৰ আশাই যেন ঠন ধৰি উঠিছে। যদিও জীৱনৰ বাটত পদে পদে পীড়িত হৈছে তথাপি ফেলানী নৈতিক পথৰ পৰা পিছলি পৰা নাই।

বস্তিৰ এই মানুহখিনিৰ লগতেই ফেলানীয়ে একগোট হৈ জীয়াই থাকে। বিপদে-আপদে ইজনী আনজনীৰ সাহস হৈ থিয় দিয়ে। একেলগে ভাত সাজৰ যোগাৰত ব্যস্ত থকা এই মানুহখিনিয়ে কিন্তু জাতি, বৰ্ণ, ভাষা, সম্প্ৰদায় কোনোদিনেই বিচাৰ কৰি চোৱা নাই অথচ এই নিৰপৰাধী মানুহেই বাৰে বাৰে চিকাৰ হ'ব লগা হয় সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষৰ।

সমাজে দূৰলৈ আঁতৰাই পঠিওৱা মানুহবোৰৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতীক হ'ল ফেলানী। এই চৰিত্ৰসমূহৰ অৱস্থিতি সদায় সমাজৰ কেন্দ্ৰৰ পৰিৱৰ্তে সমাজৰ প্ৰান্ততহে। সমাজৰ শেষ স্তৰৰ সম্বলহীন, নিঃস্ব সাধাৰণ এই মানুহখিনিৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ ছবি এই উপন্যাসখনে মৰ্মস্পৰ্শী ৰূপত ফুটাই তুলিছে। এই মানুহখিনি সমাজৰ প্ৰান্তত বসবাস কৰিও পদে পদে নিজৰ অস্তিত্বৰ কথা সোঁৱৰাই দিব পাৰিছে। উপন্যাসৰ শেষৰফালে নদীৰ বালিচৰত গজি উঠা কাঁহিবন বা কছৰাবন কাটিবলৈ অহা তিৰোতা সকলৰ কথা উল্লেখ আছে। এই কছৰাবনক উপন্যাসিকে সেই নিঃস্ব মানুহখিনিৰ ঠেৰুটিগা জীৱনৰ প্ৰতীকৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিছে। কাঁহিবন কাটি শেষ কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ গজালি শেষ নহয়। বস্তিৰ তিৰোতাজাকৰ ভাষাত - 'কাঁহিবনৰ পাখি আছে।' কাঁহিবনৰ গুটিৰ যাদু আছে। ইয়াৰ নিঃশেষ কৰা অসম্ভৱ। এই কাঁহিবনৰ লগত বস্তিৰ মানুহজাকৰ সম্পূৰ্ণ সাদৃশ্য আছে। বস্তিৰ মানুহখিনিয়েও অপ্ৰতিৰোধ্য সংগ্ৰামৰ বঠাৰেই জীৱন নদীত নাও বাই যাব। এই আশাবাদত উপন্যাসখনৰ নতুনত্ব উদ্ধাৰ হৈছে।

মানৱ জীৱনত শিক্ষা আৰু শিক্ষাগুৰুৰ ভূমিকা

জ্যোতিৰেখা শইকীয়া

প্ৰথম বাণাসিক

শিক্ষা বিভাগ

‘কলা, সংস্কৃতি, সভ্যতা আৰু সাহিত্য - এই সকলোৰে মূলত মানৱ জীৱন।’ - বিশিষ্ট সাহিত্যিক অতুল চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱে কোৱা উক্ত কথাষাৰ কিমানদূৰ সত্য বুলি আমি ভাবিব পাৰোঁ? যিমানদূৰ সম্ভৱ আমি ভাবিলে দেখা পাম যে মানৱ জীৱনটো কলা, সংস্কৃতি, সভ্যতা আৰু সাহিত্য এই চাৰিওটা দিশৰ লগত ওতঃপ্ৰোতঃভাৱে জড়িত। আমি জানো যে জীৱ হিচাপে শ্ৰেষ্ঠ আমি মানৱসকলে ঈশ্বৰৰ অভিনৱ সৃষ্টিৰ তালিকাখনত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছোঁ। ইংৰাজীত এষাৰ কথা আছে - ‘Man can be destroyed, but never defeated.’ (অৰ্থাৎ মানুহ ধ্বংস হ’ব পাৰে, কিন্তু কেতিয়াও পৰাজিত নহয়।) প্ৰকৃত মানৱ জীৱন সদায় ব্যতিক্ৰমী হয় আৰু ব্যতিক্ৰমী প্ৰতিটো বস্তুৱেই সুন্দৰ। আকাশত উৰি গৈ থকা এখন চিলাৰ দৰেই মানৱ জীৱন। ই কেতিয়া কোনদিশে গতি লয় কোনেও সঠিককৈ নাজানে। কেৱল খাই-বৈ জীয়াই থকাটোত জানো কিবা ব্যতিক্ৰম থাকে? সেইদৰে সদায় এটা গতানুগতিক জীৱন পাৰ কৰাটো একো ডাঙৰ কথা নহয়। প্ৰকৃত মানৱ জীৱন বুলি কাক ক’ব পাৰি বাৰু? জ্ঞান আহৰণ কৰি মানসিক শক্তিৰ বিকাশ ঘটাই সেই শক্তি বা জ্ঞানখিনি সঠিক কামত ব্যৱহাৰ কৰাটোৱেই প্ৰকৃততে মানৱ জীৱন।

আমি সপ্তম শ্ৰেণীত ‘ধূলিকণা’ নামে চন্দ্ৰধৰ বৰুৱাৰ এটি কবিতা পঢ়িছিলোঁ। তাৰ একাংশ আছিল এইদৰে -

“অনন্ত বিশ্বৰ এই অসংখ্য ধূলিৰ
এটি মাত্ৰ ধূলিকণা মই,
মোৰ অবিহনে এই বিপুল সৃষ্টিৰ
কেনিও অকণো হানি নাই।”

সঁচাই। মানৱ জীৱনটো এটি সামান্য ধূলিকণা মাত্ৰ। যিদৰে এই বিশ্বৰ পৰা এটি ধূলিকণা হেৰাই গ’লে কাৰোবাৰ ক্ষতি হোৱাটো দূৰৰে কথা, সি হেৰাই যোৱাৰ কথা লগত থকা অন্য এটি কণাই গমকে নাপায়। ঠিক সেইদৰেই আমি হেৰাই গ’লেও অনন্ত বিশ্বৰ অসংখ্যালোকৰ সবহসংখ্যকেই একো ভূ-ভা নাপায়।

আমি এটা কথা ভালদৰে জানো যে লক্ষ্যবিহীন মানৱ

জীৱন গতিবিহীন হৈ পৰে। কোনদিশে গতি কৰিব বিচাৰি নাপায়। গতিকে জীৱনত এটা মূল লক্ষ্য ৰাখি সেই লক্ষ্যৰ প্ৰতি মনৰ একদৃষ্টিৰে বান মাৰি, টিলা হ’ব খোজা মনটোক বিবেকৰ টান বান্ধোনেৰে বান্ধি ৰাখি নিজৰ একান্ত একাগ্ৰতাক লগত লৈ আগুৱাই গ’লে জীৱনত সফল হোৱাটো ধূৰূপ।

মানৱ জীৱনত শিক্ষাৰ ভূমিকা যিদৰে অতি মূল্যবান তেনেদৰে গুৰুৰ ভূমিকাও গুৰুত্বপূৰ্ণ। কাৰণ গুৰু অবিহনে বিদ্যা কাহানিও সম্পূৰ্ণ নহয়। ‘গু’ মানে আন্ধাৰ আৰু ‘ৰু’ মানে জ্যোতি বা পোহৰ। অৰ্থাৎ যিজনে আমাক আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰৰ বাট দেখুৱাই তেওঁৱেই হৈছে আমাৰ চিৰপূজ্য গুৰু। গুৰু ভগৱানৰ অন্য এক ৰূপ। শাস্ত্ৰত আছে - ‘গুৰু ব্ৰহ্মা, গুৰু বিষ্ণু, গুৰু দেৱ মহেশ্বৰ, গুৰু সাক্ষাৎ পৰম ব্ৰহ্মা, তস্মৈ শ্ৰী গুৰু দেৱায় নমঃ’। গুৰুৱে শিষ্যক মাত্ৰ এটা আখৰো যদি শিকায় তেন্তে পৃথিৱীৰ এনে কোনো বস্তু নাই যিটো গুৰুক দান কৰিলে সেই ঋণৰ পৰা মুক্ত হ’ব পাৰি। সেইদৰে জীৱনত শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আজিৰ যুগত আটাইতকৈ ডাঙৰ। শিক্ষা হ’ল জীৱনৰ ভেটি আৰু এই ভেটি সৰুতেই সুদৃঢ় কৰিব নোৱাৰিলে পিছত কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু চৰিত্ৰ অবিহনে শিক্ষাৰ মূল্যই বা ক’ত? ইংৰাজীত আছে - ‘If money is lost nothing is lost, if health is lost something is lost, if character is lost everything is lost.’ (অৰ্থাৎ, ধন হেৰালে একোৱেই নেহেৰায়, স্বাস্থ্য হেৰালে কিবা এটা হেৰায়, কিন্তু চৰিত্ৰ হেৰালে সকলোখিনি হেৰায়।) জীৱনত সফল হ’বলৈ হৃদয়ত সাহস লাগিব। যদি আপোনাৰ মনে কয় যে আপুনি কৰিব বিচৰা কামটো শুদ্ধ, তেন্তে আনৰ ভিন ভিন উপদেশলৈ বাট নাচাই একান্তই সেই কামটো কৰাটোহে যুগুত।

উইলিয়াম মৰটনে কোৱা কথাষাৰ ছাত্ৰ জীৱনত খুবেই প্ৰয়োজনীয়। তেওঁ কৈছিল - ‘তোমাৰ মনটো যদি খুউব বেছি খুলি দিয়া তেন্তে বাহিৰৰ বহুত মানুহে তাৰ ভিতৰত নানা ধৰণৰ আজ-বাজে বস্তু পেলাই দিয়াৰ সম্ভাৱনা আছে।’

শেষত ইয়াকে মাথোঁ কওঁ যে - ‘তুমি তোমাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ’বলৈ হৃদয়ক সাহসী কৰি তোলা। তেতিয়া দেখিবা যে তুমি কেতিয়াও কোনো কাৰ্যতে অকৃতকাৰ্য হোৱা নাই।’

ভ্রমণ

মাজুলীত ৰাস চাবলৈ গৈছিলোঁ

প্ৰাচ্যুৰ্য প্ৰাণ কলিতা
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
অৰ্থনীতি বিভাগ

“আহা সখী আহা যাওঁ, মাজুলীৰ ৰাসলীলা নয়নভৰি চাওঁ ...।” ২০১৯ চন। সেইদিনা আছিল নৱেম্বৰ মাহৰ ১২ তাৰিখ। সেইদিনটো আছিল মোৰ ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাত চিৰদিনৰ বাবে আৱদ্ধ হৈ ৰোৱা এটা দিন। সৰুৰে পৰা সপোন আছিল মাজুলীখনক এবাৰ কাষৰ পৰা সূক্ষ্ম দৃষ্টিৰে পৰ্যবেক্ষণ কৰাৰ। সেইদিনা সেই সপোন পূৰ্ণ হোৱাৰ পথত। গতিকে মনত দুৰ্বাৰ হেঁপাহ আৰু আনন্দ। ভাৰতৰ সৰ্ববৃহৎ নদী-দ্বীপ মাজুলীক ওচৰৰ পৰা পৰ্যবেক্ষণ কৰাৰ হেঁপাহ হয়তো সকলোৰে আছে! আৰু সেই হেঁপাহ পূৰ্ণ কৰাৰ উদ্দেশ্যে আমি ১২ তাৰিখৰ দিনা ৰাতিপুৱা ৯ বজাত আমাৰ স্ব-গৃহৰ পৰা মাজুলী অভিমুখে ৰাওঁনা হৈছিলোঁ। মোৰ লগত এই যাত্ৰাত সহযাত্ৰী হৈছিল মোৰ দেউতাৰ লগতে আমাৰ ঘৰৰ ওচৰৰ দুজন দাদা। আমি আমাৰ ঘৰৰ পৰা যোৱাটোৰ নিমাতী ঘাটলৈকে এখন এলট’ গাড়ীত গৈছিলোঁ। ১০-১৫ মান

বজাত আমি নিমাতী ঘাট পালোঁগৈ। নিমাতী ঘাটত আমাৰ লগতে আৰু বহুতো মানুহ দেখিবলৈ পালোঁ। তেওঁলোকো হয়তো মাজুলীলৈকে বুলি আহি নিমাতী ঘাটত গোট খাইছেহি। অলপ সময় অপেক্ষা কৰাৰ পাছত আমি ফেৰীত উঠিলোঁ। ফেৰীত উঠাৰ আগতে দেউতাই এটা পইচা বৰলুইতৰ বুকুত অৰ্পণ কৰিলে আৰু আমাৰ যাত্ৰা শুভ হ’বলৈ প্ৰাৰ্থনা জনালে। সেই দৃশ্য দেখি মোৰ মন আধ্যাত্মিকতাৰে পৰিপূৰ্ণ হ’ল। তেতিয়া সময় ১১ বাজিছে। আমাৰ ফেৰীখন বৰলুইতৰ বুকুৰে মাজুলী অভিমুখে ৰাওঁনা হ’ল। জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে ফেৰীত উঠিছোঁ। মনত ভয় ভাৱৰো সৃষ্টি হৈছিল। কিন্তু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ আকৰ্ষণীয় দৃশ্য দেখি মনটো আনন্দিত হৈছিল। সূৰ্যৰ হেঙুলি আভাই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ শোভাৰদৰ্শন কৰিছে। সূৰ্যৰ কিৰণ পানীত পৰি পানীখিনিও সোণালী বৰণৰ হৈ পৰিল। সময় পাৰ হোৱাৰ লগে লগে আমি মাজুলীৰ কাষ চাপিলোঁ

আৰু ১২-২০ মিনিটত আমি মাজুলীৰ কমলাবাৰী ঘাটত ফেৰীৰ পৰা নামিলোঁ। মাজুলীৰ বুকুত মোৰ প্ৰথম খোজ। চাৰিওফালে পানী আৰু তাৰ মাজত নদী-দ্বীপটো; কিমান যে ধুনীয়া পৰিবেশ! মাজুলীৰ বিনন্দীয়া পৰিবেশৰ কথা কেইশাৰীমান বাক্যত লিখি শেষ কৰাটো সম্ভৱেই নহয়।

আমি কমলাবাৰী ঘাটত পাতলীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। পাতলীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰি কমলাবাৰী চাৰিআলি অভিমুখে আমি গমন কৰিলোঁ। কমলাবাৰী চাৰিআলিৰ পৰা আমি বাহুত উঠি কমলাবাৰী সত্ৰলৈ বুলি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। আমাৰ গন্তব্য স্থান আছিল “শ্ৰী শ্ৰী কমলাবাৰী সত্ৰ” আৰু আমাৰ উদ্দেশ্য আছিল বাস আৰু মাজুলীৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য উপভোগ। আমাৰ গৃহৰ পৰা মাজুলীলৈ প্ৰায় ৬৩ কিলোমিটাৰ যাত্ৰাৰ অন্তত আমি ২-৩০ বজাত শ্ৰীশ্ৰী কমলাবাৰী সত্ৰত উপস্থিত হ’লোঁগৈ। কমলাবাৰী সত্ৰৰ ওচৰতে আমাৰ লগত যোৱা দাদা এজনৰ বন্ধুৰ ঘৰ। তাতেই আমাৰ ৰাতি থকাৰ ব্যৱস্থা হ’ল। আমি দাদাজনৰ বন্ধুৰ ঘৰত গৈ হাত-মুখ ধুই আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

সেইদিনা আবেলি, আমি যিঘৰ মানুহৰ ঘৰত আছিলো সেই মানুহঘৰৰ বয়োজ্যেষ্ঠজনে আমাক মাজুলীৰ বাসৰ বিষয়ে বহুতো কথাই ক’লে। যিবোৰ কথা আমাৰ অজ্ঞাত। ককাজনে কৈছিল, ‘বাস হ’ল মাজুলীৰ বাৰ্ষিক মহোৎসৱ। লক্ষ্মী পূৰ্ণিমাৰ দিনৰে পৰাই মাজুলীত এই উৎসৱৰ আৰম্ভণি হয়। এই সময়ছোৱাত মাজুলী দ্বিতীয় বৃন্দাবনলৈ পৰিৱৰ্তিত হয়। সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ মণিকূট মাজুলীত প্ৰতিবছৰে উদ্‌যাপন হোৱা এই উৎসৱত অগনন ভক্ত আৰু দেশী বিদেশী পৰ্যটকৰ সমাগম হয়। জীৱাত্মা আৰু পৰমাত্মা মিলনৰ দাৰ্শনিক দিশটো সামৰি ভগৱৎ প্ৰেমৰ নিদৰ্শনেৰে ৰচিত নাট সমূহেই মাজুলীৰ শ্ৰীশ্ৰী কৃষ্ণৰ বাসলীলাৰ উপজীৱ।

পূৰ্বতে বাসত মহাপুৰুষ শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱৰ ‘কেলিগোপাল’ নাটখন প্ৰদৰ্শিত হৈছিল। ১৮৪০ চনত দক্ষিণপাট সত্ৰৰ প্ৰয়াত সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰীশ্ৰী বাসুদেৱ গোস্বামীয়ে বাসলীলাৰ নাট ৰচনা কৰি পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে মাজুলীত এই উৎসৱৰ পাতনি মেলে। সত্ৰসমূহত এদিনৰ পৰা তিনিদিনলৈকে বাস অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

আমি ককাজনৰ মুখেৰে মাজুলীৰ মুখা শিল্পৰ বিষয়েও জানিব পাৰিলোঁ। বিশ্ব দৰবাৰত মুখা শিল্পৰ প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা চামগুৰি সত্ৰত ওজা পালিৰ আৰ্হিৰে বাসলীলা

নামঘৰত প্ৰদৰ্শন কৰে। ‘কেলিগোপাল’ নাটৰ আধাৰত এই সত্ৰই অভিনয় কৰা বাসলীলা ব্যতিক্ৰম। বাসলীলাৰ অন্যতম আকৰ্ষণ মুখা। মাজুলীলৈ প্ৰতিবছৰে বাস চাবলৈ বিদেশী পৰ্যটক আহে। আৰু আমাৰ সৌভাগ্য আছিল যে, আমি দুজন পৰ্যটকক লগ পাইছিলোঁ।

সেইদিনা সন্ধিয়া আমি শ্ৰীশ্ৰীকমলাবাৰী সত্ৰত শ্ৰীকৃষ্ণ বাসলীলা উপভোগ কৰিলোঁ। সঁচাকৈয়ে সেই সময়ত মাজুলীখন দ্বিতীয় বৃন্দাবনলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈছিল। মনত আধ্যাত্মিকভাৱৰ উন্মেষ ঘটিছিল। সেইসময়ত নিজকে বিলীন কৰি দিছিলোঁ মাজুলীৰ বুকুত।

পাছদিনা ৰাতিপুৱা আমি কমলাবাৰী সত্ৰত সেৱা ল’বলৈ গ’লো। আৰু ১১ মান বজাত আমি শ্ৰীশ্ৰী কমলাবাৰী সত্ৰ ত্যাগ কৰি ঘৰলৈ বুলি উভতিলোঁ।

এনেকুৱা লাগিছিল যে মাজুলীতেই কিছুদিন থাকি যাম আৰু ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য সূক্ষ্ম দৃষ্টিৰে উপভোগ কৰিম। কিন্তু সময়ৰ আহান মানিবই লাগিব। মোৰ পৰীক্ষা ওচৰ চপাৰ বাবে মাজুলীত আমি এটা নিশাহে কটাৰ পাৰিলোঁ। মাজুলীৰ স্মৃতি চিৰযুগমীয়া কৰিবলৈ ম’বাইলৰ কেমেৰাত বহুতো দৃশ্য সংৰক্ষণ কৰিছিলোঁ। মাজুলীৰ মানুহৰ অতিথি পৰায়ণতা আৰু ব্যৱহাৰে আমাক বাককৈয়ে মুগ্ধ কৰিলে। সঁচাকৈয়ে মাজুলীখন সকলো দিশতে আগবঢ়া। সেইবাবেই হয়তো মাজুলীক জিলা হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ’ল। অসমৰ বুকুত মাজুলীৰ দৰে এডোখৰ ঠাই থকাৰ বাবে আমি প্ৰত্যেকজন অসমীয়া গৌৰৱান্বিত। মাজুলী ভ্ৰমণে মোৰ জ্ঞানৰ বিকাশ সাধন কৰাৰ লগতে মানুহৰ সৈতে মানুহৰ সংযোগৰ ভাৱটিও দৃঢ় কৰে। সত্ৰনগৰী মাজুলীত বাস চোৱাৰ কথা মোৰ হৃদয় মন্দিৰত সদায় সজীৱ হৈ থাকিব।

শুভতাৰ চহৰত এভূমুকি

স্বাতী বৰুৱা

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক

২০২০ চনৰ ১৭ ফেব্ৰুৱাৰী, মৰিয়ণী জংচনৰ পৰা বিয়লি ঠিক ২ বজাত 'Abadh Assam Express'ৰে, মুঠ ২০ জন সদস্যৰে আৰম্ভ হৈছিল আমাৰ যাত্ৰা ছিকিমৰ দিশে। এয়া আছিল নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগৰ চতুৰ্থ ষাণ্মাসিকৰ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ। দৰাচলতে বহিঃৰাজ্য অভিমুখী এই যাত্ৰাই আছিল মোৰ প্ৰথম অভিজ্ঞতা। উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকা ড° মালক্ষ্মী দত্ত বাইদেউ, ড° নাজিম ফ. ইচলাম চাৰ, ড° হেমন শৰ্মা চাৰৰ তত্ত্বাবধানত মই আৰু মোৰ সহপাঠীসকল ৰাওনা হৈছিলোঁ। মনত এবুকু সপোন আৰু উৎকৰ্ণা কঢ়িয়াই সেই ঠাইলৈ, যাক কোৱা হয় - "The land, where the sky touches the earth."

জক্, জক্, জক্ ... দুটামান উকি মাৰি ট্ৰেইনখন আগবাঢ়িল মোৰ সপোনপূৰীৰ দিশে। নৈশ যাত্ৰা হোৱাৰ হেতু বাহিৰৰ দৃশ্য উপভোগৰ পৰা বঞ্চিত হ'লো। প্ৰায় ১৮ ঘণ্টামান অতিক্ৰম কৰাৰ পাছত ১৮ তাৰিখে পুৱা ৯ বজাত আমি নিউ জলপাই গুৰিত উপস্থিত হৈছিলোঁ। তাৰ পৰা এখন বাছেৰে আৰম্ভ হৈছিল আমাৰ যাত্ৰা গেংটকৰ দিশে। গেংটক অভিমুখী যাত্ৰা আছিল অত্যন্ত ৰোমাঞ্চকৰ। পাহাৰীয়া একা-বেঁকা ৰাস্তাৰে বেলিৰ লুকা-ভাকুৰ মাজেৰে এই যাত্ৰা মধুৰ হৈ পৰিছিল যদিও ভয়তে কলিজাটো ওলাই হাতত পৰিব যেন অৱস্থাও হৈছিল। কিয়নো, এনে পাহাৰীয়া একা বেঁকা ৰাস্তাৰ এইয়া প্ৰথম অভিজ্ঞতা, যোৱাজনে ভালদৰেই বুজি উঠে। কিন্তু তেনে ৰাস্তাত সুদক্ষ চালকৰ দক্ষতা দেখি অভিভূত হ'লো।

অৱশেষত আবেলি ৪ বজাত গেংটকত উপস্থিত হ'লো। মনটোক অধিক উৎকৰ্ণালৈ ঠেলি দি গেংটকৰ 'বেনাম' ল'জলৈ প্ৰৱেশ কৰিলোঁ। কমত প্ৰৱেশ কৰি খিৰিকীখন খুলি দিয়াত এনে লাগিল যেন এজাক চেঁচা বগা সপোনে মোক আৰু পেলাইছে আৰু ধূসৰ কাঞ্চনজংঘাইয়ো যেন মোকে ৰিঙিয়াই মাতিছে। উফ্ফ ... হেঁপাহ এটা পূৰ হ'ল বুলি গভীৰ নিশ্বাস এটা এৰি দি, মুখ হাত ধুই আজৰি হৈ ল'লোঁ। প্ৰায় দুঘণ্টা মানৰ পাছত গেংটকৰ ভি,আই,পি, এৰিয়া এম,জি, মাৰ্গলৈ ৰাওনা হ'লো আৰু তাৰ এখন হোটেলতে ৰাতিৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

এম,জি মাৰ্গৰ গোটেই ৰাস্তা বিৰ দি বাট নোপোৱা সঁচাই তবধ মানিছিলোঁ, টি.ভি.ত দেখা লগুন, আমেৰিকাৰ দৰে, সেয়াও মোৰ বাবে এক সপোন আছিল। যি বাস্তৱায়িত হ'ল। অলপ সময় তাত কটাই ল'জলৈ উভতিলোঁ। দিনটোৰ ভাগৰে হেঁচা মাৰি ধৰাত নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত আশ্ৰয় ল'লোঁ।

১৯ ফেব্ৰুৱাৰী, পুৱা ৬-৩০ মান বজাত আমি এখন ভাড়া বাছেৰে "Siddheshwar Dham"ৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'লো। সেই যাত্ৰাতেই আমি "Sai Mandir" দৰ্শন কৰিলোঁ আৰু তাৰ কাষৰে এখন হোটেলত আমি দিনৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি "Namchi Rock Garden" ৰ দিশে ৰাওনা হ'লো। গেংটকৰ অন্যতম আকৰ্ষণৰ কেদ্ৰবিন্দু 'Gangtok Ropeway'ত উঠাৰ ভাগ্য মিলিছিল। সেইদিনাৰ কাৰ্যসূচী সিমানতে সামৰি আমি এম,জি, মাৰ্গৰ দিশে উভতিলোঁ। ৰাতি প্ৰায় ৮.০০ বজাত আমি এম.জি. মাৰ্গত উপস্থিত হৈ ৰাতিৰ

আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

২০ ফেব্ৰুৱাৰী, পুৱা ৭.৩০ বজাত আমি সকলো 'Baba Harbhajan Singh' মন্দিৰৰ দৰ্শনৰ বাবে সাজু হ'লো। মন্দিৰভাগ ১৪,৫০০ ফুট উচ্চতাত বৰফেৰে আবৃত্ত পৰ্বতত অৱস্থিত। আমাক যেন অধিক উৎকণ্ঠাই ঘেৰি পেলাইছিল। চাক্ষুক দৃষ্টিৰেও বিশ্বাস কৰিব পৰা নাছিলোঁ যে পৰ্বতৰ ইমান উচ্চতাত এনে সৌন্দৰ্যতাই বিৰাজ কৰিব পাৰে। এই যাত্ৰাত আকৰ্ষণীয় পৰ্যটনস্থলী আছিল 'ছাংগো হুদ'। এই ঠাইডোখৰ সাগৰপৃষ্ঠৰ পৰা ১২,৪০০ ফুট ওপৰত। কাঞ্চনজংঘাৰ সৈতে বাৰ্তালাপেৰে একাঁ-বেঁকা বাটেৰে আৰম্ভ হৈছিল আমাৰ যাত্ৰা। ধৰাই যেন আমাৰ বাবেই শুভ দলিচা পাৰি দিছিল। নিজৰ যেন বিশ্বাস হোৱা নাছিল। বাস্তৱ, এয়া ... সাঁচাই বাস্তৱ, গোটেইমখাই আনন্দত চিঞৰি উঠিছিলোঁ। বৰফৰ দলিচাৰ সৈতে খেলা কৰা, যাকৰ পিঠিত উঠা, মুহূৰ্তকেইটা সাঁচাই অৱণীয়। অসংখ্য পৰ্যটকেৰে ভৰি আছিল সেই ঠাই। উভতিবৰ সময় হৈছিল; বেয়া লাগিছিল যদিও ধুনীয়া অভিজ্ঞতাৰে বুকুত বান্ধি পুনৰ গেংটকলৈ উভতিলোঁ।

গেংটক চহৰত এইটো আমাৰ শেষ নিশা, গতিকে আমি পুনৰ ওলাই গৈ অলপ বজাৰ কৰি ঠাণ্ডা গেংটকৰ আইচক্ৰীমৰ মজা ল'লো।

২১ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২০, পুৱাই আহাৰ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ বস্ত্ৰ-বাহনী লৈ গেংটক বিদায় দিবলৈ ওলালোঁ। চকুৰ পলকতে সময়ৰে কেনেদৰে পাৰ হ'ল উমানাই নাপালোঁ। আমাৰ লগতে কাঞ্চনজংঘাৰো যেন বুকুখন ডাঠ হৈ আহিছিল। বিদায় দিয়াৰ পৰা বিদায় লোৱালৈ সকলো যেন অপ্ৰস্তুত

আছিল। অতি চুটি সময়সীমাত অত'বোৰ অভিজ্ঞতা সামৰি পুনৰ লগপোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে আমি বিদায় মাগিছিলোঁ। বিয়লি ঠিক ১ বজাত আমি এন,জি,পি, ষ্টেচনত উপস্থিত হৈ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি গৃহমুখী ট্ৰেইনৰ বাবে অপেক্ষা কৰিছিলোঁ। ৬.৩০ বজাত ট্ৰেইন আহি উপস্থিত হৈছিল। এপদ-দুপদকৈ সকলো ভাল লগাবোৰ এৰি মাথোঁ স্মৃতিবোৰ কঢ়িয়াই আমি ২২ ফেব্ৰুৱাৰী, দিনৰ ১১ বজাত মৰিয়ণী জংচনত উপস্থিত হ'লো।

স্বৰ্গপুৰী খ্যাত, নিজা পৰ্বত সাম্ৰাজ্যৰ অধিকাৰী 'ছিকিম' পূৰ্বোত্তৰ ভাৰতৰ এখন আটকধুনীয়া ৰাজ্য। ভূটান, তিব্বত আৰু নেপালে আৰু ৰখা এই ৰাজ্য হিমালয়ৰো অংশীদাৰ। ইয়াতেই ভাৰতৰ উচ্চতম শৃংগ কাঞ্চনজংঘাৰ অৱস্থিতি (৮,৫৮৬ মি.)। ছিকিমৰ কিছু কথাই আপোনাৰো মনত দ'কৈ সাঁচ বহুৱাব - ঠাইখন ঠাণ্ডা, তাৰ মানুহবোৰৰ সহজ-সৰল মনবোৰ, বন্ধুত্বসুলভ ব্যৱহাৰ, বিশেষকৈ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানৰ লগতে দোকান-পোহাৰৰ প্ৰতিখন ফলকত লিখি থোৱা এই বাক্যই - "Keep Sikkim Green and Clean." সাঁচাই এই বাক্যশাৰী তাত সকলোৱে মানি চলে। মোৰ বাবে - "Sikkim is heaven on Earth." "Sikkim is home to glaciers, alpine meadows and thousand of varieties of wild flowers."

তথাপিও মোৰ কলমৰ আগত ছিকিম ভ্ৰমণৰ স্মৃতি শব্দহীন হৈ আধৰুৱা হৈ ৰ'ল। প্ৰতিজন ছিকিম অভিমুখী ব্যক্তিয়ে বুজি উঠে ছিকিমে কি দিয়ে, যি বৰ্ণনাৰীত হৈ উঠে। ছিকিম ভ্ৰমণৰ সেই সেউজ-সেউজ, স্মৃতি, শুভতাৰে মোৰ হৃদয়ত সদায় সজীৱ হৈ থাকিব।

যোৰহাট অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত মুৰব্বী অধ্যাপিকা
সুলেখিকা তথা সমাজকৰ্মী ড° অদিতি বেজবৰুৱা বাইদেউৰ সৈতে

অন্তৰংগ আলাপ

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী

জানমণি কুৰ্মী

সম্পাদিকা, নন্দনিয়ান

১. নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। ব্যস্ততাৰ মাজত আমাক সময় দিয়াৰ বাবে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। প্ৰথমতে আপোনাৰ শৈশৱৰ পৰাই আৰম্ভ কৰোঁ। আপোনাৰ শৈশৱৰ কেনেকুৱা পৰিৱেশৰ মাজেদি আৰম্ভ হৈছিল?

➤ নমস্কাৰ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্যলৈকে মোৰ স্নেহ আৰু শুভেচ্ছা যাঁচিলো।

মোৰ পিতৃ নিত্য ভট্টাচাৰ্যৰ মূল ঘৰ আছিল লক্ষীমপুৰ জিলাৰ ধলপুৰ মৌজাৰ কচুৱা গাঁৱত। মা চন্দ্ৰপ্ৰভা ভট্টাচাৰ্য আছিল যোৰহাটৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত বালিগাঁও অঞ্চলৰ বজাহাউলি গাঁৱৰ সম্ভ্ৰান্ত বৰকটকী পৰিয়ালৰ জীয়ৰী। আমাৰ ঘৰ আছিল যোৰহাটৰ দৰঙীচুকৰ নতুনপাৰাত। আমি থকা নতুনপাৰাত এটা অতি সুস্থ সামাজিক পৰিৱেশ আছিল। আমি সকলো পৰিয়ালে মিলিজুলি বাস কৰিছিলো। আমি ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে একেলগে খেলিছিলো! মইনা মেল কৰিছিলো, কিতাপৰ আদান-প্ৰদান কৰি পঢ়িছিলো। মোৰ পিতৃ কলেজৰ শিক্ষক

আৰু মাতৃ বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী হোৱা সূত্ৰে দুয়োজনেই শিক্ষানুৰাগী আছিল আৰু পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত অত্যাধিক গুৰুত্ব দিছিল। দুয়োগৰাকীয়ে নিয়মানুৰত্তিত মানি চলিছিল আৰু সকলো কাম সময়মতে কৰিছিল। আমাৰ দেউতাই আচলতে ঘড়ীৰ কাঁটামতে চলিছিল আৰু সকলো কাম সময়তকৈ আগতে সমাধা কৰাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। ক'বলৈ গ'লে আমাৰ পিতা আৰু আয়ে নিজৰ জীৱনৰ উদাহৰণেৰে আমাক বাট দেখুৱাই দিছিল। দুয়োৰে চিন্তা-চৰ্চাত স্বার্থপৰতা নাছিল আৰু আমাৰ লগতে তেওঁলোকে সকলো ল'ৰা-ছোৱালীৰ উন্নতি আৰু মংগল কামনা কৰিছিল। শুভ চিন্তা আৰু সজ কৰ্ম তেওঁলোকৰ জীৱনৰ মন্ত্ৰ আছিল।

আমি নগৰতে ডাঙৰ হৈছিলো যদিও মা আৰু দেউতাৰ গাঁও দুখনে আমাক অসমৰ গাঁৱলীয়া সমাজ-সংস্কৃতিৰ লগত চিনাকী কৰি দিছিল। তদুপৰি আমি স্কুলীয়া শিক্ষা লাভ কৰা “বাল্যভৱন” নামৰ বিদ্যালয়খন। বৰবাইদেউ অবলা গোহাঁইকে ধৰি মাননীয় শিক্ষাগুৰুসকলেও আমাৰ

জীৱনত বিভিন্ন ধৰণে প্ৰভাৱ পেলাইছিল।

২. আপোনাৰ কৰ্মজীৱনৰ আৰম্ভণি কেনেধৰণেৰে হৈছিল?

➤ ১৯৮৫ চনৰ আৰম্ভণিতেই মই স্নাতকোত্তৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লো। তাৰ পাছত মই বাহনা কলেজত পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ অংশকালীন শিক্ষক হিচাপে যোগ দিলো। এয়াই মোৰ কৰ্মজীৱনৰ আৰম্ভণি আছিল। বাহনা কলেজৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বৰ ভাল লাগিছিল। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে মোক মৰমেৰে আদৰি লৈছিল। এতিয়াও তেওঁলোকক ক'ৰবাত লগ পালে বৰ ভাল লাগে। তাত কেইমাহমান কাম কৰাৰ পাছতে মই যোৰহাটৰ চৰকাৰী বিজ্ঞান মহাবিদ্যালয়ত চাকৰি পালো। ১৯৮৭ চনৰ জুলাইত এ.পি.এছ.চি.ৰ সাক্ষাৎকাৰত অৱতীৰ্ণ হৈ মনোনীত হ'লো আৰু চৰকাৰে এইবাৰ মোক যোৰহাট অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ত নিযুক্তি দিলে। ইতিমধ্যে যোৰহাট বিজ্ঞান মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ, শিক্ষক, কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰে লগত অন্তৰংগ হৈ পৰিছিলো। আপোন হৈ পৰা কলেজখন এৰিবলৈ মন যোৱা নাছিল যদিও চৰকাৰী নিৰ্দেশ অনুসৰি ছেপ্তেম্বৰ মাহৰ ৭ তাৰিখে যোৰহাট অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰিলোহি। এই মহাবিদ্যালয়ত সুদীঘ ৩৪ বছৰ কাল শিক্ষকতা কৰি ২০২০ চনৰ ৩১ মাৰ্চত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ।

৩. আপোনাৰ পিতৃ প্ৰয়াত নিত্য(নিত্যানন্দ) ভট্টাচাৰ্য এগৰাকী সৎ সমাজকৰ্মী আৰু সু-লেখক আছিল। তেখেত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এটা দশকৰো অধিক দিন অধ্যক্ষ আছিল। আপুনি তেখেতৰ পৰা কেনেকৈ অনুপ্ৰেৰণা লাভ কৰিছিল?

➤ একেবাৰে সাঁচা কথা কৈছে। আমাৰ দেউতা নিত্য ভট্টাচাৰ্য প্ৰকৃততে এজন সৎ, সমাজ সচেতন ব্যক্তি আছিল। নিজৰ কলমটো সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু অৰ্থনৈতিক উন্নতিৰ হকে আজীৱন ব্যৱহাৰ কৰিছিল। দেউতাৰ 'অৰ্ধশতাব্দীৰ চিন্তা' আৰু 'নষ্টালজিয়া'(দি আছাম ট্ৰিবিউন বাতৰি কাকতত প্ৰকাশিত প্ৰায় পাঁচশ চিঠিৰ সংকলন) নামৰ গ্ৰন্থ দুখনে ইয়াৰ প্ৰমাণ দিয়ে। দেউতাই আমাক সকলো কথাকে যুক্তিৰে বিশ্লেষণ কৰিবলৈ শিকাইছিল। ভিতৰুৱা গাঁও এখনত জন্ম গ্ৰহণ কৰা দেউতাৰ অন্ধবিশ্বাস নাছিল। প্ৰগতিবাদী চিন্তাৰ বাহক দেউতাৰ দেউতাৰ উদাৰ মানসিকতা আৰু সততাক আমিও অনুসৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আহিছোঁ। আচলতে দেউতাৰ ব্যক্তিত্ব আৰু চিন্তাধাৰা আমাৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস।

হয়, দেউতাই এটা দশকৰো অধিক কাল নন্দনাথ

শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ স্বৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। সেয়েহে এই কলেজখন আমাৰ পৰিয়ালৰ সকলোৰে নিজৰ যেন ভাৱ হয়। এতিয়াও এই কলেজখনত পঢ়া বা কাম কৰা সকলোৰে প্ৰতি আমাৰ এটা আপোন ভাৱ সদায় আছে। এই শিক্ষানুষ্ঠানৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰোঁ।

৪. আমি জনাত আপুনি কেইবাখনো গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছে। বৰ্তমানে আপুনি গ্ৰন্থ প্ৰণয়নৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাইছে নেকি?

➤ হয়, মই এতিয়ালৈকে ভালেকেইখন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছোঁ। অৱসৰৰ পাছত প্ৰকাশ পোৱা মোৰ শেহতীয়া গ্ৰন্থ দুখন হৈছে 'মহাকাশ অভিযান' আৰু 'বিজয়িনী'। মহাকাশ অভিযান নামৰ কিতাপখনত আদিৰে পৰা মহাকাশ যানৰ বিকাশৰ লগতে ২০২০ চনলৈকে পৃথিৱীৰ মহাকাশ অভিযান সমূহৰ বিষয়ে লিখা হৈছে। জ্যোতিবিজ্ঞান আৰু মহাকাশ অভিযানৰ প্ৰতি আগ্ৰহী পাঠকৰ মনত থকা অনেক প্ৰশ্নৰ উত্তৰ এই পুথিয়ে দিবলৈ সক্ষম হ'ব। আনহাতে 'বিজয়িনী' নামৰ গ্ৰন্থখনত ৩৪ গৰাকী ষ্টেম(STEMM) তাৰকাৰ অভিনৱ আৱিষ্কাৰ, উদ্ভাৱনৰ লগতে তেওঁলোকৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ বিচিত্ৰ আৰু অভূতপূৰ্ব কাহিনীক নতুন প্ৰজন্মৰ মাজলৈ লৈ যাবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। বৰ্তমান মই মহিলা আৰু বিজ্ঞান সম্পৰ্কীয় আন এখন গ্ৰন্থ আৰু এখন উপন্যাস লিখাৰ কামত ব্ৰতী আছোঁ।

৫. আপোনাৰ মাতৃও এগৰাকী সু-লেখিকা। তেখেতে মৌলিক ৰচনাৰ উপৰিও বাংলা সাহিত্যৰ কেইবাখনো বিখ্যাত উপন্যাস অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছে। লিখা-মেলা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আপুনি মাতৃৰ পৰা কেনেদৰে অনুপ্ৰাণিত হৈছিল?

➤ হয়, আমাৰ মাতৃও এগৰাকী সু-লেখিকা। তেওঁ মৌলিক আৰু অনুবাদ দুয়োবিধ ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰতেই জড়িত হৈ আছিল আৰু কেইবাটাও পুৰস্কাৰো লাভ কৰিছিল। মায়ে যথেষ্ট কষ্ট কৰি অৱসৰৰ পাছত নিজৰ সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল। মাৰ পৰা আমি নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য নিষ্ঠাৰে পালন কৰিবলৈ শিকিছোঁ। মই অলপ এলেছা আৰু পিছলৈ কাম পেলাই থোৱা স্বভাৱ এটা আছে অথচ মা এই বয়সতো (৮৮ বছৰ) অতিশয় কৰ্মতৎপৰ। মাৰ দৰে হৈ নিজৰ এলাহ আৰু দীৰ্ঘসূত্ৰিতা জয় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। এতিয়াও সফল হ'ব পৰা নাই। লিখা মেলাৰ ক্ষেত্ৰত মায়ে সৰুৰে পৰা উৎসাহিত কৰি আহিছে। বিশেষকৈ মায়ে সৰুতেই আমাৰ কিতাপ পঢ়াৰ অভ্যাস গঢ়ি দিছিল। এই অভ্যাসে আমাক গোটেই জীৱন সহায় কৰি আহিছে।

৬. বহুকেইজন বিখ্যাত ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তৰাষ্ট্ৰীয় বিজ্ঞানীৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিছে। তেখেতসকলৰ ভাল লগা ব্যক্তিত্বৰ বিষয়ে ক'বনেকি? যিয়ে আমাৰ ছাত্ৰ সমাজক উপকৃত কৰিব পাৰে?

➤ হয় আমাৰ ৰাজ্য, দেশ আৰু বাহিৰৰো ভালেমান বিজ্ঞানীৰ সান্নিধ্য লাভ কৰাৰ সৌভাগ্য মোৰ হৈছে। এই সকলো বিজ্ঞানীৰ ব্যক্তিত্বৰ মই লক্ষ্য কৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশবোৰ হৈছে তেওঁলোক সহজ-সৰল, অত্যন্ত পৰিশ্ৰমী, নিজৰ কৰ্মৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ আৰু লক্ষ্যৰ প্ৰতি একনিষ্ঠতা। বিজ্ঞান তেওঁলোকৰ বাবে সাধনা। তেওঁলোকক লগ পালে এই কথা বুজিব পাৰি যে সফলতাৰ কোনো চমু পথ নাই, কঠোৰ পৰিশ্ৰমেই কৃতকাৰ্যতাৰ সাঁচাৰ কাঠি।

৭. বাইদেউ, আপুনি কিছুদিনৰ আগতে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছে, আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা কি?

➤ হয়, মই ২০২০ চনত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। মোৰ কৰ্মজীৱনৰ সমান্তৰালভাৱে মই তিনিখন ক্ষেত্ৰত কাম কৰি আছিলো। বিজ্ঞান জনপ্ৰিয়কৰণ, প্ৰতিবন্ধীৰ বা অন্যভাৱে সক্ষমসকলৰ কাৰণে আৰু মহিলা সকলৰ কল্যাণ আৰু সৰ্বাঙ্গীন বিকাশৰ কাৰণে কাম কৰি আছিলো। লগতে পৰিৱেশ সংৰক্ষণ সম্পৰ্কীয় কাম-কাজ আৰু লিখা-মেলাতো মই আন্তৰিকতাৰে জড়িত হৈ আছো। গতিকে সমাজৰ কামত আত্মনিয়োগ কৰিম বুলি ভাবিছো। তাৰ লগতে পঢ়া-শুনা আৰু লিখা-মেলাত ব্যস্ত থাকিম বুলি ভাবিছোঁ। সময়ৰ অভাৱত পঢ়িবলৈ বৈ যোৱা কিতাপবিলাক পঢ়িবলৈ হেঁপাহেৰে আশা কৰি আছো।

৮. আজিৰ সময়খিনি আপুনি কেনেদৰে কটাই ভাল পায়?

➤ কিতাপ পঢ়ি, চিনেমা চাই, ৰন্ধা বঢ়া কৰি মই আজিৰ সময় কটাবলৈ ভাল পাওঁ। মোৰ এটা চখ আছে- ফুৰি মই বৰ ভাল পাওঁ। সময় সুবিধা পালে বিভিন্ন দেশ চোৱাৰ হাবিয়াস আছে। গাঁও-ভূঁই, নগৰ-চহৰ, পাহাৰ-নদী, হাবি-বন চাই ফুৰিবলৈ মন যায়। কিতাপ পঢ়াৰ দৰে 'মানুহ পঢ়াৰো' আগ্ৰহে মোৰ মনত ক্ৰিয়া কৰি থাকে। প্ৰত্যেক মানুহৰে জীৱন কাহিনী মোৰ বাবে আকৰ্ষণীয় আৰু কৌতুহল উদ্দীপক।

৯. যুৱ প্ৰজন্মৰ প্ৰতি আপোনাৰ মত, তেওঁলোকৰ প্ৰতি আপোনাৰ কিবা পৰামৰ্শ আছে নেকি?

➤ যুৱ প্ৰজন্মক উপদেশ দিব পৰাকৈ নিজকে যোগ্য কৰিব পাৰিছোনে নাই মই নাজানো? কিন্তু সকলো সময়তে তেওঁলোকৰ মংগল কামনা কৰা ব্যক্তি হিচাপে আৰু নিজৰ

জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা মই তেওঁলোকক দুটামান কথা ক'ব খোজো।

(ক) কৰ্ম আৰু সাধনাই জীৱনলৈ পূৰ্ণতা আনে।

(খ) জীৱন উপভোগ কৰিব লাগে। কিন্তু সেই উপভোগ যাতে নিজৰ আৰু আনৰ জীৱনত বিড়ম্বনাৰ সৃষ্টি নকৰে তাৰ বাবে সচেতন হ'ব লাগে।

(গ) জীৱনৰ যিকোনো সময়তে শিকিব পাৰি আৰু নিজকে শুদ্ধ কৰিব পাৰি।

(ঘ) আনৰ উপকাৰ কৰিব নোৱাৰিলেও অপকাৰ কৰিব নালাগে।

(ঙ) এই সময়তে নিজক গঢ়িবৰ চেষ্টা কৰিব লাগে। সফলতা লভিবলৈ চমু পথ অথবা সহজ উপায় ল'ব নালাগে।

(চ) ভাল বৃত্তিজীৱী হোৱাৰ লগতে প্ৰকৃত মানুহ হোৱাৰ সাধনাও কৰিব লাগে তেতিয়াহে নিজৰ সমাজৰ আৰু দেশৰ উন্নতি হ'ব।

১০. গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰতি নতুন প্ৰজন্মৰ ধাউতি কমিছে বুলি আপুনি ভাবে নেকি?

➤ নাভাৱো। আগতেও সকলো মানুহে কিতাপ পঢ়া নাছিল। মানুহৰ আগ্ৰহৰ ভিন্নতা থাকিব পাৰে। গ্ৰন্থ অধ্যয়নে আমাৰ জ্ঞানৰ পৰিধি বৃদ্ধি কৰে। নিসংগতা দূৰ কৰে আৰু বহুতো ক্ষেত্ৰত সহায় কৰে। তেনেকৈ আন বহুতো কথা বা চখে মানুহৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত উপকৃত কৰিব পাৰে। নতুন প্ৰজন্মৰ কিতাপ পঢ়ি ভাল পোৱা বহুতো ল'ৰা-ছোৱালী মই লগ পাইছো। তেওঁলোকৰ প্ৰজ্ঞা অধ্যয়নৰ গভীৰতাই মোক মুগ্ধ কৰিছে। তেওঁলোকৰ পঢ়া-শুনা ছপা মাধ্যমতে আৱদ্ধ থকা নাই। তেওঁলোকে সামাজিক মাধ্যম, ইণ্টাৰনেট, কিণ্ডল আদি বিভিন্ন মাধ্যমৰ সুফল ব্যৱহাৰ কৰি সমগ্ৰ বিশ্বৰ সাহিত্য জগতৰ লগত প্ৰত্যক্ষ ভাৱে সংযোজিত হৈছে। অসমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ ক্ষেত্ৰতো ফেচবুক (মুখপুথি) দৰে সামাজিক মাধ্যমৰ ভূমিকা লক্ষ্যনীয় হৈছে। অসমৰ নতুন প্ৰজন্মৰ বহুতেই নানা বৃত্তিত সফলতা লাভ কৰাৰ লগতে নিজৰ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে।

১১. আপোনাৰ শিক্ষা আৰু বৃত্তি দুয়োটা বিজ্ঞানৰ লগত সম্পৰ্কিত। এই শিক্ষা আৰু বৃত্তিয়ে আপোনাৰ লেখক জীৱনত কেনেদৰে প্ৰভাৱ পেলাইছে বুলি অনুভৱ কৰে?

➤ হয়, ঠিকেই কৈছে, বিজ্ঞানৰ শিক্ষক হিচাপে মই নিজৰ জীৱিকা অৰ্জন কৰিছো। বিজ্ঞানৰ শিক্ষাই বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ

জগতখনৰ প্ৰতি আকৰ্ষিক কৰাৰ লগতে মোক যুক্তিবাদী বিজ্ঞান মনস্ক কৰি তুলিলে। আচলতে বিজ্ঞানৰ ইতিহাসেই মানৱ জাতিৰ প্ৰগতিৰ ইতিহাস বুলি ভাবো। বিজ্ঞানৰ ইতিহাস খুচৰি থাকিবলৈ মই বৰ ভাল পাইওঁ। মোৰ শিক্ষা আৰু বৃত্তিয়ে মোৰ লেখক জীৱনত বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ পেলাইছে। মোৰ বেছিভাগ লেখাতেই আৰু কিতাপতে এই প্ৰভাৱ স্পষ্টকৈ ধৰিব পাৰি। মই প্ৰধানকৈ সমাজ আৰু বিজ্ঞানৰ সম্পৰ্ক বিচাৰ কৰিবলৈ ভালপাইওঁ তদুপৰি মোক বেছিকৈ অসমীয়া বিজ্ঞান সাহিত্যৰ লেখক বুলিহে মানুহে জানে।

১২. বৰ্তমান অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ বিষয়ে কওঁকচোন? এই ব্যৱস্থাটোৰ প্ৰতি আপোনাৰ কিবা আক্ষেপ আছে নেকি?

➤ কেতিয়াবা আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই বাস্তৱ জীৱনৰ লগত সম্পৰ্ক নথকা শিক্ষা প্ৰদান কৰা বুলি আক্ষেপ নোহোৱা নহয়। পিছে নতুন শিক্ষা নীতিয়ে শিক্ষা ব্যৱস্থালৈ আমূল পৰিৱৰ্তন আনিব বুলি ভৱা হৈছে। কিন্তু ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিৰ প্ৰকৃত কাৰ্যকৰণৰ ওপৰতহে সকলো কথা নিৰ্ভৰ কৰিব। সময় আৰু সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে শিক্ষাৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য আদিৰ ক্ষেত্ৰত পৰিৱৰ্তন আহিছে। পৃথিৱীখন এখন সৰু গাঁৱলৈ ৰূপান্তৰ হোৱা সময়ত আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা সময়োপযোগী কৰাৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত আছে। আজিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই আমাৰ ছাত্ৰসকলক বৰ্তমানৰ জটিল সময় আৰু বহুখা বিভক্ত সমাজত তিষ্ঠি থাকিব পৰাকৈ, জীৱন আৰু জগতৰ সমস্যাসমূহ সমাধান কৰিব পৰাকৈ বা আত্মবিশ্বাসেৰে স্ব-নিয়োজনৰ ব্যৱস্থা কৰিব পৰাকৈ উপযুক্ত কৰি গঢ় দিব পৰা নাই, এই কথা সকলোৱে অনুভৱ কৰিছে।

১৩. বিজ্ঞান শিক্ষাৰ প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ধাউতি কেনে বুলি ভাবে? উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বিজ্ঞান শাখা নিৰ্বাচন কৰোঁতে ল'ৰাৰ তুলনাত ছোৱালীৰ সংখ্যা কম বুলি আপুনি ভাৱেনে?

➤ বিজ্ঞান শিক্ষাৰ প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ধাউতি আছে। তেওঁলোকে বিশেষকৈ বিজ্ঞান পঢ়িলে উপযুক্ত জীৱিকাৰ পথ লাভ কৰিব বুলি ভাবে। পিছে প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰখনৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ আকৰ্ষণ বেছি। আনহাতে বিজ্ঞানৰ মৌলিক শাখাসমূহৰ গৱেষণাৰ ক্ষেত্ৰখনৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ আগ্ৰহ কম যেন অনুভৱ হয়।

উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বিজ্ঞান শাখা নিৰ্বাচন কৰোঁতে ল'ৰাৰ তুলনাত ছোৱালীৰ সংখ্যা কম দেখা যায়। বৈজ্ঞানিক,

ঔদ্যোগিক, প্ৰায়ুক্তিক ক্ষেত্ৰত পুৰুষৰ আধিপত্য পৃথিৱীৰ বেছিভাগ দেশ আৰু সমাজৰে ব্যাপ্ত বৈশিষ্ট্য। ২০১৫ চনত প্ৰকাশ পোৱা এক প্ৰতিবেদন অনুসৰি ষ্টেম ক্ষেত্ৰতকাম কৰি থকা পৃথিৱীৰ গৱেষকসকলৰ ৩০% হৈ মহিলা। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ এক সমীক্ষামতে ভাৰতবৰ্ষৰ বিজ্ঞানৰ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰাসকলৰ ৪০% মহিলা যদিও ভাৰতৰ গৱেষণা বিকাশ প্ৰতিষ্ঠানত কৰ্মৰত বিজ্ঞানী, অভিযন্তা আৰু প্ৰযুক্তিবিদসকলৰ মুঠেই ১৪% হৈ মহিলা। ইয়াৰ বহুতো সামাজিক কাৰণ আছে। পৰিয়ালতো লিংগ বৈষম্য আৰু বিভিন্ন পক্ষপাতিতা আছে। এতিয়া অৱশ্যে এই পৰিস্থিতি সলনি হৈ আহিছে।

১৪. বিজ্ঞানৰ প্ৰসাৰ, প্ৰচাৰৰ লগতে জনপ্ৰিয়কৰণ কৰি তোলাত আপুনি জড়িত। এই ক্ষেত্ৰত আপুনি সফল বুলি নিজে অনুভৱ কৰেণে?

➤ বিজ্ঞানৰ প্ৰসাৰ, প্ৰচাৰৰ লগতে জনপ্ৰিয়কৰণৰ বহুবোৰ অনুষ্ঠান আৰু কামৰ লগত জড়িত হৈ আছে। বহুখিনি লিখা-মেলা কৰাৰ লগতে কেইবাশও বক্তৃতা প্ৰদান কৰিছোঁ। কিন্তু যেতিয়া ডাইনী হত্যাৰ ঘটনা ঘটে, এতিয়াও বেজালিক মানুহে আধুনিক চিকিৎসাৰ বিকল্প বুলি ভৱা দেখিলে, বিজ্ঞানৰ জীৱিকাৰে জীৱন চলোৱা মানুহৰ অন্ধবিশ্বাস দেখিলে মনত অপৰাধবোধ জাগি উঠে। আমি যেন একেবাৰে সফল হোৱা নাই এনে লাগে। আনহাতে নতুন প্ৰজন্মৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ বিজ্ঞান মনস্কতা দেখি অভিভূত হওঁ। তেওঁলোকৰ যুক্তিবাদী চিন্তা-চৰ্চা, বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি দেখি ভাবো কিছুলৈও সফল হৈছে। গাঁৱে-ভূঞা সভা-সমিতিত বয়োবৃদ্ধ লোকৰ উদাৰ আৰু মুক্ত ভাৱধাৰাই আমাক এনে কাম কৰি যাবলৈ অনুপ্রাণিত কৰে। অন্ধবিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকৰ বলিষ্ঠ পদক্ষেপ দেখি আমি আশাবাদী হৈ পৰোঁ।

১৫. বিজ্ঞান শিক্ষণৰ দ্বাৰা সমাজ আৰু জীৱনৰ প্ৰতি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণ গ্ৰহণ কৰিবলৈ কেনেদৰে প্ৰচেষ্টা হাতত ল'ব পাৰি। এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত আগবঢ়াওক।

➤ বিজ্ঞান শিক্ষণৰ দ্বাৰা সমাজ আৰু জীৱনৰ প্ৰতি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বহুধৰণৰ প্ৰচেষ্টা হাতত ল'ব পাৰি। এনে কাম বহু ব্যক্তি আৰু বহুতো অনুষ্ঠান ব্ৰতী হৈ আছে।

বিজ্ঞান শিক্ষাই মানুহৰ মনৰ পৰা বহুতো অন্ধবিশ্বাস দূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। উদাহৰণস্বৰূপে গ্ৰহণ সম্পৰ্কীয়, সাপে কামোৰা সম্বন্ধীয়, মহিলা সম্পৰ্কে থকা অনেক কু-সংস্কাৰ

আৰু অন্ধবিশ্বাস আঁতৰোৱাত ঘটনাবোৰৰ কাৰ্যকৰণৰ ব্যাখ্যা আগবঢ়াই বিজ্ঞানে সহায় কৰে। এনেদৰেই স্বাস্থ্য আৰু খাদ্য পৰিপূষ্টি সম্পৰ্কীয় কথাবোৰতো বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণ গ্ৰহণ কৰিবলৈ বিজ্ঞানে আমাক সমৰ্থ কৰি তোলে। এনেদৰে বিজ্ঞানে আমাক কি, কিয়, কেনেকৈ আদি প্ৰশ্ন কৰিবলৈ শিকায়। এইদৰেই চলি থকা অযুক্তিকৰ কথাবোৰ, সমাজৰ বাবে অপকাৰী কথাবোৰ, অপয়োজনীয় ধৰ্মীয় আচাৰ-বিধি, যুক্তি যুক্ততা বিচাৰ কৰিবলৈ শিকায়। একেদৰে আমাৰ পুৰণা বিশ্বাস অথবা পৰম্পৰাগত জ্ঞানৰ মাজত থকা প্ৰকৃত সত্যক বিচাৰ কৰি সেইবোৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ, ভাল পাবলৈ আৰু গৌৰৱ কৰিবলৈ শিকায়। ভাৰতেই প্ৰথম আৰু একমাত্ৰ দেশ যি নিজৰ সংবিধানত পোনপটীয়াকৈ বৈজ্ঞানিক দৃষ্টি অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। ১৯৭৪ চনত ভাৰতীয় সংবিধানৰ ৪২ সংখ্যক সংশোধনীত ভাৰতীয় নাগৰিকৰ মৌলিক কৰ্তব্যৰ ক্ষেত্ৰত বৈজ্ঞানিক দৃষ্টি, মানৱীয়তা আৰু জিজ্ঞাসা আৰু সংস্কাৰৰ ধাউতি বিকাশ ঘটোৱাৰ কথা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হ'ল। অৱশ্যে এতিয়াও বহুতো শিক্ষিত লোকৰ বাবেও এই মৌলিক কৰ্তব্য যেন বিস্মিত আৰু অৱহেলিত হৈ পৰিছে। তৃতীয় সহস্ৰাব্দৰ তৃতীয় দশকৰ আৰম্ভণিটো আমি যেন দিনে দিনে অযুক্তি আৰু অন্ধবিশ্বাসৰ ফালেহে ধাৰমান হৈছে। আমি বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ অভিনৱ

অৱিকাৰে আমাৰ বৈষয়িক জীৱন সমৃদ্ধ কৰিছে। উন্নতিৰ শিখৰত আৰোহন কৰিছে কিন্তু বিজ্ঞান মানসিকতা আৰু বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিক আমাৰ জীৱন পথৰ সহচৰ কৰিব পৰা নাই। নেহেৰুৱে কৈছে "It is science alone that can solve the problems of hunger and poverty of insanitation and illiteracy, of superstition and deadening custom and tradition, of vast resource running to waste, of a rich country inhabited by starving people Who indeed could afford to ignore science today ? The future belongs to science and those who make friends with science'.

সেয়েহে নতুন প্ৰজন্মই বিজ্ঞানৰ সৈতে মিতিৰালি পাতক, সমাজ আৰু জাতিক আগবঢ়াই নিয়াত নেতৃত্ব দিয়ক।

জানমণি, নীলপৰন আৰু অনুৰাগ তোমালোকৰ লগত আজি এনেদৰে কথা পাতি বৰ আনন্দ পালো। তোমালোকৰ দৰে প্ৰতিভা সম্পন্ন, সামাজিক ভাৱে সচেতন, দায়বদ্ধ নতুন প্ৰজন্ম লগ পালে আমি দেশৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে নিশ্চিত হওঁ। তোমালোক আটাইলৈ আৰু তোমালোকৰ কলেজৰ সকলোলৈ শুভেচ্ছা আৰু আশীৰ্বাদ যাচিলো, তোমালোক সকলো ফালে উপযুক্ত হৈ পৰিয়াল, মহাবিদ্যালয় তিতাবৰ তথা অসমৰ গৌৰৱৰ কাৰণ হোৱা।

জুন'টিক ডিজিজ

অন্যান্য

ড°মানসী বৰতামুলী

মুৰব্বী অধ্যাপিকা, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

আমাৰ মাজৰে বহু ব্যক্তিয়ে নিশ্চয় জীৱ জন্তু পুহিছে বা পালন কৰিছে। কাৰণ আমি সকলোৱে জীৱ-জন্তু বৰ ভাল পাওঁ। পোহনীয়াই হওঁক বা বনৰীয়াই হওঁক সকলো প্ৰাণীয়েই আমাৰ মৰমৰ। জীৱ-জন্তুৰ প্ৰতি আমাৰ যিমনেই গভীৰ প্ৰেম নাথাকক লাগে প্ৰাণীবিজ্ঞানৰ শিক্ষাৰ্থী হিচাপে আমি কিন্তু আৰু এটা কথা মন কৰিব লাগিব। সেইটো হ'ল প্ৰাণীজনিত ৰোগ বা **Zoonotic disease** বা **Zoonosis**। কাৰণ বহুতো জন্তু, চৰাই বা বিভিন্ন কীট-পতংগৰ যোগেদি মানুহলৈ ভালেমান ৰোগ সংক্ৰমণ হ'ব পাৰে, তেনেধৰণৰ ৰোগকে **Zoonotic disease** বুলি কয়। এনে ৰোগৰ কাৰকবোৰ ভাইৰাছ, বেক্টেৰিয়া, ভেকুৰ নাইবা কিছুমান পৰজীৱি প্ৰাণীও হ'ব পাৰে। সাধাৰণতে দেখা পোৱা কিছুমান এনে ৰোগ হ'ল - জলাতংক, ডেংগু জ্বৰ, এনকেফেলাইটিছ, চিকোনগুনীয়া, ফিছ টেংক থ্ৰানুলমা, ছোৱাইন ফ্লু, মেলেৰিয়া, হেপেটাইটিছ ই, খৰ, প্লেগ ইত্যাদি। এই জুন'টিক ৰোগবোৰ কেনেকৈ হয় বাৰু আমি জানোনে? বিভিন্ন অধ্যয়নৰ পৰা দেখা গৈছে যে - ৰোগ সৃষ্টিৰ কাৰক বহন কৰা কোনো প্ৰাণীয়েই কামুৰিলে বা আঁছুৰিলে এনে ৰোগ হোৱাৰ উপৰি, সংক্ৰমিত মাংস বা মাংস উৎপাদিত সামগ্ৰী খালে, সংক্ৰমিত জন্তু অংগ খালী হাতেৰে স্পৰ্শ কৰিলে নাইবা ৰোগ কঢ়িয়াই ফুৰা পতংগ মানুহক ই কামুৰিলেও **Zoonotic disease** হ'ব পাৰে। সাধাৰণতে জীৱজন্তুৰ লগত ঘনিষ্ঠভাৱে লাগি থাকোঁতে বা বাহিৰত ঘূৰি

ফুৰোঁতে মানুহলৈ ৰোগ সংক্ৰমণ হয়। কেতিয়াবা পোহনীয়া জীৱ-জন্তুবোৰৰ গাত লাগি অহা ম'হ, চিকৰা আদিৰ পৰাও মানুহলৈ ৰোগ আহিব পাৰে। সেইকাৰণে আমি কিছুমান সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লাগে।

১) জীৱ-জন্তু স্পৰ্শ কৰাৰ পাছত ভালকৈ হাত-মুখ ধুইহে খাব লাগে।

২) পোহনীয়া জন্তুবোৰ বখা ঠাই সদায় পৰিষ্কাৰ আৰু বীজাণুমুক্ত কৰি ৰাখিব লাগে আৰু নিয়মিত টীকাকৰণ কৰাৰ উপৰি পশু চিকিৎসকৰ দ্বাৰা নিৰীক্ষণ কৰাব লাগে।

৩) চিকৰা আৰু মাখিৰ পৰা সিহঁত ৰক্ষা পাবলৈ টিক-পাউডাৰ আৰু ফ্লি পাউডাৰ ব্যৱহাৰ কৰা উচিত।

৪) ৰুগীয়া প্ৰাণী সদায় হাতমোজা পিন্ধিহে চুব লাগে। বন্য প্ৰাণী নিৰীক্ষণ কৰোঁতেও খুউব সাৱধান হোৱা দৰকাৰ, অসুখীয়া প্ৰাণী দেখিলেও হাতেৰে স্পৰ্শ কৰা উচিত নহয়। কোনো কাৰণতে বনৰীয়া জীৱ ভক্ষণ কৰাৰ কথা কেতিয়াও ভাবিব নালাগে কাৰণ যাক আমি পোহ-পাল দিয়া নাই তাক একো কামত ব্যৱহাৰ কৰাৰ অধিকাৰো নাই মনত ৰাখিব।

সম্প্ৰতি গোটেই বিশ্বতে বিয়পি পৰা কভিড-১৯ ভাইৰাছে জীৱ-জন্তুকো সংক্ৰমণ কৰাৰ বাতৰি আহিছে। গতিকে আমি এই সন্দৰ্ভত নিজৰ ওচৰৰ জনসাধাৰণকো সতৰ্ক কৰি দিয়া উচিত। সচেতন নাগৰিক হিচাপে এইটো আমাৰ কৰ্তব্য।

চীন দেশৰ এখন সৰু প্ৰদেশ য়ুহানত সৃষ্টি হোৱা কৰ'ণা ভাইৰাছে সমগ্ৰ বিশ্বৰ জনজীৱন স্তব্ধ কৰি তুলিলে। লাহে লাহে এই ভাইৰাছে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে বিশ্বৰ প্ৰায় ২০০ খন দেশত বিষবাষ্প মেলি দিয়ে। চীনৰ এই ভাইৰাছৰ কৰলৰ পৰা 'Super Power' আমেৰিকাও সাৰি নগ'ল। স্পেইন, ইটালী, জাৰ্মানী, ফ্ৰান্স, ব্ৰিটেইনৰ দৰে বৃহৎ শক্তিশালী দেশসমূহো এই অদৃশ্য ভাইৰাছবিধৰ সন্মুখত তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰিলে। ক'ভিডে কাঢ়ি নিলে বিশ্বৰ কোটি কোটি লোকৰ জীৱন। চাৰিওফালে এম্বুলেঞ্চৰ চাইৰেন, মৃতদেহৰ থূপ আৰু মৃত্যুৰ কিৰীলি। কিযে এক বিতীৰিকাময় পৰিস্থিতি! কৰ'ণাৰ ত্ৰাসত যিয়ে নিজৰ আপোনজনক হেৰুৱাইছে, তেওঁহে বুজিব পাৰিছে সেই মৃত্যু কিমান বেদনাদায়ক!

ধৰা এই বৰ্ষাৰণ্যৰ প্ৰায় ৯৫৩০ বৰ্গ কিলোমিটাৰ বনভূমি ধ্বংস হৈছে। এই বনজুই প্ৰকৃততে মানৱ সৃষ্ট। অৰ্থনৈতিক মুনাফা লাভৰ বাবেই মানৱ জাতিয়ে এই বৰ্ষাৰণ্য ধ্বংস কৰি মানৱ সভ্যতালৈ কঢ়িয়াই আনিছে অশনি সংকেত। আমাৰ অসমৰো সেউজীয়া বনাঞ্চলসমূহ অৰ্থনৈতিক লাভালাভৰ বাবেই এক শ্ৰেণীৰ মানুহে ক্ৰমাৎ ধ্বংস কৰি পেলাইছে। ২০২০ চনৰ তিনিচুকীয়া জিলাৰ বাঘজানৰ 'মানৱসৃষ্ট জুই'য়ে সেই এলেকাটোৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ দূষিত কৰাৰ লগতে গছ-গছনি, চাহ বাগান, পোহনীয়া পশু-পক্ষীও জুইত জাহ গ'ল। অসমৰে চুবুৰীয়া ৰাজ্য মিজোৰামকো ২০২১ চনৰ ক'ভিডৰ ত্ৰাসৰ মাজতে এপ্ৰিল মাহত বনজুইয়ে ছানি ধৰিল। দাউ-দাউকৈ এফালৰ পৰা জ্বলি উঠা জুই নিৰ্বাপনত ব্যৰ্থ হৈ পৰে প্ৰশাসন।

ৰুগ্ন পৃথিৱীৰ কান্দোন

সুদৰ্শনা মহন্ত

প্ৰথম ষাণ্মাসিক

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

কৰ'ণাৰ সৈতে যুঁজ দি জয়ী হৈ যিসকলে পুনৰ জীৱন বাটত আগবাঢ়িছে; তেওঁলোকে পাহৰিব পাৰিব জানো ক'ভিড যন্ত্ৰণাৰ কথা! কালিলৈকে নিৰ্ভয়ে আপোন পাহৰা হৈ ৰাজপথত দপ্‌দপাই ফুৰা মানৱ জাতিয়ে আজি বন্দীত্বৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা ল'লে। প্ৰকৃতিয়ে আমাক চাই হাঁহিছে। ৰাজপথত জীৱ-জন্তু আৰু চৰাই-চিৰিকতিবোৰে ৰংমনে নাচিছে, গান গাইছে!

পৃথিৱী আজি ৰুগ্ন। 'পৃথিৱীৰ হৃদপিণ্ড' হিচাপে গণ্য কৰা আমাজন বৰ্ষাৰণ্য জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ বাবেই সংকটৰ গৰাহত পৰিছে। ২০১৯ চনৰ ভয়াবহ বনজুইৰ ফলত পৃথিৱীৰ প্ৰায় ২০ শতাংশতকৈয়ো অধিক অক্সিজেন যোগান

তথাপি আমি কিমান দূৰ সচেতন হৈছোঁ? পাহাৰ, গছ-গছনি, চাৰিওফালৰ পৰা তহিলং কৰি মানুহে আকাশলংঘী অট্টালিকা সাজিছে। 'এজোপা গছ কাটিলে দহ-জোপা গছ ৰোপণ কৰিব লাগে।' - এই ধৰণৰ নীতি বচন সমূহ বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত আমি বহুতেই ৰূপায়ন কৰিব পৰা নাই। বিজ্ঞানে উন্নতি কৰিছে ঠিকেই। কাৰণ বিজ্ঞান অবিহনে মানৱ জীৱন স্তব্ধ। কিন্তু ইয়াৰ সমান্তৰালভাৱে প্ৰকৃতিকো আমি সুৰক্ষা প্ৰদান কৰা উচিত। প্ৰকৃতিয়ে নিঃস্বার্থভাৱে আমাক সকলো দিছে। খাদ্য, বস্ত্ৰ, বাসস্থান - এই সকলো প্ৰকৃতিৰেই দান। কিন্তু মানৱ জাতিয়ে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত যিদৰে লুণ্ঠন চলাইছে, তাৰ পৰিণামো কিন্তু মানুহে লাহে লাহে ভোগ কৰিছে। অৰ্থনৈতিক উন্নয়ন অবিহনে

মানৱ জাতিৰ উন্নয়ন অসম্ভৱ। কিন্তু সেইবুলিয়েই প্ৰকৃতিৰ সেইজীয়া আৱৰণৰ ওপৰত নিৰ্বিচাৰভাৱে শোষণ, অত্যাচাৰ চলি গ'লে, প্ৰকৃতিয়ে কিমান দিন সহ্য কৰিব? কৰ'ণা ভাইৰাছৰ ভয়ত ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই থকা মানুহবোৰ, ভূইকপৰ জোকাৰণিত ক্ষুণ্ণকতে বাহিৰলৈ ওলাই আহিবলৈ বাধ্য হ'ল। দহ মহলীয়া অট্টালিকাৰ চাদ, দেৱাল চকুৰ সন্মুখতে খহি পৰিল। পঞ্চতাৰকা হোটেলো সাৰি নগ'ল! মাটি ফাটি হৰহৰাই পানী ওলাল। ৰুষ্টি এই প্ৰকৃতি, ব্ৰহ্মমান আজি মানৱজাতি। আমি মানৱজাতিয়ে ৰোধিব পাৰিম নে প্ৰকৃতিৰ শক্তিক? প্ৰকৃতিক তুষ্ট কৰাৰ দায়িত্ব কিন্তু আমাৰেই।

২০২১ বৰ্ষতো কৰ'ণাৰ ত্ৰাস অব্যাহত আছে। দিল্লীৰ ৰাজপথত সেইয়া কি দৃশ্য! উস্! অক্সিজেনৰ অভাৱত ছটফটাই মহিলাৰ মৃত্যু! অনেকজনে একেদৰেই ৰাজপথত আৰ্তনাদ কৰি নীৰৱে চিঞৰিছে। উশাহকণৰ বাবেও চাৰিওফালে লাগিছে হাঁহাকাৰ। ৰজাৰ পৰা প্ৰজালৈকে সকলোৰে মাজত অক্সিজেনৰ বাবে হাঁহাকাৰ। ক'ভিড ৰোগীৰ মৃতদেহবোৰ সৎকাৰৰ বাবে জ্বলি উঠা চিতাৰ জুইয়ে দিল্লীৰ পৰিৱেশ উষ্ণ কৰি তুলিলে। সূৰ্যৰ উত্তাপে ইতিমধ্যেই দহিছে। তাতে আকৌ শ শ চিতাৰ জুইৰ উত্তাপ! কি যে এক অবৰ্ণনীয় পৰিস্থিতি! প্ৰদূষিত বায়ু আৰু দহগুণ প্ৰদূষিত হৈ পৰিল। মানুহ জীয়াই থকাৰ পৰিৱেশ যেন ক্ৰমাৎ হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে।

এই যুগত মানুহেই মানুহৰ প্ৰতি সদয় নহয়। এচাম মানুহে বুজি নাপায় 'মানৱতা'ৰ অৰ্থ। 'মানৱ প্ৰেম' আজি যেন দুস্প্ৰাপ্য। তেনেস্থলত এই মানৱজাতিয়ে প্ৰকৃতিৰ সৈতে কিদৰে প্ৰেমালাপ কৰিব? হত্যা, হিংসা, বিভাজন, ধৰ্ষণ, লুণ্ঠনেৰে জৰ্জৰিত আজিৰ জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহ। আজিৰ আধুনিক সমাজত সন্তানে পিতৃক হত্যা কৰি নিজ ঘৰৰ চোতাল পিতৃৰ তেজেৰে ৰাঙলী কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে। পিতৃয়েও নিজ কন্যাক ধৰ্ষণ কৰি ৰঙাঘৰৰ ভাত খাবলৈ ভয় নকৰে। শুশ্ৰূষা কৰিব নোৱাৰাৰ বাবেই ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্ধা সন্তানে ক'ভিড পজিটিভ পিতৃক ভৰ দুপৰীয়া ৰ'দত ঘৰৰ পৰা উলিয়াই পঠিওৱাৰ দৰে ঘটনা আমাৰ দেশত ঘটি গৈছে। চাৰিওফালে যেন জঘন্য অপৰাধৰ মেলাহে চলিছে! আনহে নালাগে, আমাৰ ৰাজ্য অসমতে সৌ সিদিনা ঘৰৰ মালিকৰ শোষণ আৰু নিৰ্যাতনৰ বলি হৈ কাৰ্বি পাহাৰৰ জীয়াৰী ১২ বছৰীয়া

'চুমিলাই' প্ৰাণ হেৰুৱালে। তাই হেনো অন্তঃসত্ত্বাও আছিল। ৭ বছৰ বয়সতে অভাৱৰ প্ৰাসত পৰি তাই আনৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ ওলাই আহিছিল। কিতাপৰ সুগন্ধ লোৱাৰ সৌভাগ্য তাইৰ নহ'ল। সেইদিনা চুমিলাই নিজ ঘৰলৈ যাবলৈ বিচাৰিছিল। কিন্তু পিশাচৰূপী মালিকজনে তাইৰ গাত কেৰাচিন ঢালি জীৱন্তে জ্বলাই দিলে। এই অসুখীয়া পৃথিৱীৰ পৰা 'চুমিলাই' চিৰদিনৰ বাবেই বিদায় মাগিলে। এনেকুৱা আৰু কিমানজনী 'চুমিলাই' হয়তো মানুহৰ নিৰ্যাতন সহি সহি শাস্তিত উশাহকণ ল'বৰ বাবে আকৌ মানুহকেই নীৰৱে চিঞৰি আছে নহয়নে? যিখন সমাজত অভাৱৰ ৰোষত পৰি মাতৃয়ে নিজ কন্যাক নাৰীদেহ ব্যৱসায়ীৰ বিক্ৰী কৰিব পাৰে, সেইখন সমাজত এনেহেন দুৰ্ভাগীয়াৰ নীৰৱ আৰ্তনাদ শুনিব কোনে? হাঃ! হাঃ! এয়াই হেনো জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৱ। যিখন পৃথিৱীত আমেৰিকা, লণ্ডনৰ দৰে উন্নত আৰু শক্তিশালী ৰাষ্ট্ৰ তথা দেশৰ গাৰ ৰঙক কেন্দ্ৰ কৰি বিভাজনৰ সৃষ্টি আজিও সংঘটিত হৈ আছে, তেনেক্ষেত্ৰত মানৱজাতিৰ মানসিকতা সলনি হ'বলৈ আৰু কিমানদূৰ বাকী? সঁচাই ভাবিবলগীয়া। যি হওঁক, 'পৃথিৱী' নামৰ গ্ৰহটো আজি দুৰাৰোগ্য অসুখত ভুগিছে। প্ৰকৃতিয়ে আৰু কিমান দিনলৈ অত্যাচাৰ, নিৰীহৰ কেঁচা তেজৰ গোলক সহ্য কৰিব? গোলকীয় উত্তাপ দিনক দিনে বৃদ্ধি পাইছে। মানৱজাতি সজাগ আৰু সচেতন হ'বৰ হ'ল। নহ'লে বায়ুমণ্ডলৰ উত্তাপ আৰু অধিক বাঢ়ি গৈ আমিবোৰ দেই-পুৰি মৰিবলৈ বৰ বেছি সময় নালাগিব। এণ্টাৰ্টিকাৰ বৰফ গলি পৃথিৱীৰ এক বৃহৎ অংশ পানীত সম্পূৰ্ণ ডুব যোৱাৰ আগতেই আমি প্ৰকৃতিৰ সৈতে আমাৰ সম্পৰ্ক অধিক নিগাজী কৰি তুলিব লাগিব। আৰ্থিক সম্পত্তিৰ লোভত ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ কথা চিন্তা নকৰি জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহে জধে-মধে গছ-বন কাটি প্ৰকৃতিৰ ওপৰত চলোৱা ধ্বংসলীলা বন্ধ কৰিবৰ হ'ল। ইয়াৰোপৰি, ক'ভিড কিমান দিনলৈ থাকিব সেইটো নিশ্চিতভাৱে কোনেও ক'ব নোৱাৰে। গতিকে ক'ভিডৰ সৈতে আমি সাহসেৰে যুঁজ দি জীৱনযাত্ৰা অব্যাহত ৰাখিব পাৰিব লাগিব। আৰু একে সময়তে, প্ৰেম, দয়া, মৰম, ক্ষমা, ত্যাগ, শাস্তি আৰু শৃংখলাৰে পৰিপূৰ্ণ এক সং মনোভাৱ প্ৰতিজন মানুহৰ মাজত জাগ্ৰত হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে এই ৰুগ্ন পৃথিৱী সুস্থ অৱস্থালৈ ঘূৰি আহিব আৰু মানুহে নিজকে 'জীৱশ্ৰেষ্ঠ' বুলি গৌৰৱ কৰিব পাৰিব।

বৰ্তমান যুগত সাহিত্য আৰু শিক্ষাৰ ভূমিকা

দেৱিকা গগৈ

পঞ্চম ষাণ্মাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

সাহিত্য একোটা জাতিৰ পৰিচয়, সাহিত্য সমাজৰ দাপোন। সমাজ আৰু জাতিৰ বিকাশত সাহিত্যৰ দৰে আন একোৱেই সহায় কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে জাতীয় জীৱন গঠনত সাহিত্যৰ ভূমিকা বিশেষ গুৰুত্বপূৰ্ণ। সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে এক সৃষ্টিশীল মনৰ আৱশ্যক। কিন্তু আজি আমি সকলোৱে লক্ষ্য কৰিছোঁ যে নিৰৱচ্ছিন্ন হত্যা, হিংসা, সন্ত্রাস, বিভেদ, দুৰ্নীতি, অবিশ্বাস ইত্যাদি বাঢ়ি যোৱাৰ ফলত মানুহৰ সৃষ্টিশীল মনৰোৰ ক্ৰমশঃ শুকাই যাব ধৰিছে। মনৰ অমল আৱেগ-অনুভূতি যেন কৰ'বাত হেৰাই গৈ মানুহক কৰি তুলিছে নিশ্চল। এই দুঃসময়ত সেইবাবেই মানুহৰ মন হৈ পৰিছে বিপৰ্য্যস্ত। মন হ'ল সমাজ সৃষ্টিৰ উৎস আৰু ইয়াৰ মাজত সোমাই থাকে ক'ত যে বিচিত্ৰ ৰহস্য।

ভাল মন এটা থাকিলে সৃষ্টিশীলতাৰ কোনো অভাৱ নঘটে। সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে এক সৃষ্টিশীল মনৰ আৱশ্যক। এটি ভাল মনে হাজাৰটা অন্ধকাৰ মনক আলোকিত কৰি অশান্ত তথা লেকামহীন মনত প্ৰশান্তিৰ অমল সমীৰণ বোৱাই আনিবলৈ সক্ষম হয়। এটি ভাল মন থাকিলেহে ভাল সাহিত্যৰ সৃষ্টি হ'ব আৰু ভাল সাহিত্যহে অসমীয়া জাতিৰ সৰ্বাঙ্গীন বিকাশ তথা উন্নয়ন আৰু বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত ঐক্য সম্প্ৰীতি সুদীৰ্ঘ কৰণৰ ক্ষেত্ৰত ভাল ভূমিকা ল'ব পাৰিব।

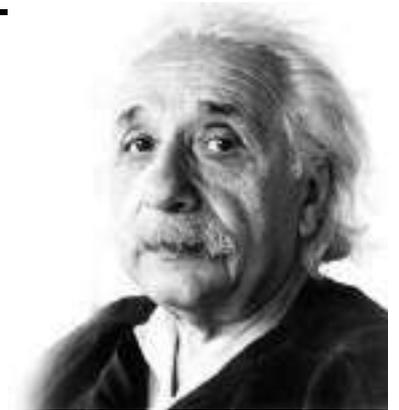
মানুহৰ সভ্যতাৰ সৰ্বমুখী বিকাশৰ অন্তৰালেই হ'ল শিক্ষা; এইকথা সকলোৱে একেমুখে স্বীকাৰ কৰিব। সুস্থ-সৱল মানসিকতাৰে এজন মানুহ সফল ব্যক্তি হিচাপে জীয়াই থকাৰ

অন্তৰালেই আছে শিক্ষা। শিক্ষাৰ জৰিয়তেই মানুহে মহাকাশ জয় কৰি তাত বাস কৰাৰ প্ৰচেষ্টা চলাই আছে। শিক্ষাৰ কোনো পৰিসীমা নাই। ই পৰ্বতৰ শৃংগৰ পৰা সমুদ্ৰ তললৈ বিস্তৃত। মানুহৰ মনৰ বিশালতাৰ পৰা আৰম্ভ হৈ মহাকাশৰ বিশালতাত শেষ হ'ব পাৰে। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় বা অন্যান্য শিক্ষানুষ্ঠানত আমি যি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰোঁ সেয়া মাথোঁ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাহে। শিক্ষানুষ্ঠানলৈ নোযোৱা মানুহো শিক্ষিত হ'ব পাৰে, এনে উদাহৰণো বহুত আছে। শিক্ষা এনে এক বস্তু যাক মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে গ্ৰহণ কৰিও শেষ কৰিব নোৱাৰি।

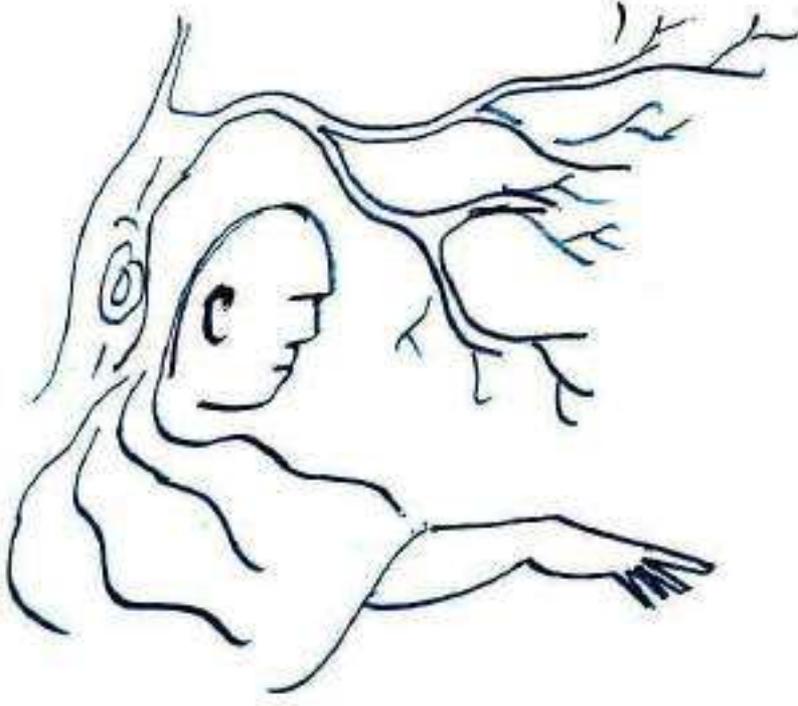
বৰ্তমান যুগটো বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তিবিদ্যা, প্ৰতিযোগিতামূলক যুগ। এই যুগত আমি প্ৰতিযোগিতাৰ মনোভাৱেৰে ভাল ফল দেখুৱাৰ উপৰি মানুহ হিচাপে থাকিব লগা গুণৰাজি শিকিব লাগিব, শিক্ষাৰ প্ৰকৃত স্বৰূপৰ বিষয়ে উপলব্ধি কৰিবলৈ যত্নপৰ হ'ব লাগিব। স্বাৰ্থপৰ, আত্মকেন্দ্ৰিক আৰু ৰক্ষণশীল আদি অপ-সংস্কৃতিমূলক কাৰ্য্য এৰি ফলে-ফুলে জাতিষ্কাৰ হৈ আধুনিক তথা বিকশিত অসম গঢ়ি তুলিবৰ বাবে প্ৰতিজ্ঞাৱদ্ধ হ'ব লাগিব। গতিকে আমাক সেই শিক্ষা লাগে, যি শিক্ষাই সুস্থ-সৱল, সুন্দৰ মানসিকতাৰে ভৰা এখন সমাজ দিব আন্ধাৰৰ বিপক্ষে, জোনাকৰ উদ্দেশ্য যুঁজাৰ সৎ সাহস, যি শিক্ষাৰ বীজ মগজুত সিঁচি অসমবাসী আগবাঢ়ি যাব এক শান্তিময় সুন্দৰ ভৱিষ্যতলৈ - য'ত সুখ হ'ব ... আজীৱন সহযাত্ৰী।

 EDUCATION
is not the learning of facts,
but the training of the
mind to think.

-Albert Einstein

নন্দনিয়ান, উনচত্বৰিংশ সংখ্যা | ৫৫

চুটিগল্প ১

জীৱন

প্ৰতীক্ষা শইকীয়া

ষষ্ঠ শাণ্মাসিক

অসমীয়া বিভাগ

ডিচেম্বৰ মাহৰ এটি আবেলি। জয়ন্তই অজান ভাৱনা এটা বুকুতে বান্ধি জুপোকা মাৰি বহি আছে। কেইদিনমানৰ পৰা অত্যন্ত ঠাণ্ডা পৰিছে। নপৰিবই বা কিয়? ডিচেম্বৰ মাহ তাতে আকৌ কাশ্মীৰ। সিহঁতে বাস কৰা সৰু সৰু ঘৰবোৰত বৰফ পৰি একো একোটা বৃহৎ ফ্ৰীজলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে।

পাঁচবছৰীয়া সৈনিক জীৱনত ইয়াতকৈ বেছি ঠাণ্ডা জয়ন্তই হয়তু কেতিয়াও পোৱা নাই। ঘৰ, চাকৰি, জীৱন আদিৰ চিন্তাই জয়ন্তক ক্ৰমান্বয়ে জুৰুলা কৰি পেলাইছে। ৰুগ্ন মাতৃৰ চিন্তাই তাক মানসিকভাৱে ভীতিগ্ৰস্ত কৰি তুলিছে।

“অ’হ তই বাহিৰৰ ঠাণ্ডাখনত এনেকৈ বহি আছ যে, খাবৰ হৈ গ’ল উঠ” — সহকৰ্মী মানসৰ মাততহে সি বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল।

মনে মনে এনেকৈ বহি থাকোঁতে কেতিয়ানো সন্ধ্যা লাগিল জয়ন্তই গমেই নাপালে। সকলো সময়তে হাঁহি থকা জয়ন্তক তেনেকৈ বহি থকা দেখি মানস তাৰ ওচৰতে বহি পৰিল আৰু সুধিলে— “বিহু পালেহিয়েই, ঘৰলৈ কেতিয়াকৈ

যাবি”? “তই ঘৰলৈ যোৱাৰ কথা ভাবিছ। পৰিস্থিতি চাই জীয়াই থাকিমনে নাই সেইটো ভাব” — অস্পষ্ট হাঁহি এটা মাৰি জয়ন্তই উত্তৰ দিলে।

“তাকেহে, আমি সৈনিকবোৰৰ নিজৰ জীৱনৰেই নিশ্চয়তা নাই, তাতে আকৌ আমি সপোন দেখো। চুলিৰ আগত জীৱনটোলৈ, আমাৰ সপোন দেখাৰ অধিকাৰ নাই”। “এফালে ঘৰৰ চিন্তাই মোক এফালৰ পৰা শেষ কৰি আনিছে, আনফালে ডাকোৱালজনো পুৱাতেই অহা কথা, এতিয়ালৈকে নোলালহি”। মানসৰো একেই চিন্তা, ঘৰৰ চিঠিখন পঢ়িবলৈ সি কালি পুৱাৰে পৰা অপেক্ষা কৰি আছে। পিছে ডাকোৱালে সকলোৰে উৎকণ্ঠাত চৈচাপানী ঢালিছে। এইকেইদিন সীমান্ত পৰিস্থিতিহে যি, এফালে হাড় কপোৱা ঠাণ্ডা তাতে আকৌ শত্ৰুৰ উপৰ্যুপৰি আক্ৰমণ। তাৰ মাজতে সিহঁতৰ জীৱন কেইটা বচাব পাৰিবনে নোৱাৰে তাৰ চিন্তাই অধিক। এনে সময়ত ঘৰৰ পৰা অহা একোখন চিঠিয়ে বুকু ডাঠ কৰি শত্ৰুৰ সন্মুখত নিজ পৰাক্ৰম দেখাবলৈ যথেষ্ট সাহস দিয়ে। কিযে বিচিত্ৰ এই

মুখা পিন্ধা মানুহবোৰ। এখন ঠাইৰ বাবে নিৰ্দোষী মানুহৰ লগত খেলা হয় তেজৰ ফাকু। ধৰ্মৰ নামত দিয়া পৈশাচিক শাস্তি বা মৃত্যু।

এনেবোৰ কথা চিন্তা কৰিয়েই জয়ন্ত শ্বই পৰিলে। কিছুসময়ৰ পাছত বাহিৰত ছলছুল শ্বনি সি সাৰ পাই দেখিলে ডাকোৱাল জন আহিছে। প্ৰত্যেকজন সৈনিকে ডাকোৱালজনৰ ওপৰত জপিয়াই পৰিছে। উপায়হীন হৈ ডাকোৱালজনে নিজৰ মোনাতো সিহঁতৰ হাততেই তুলি দিলে। ডাকোৱালজনে একো নকয় কাৰণ সৈনিকসকলৰ এই অভ্যাসৰ লগত তেওঁ চিৰ পৰিচিত। জয়ন্তইও বিজুলী বেগেৰে দৌৰি গৈ নিজৰ চিঠিখন বিচৰাত লাগিল। পালে পালে সি, তাৰ নিৰ্দিষ্ট চিঠিখন পালে। চিঠিখন বুকুতে বান্ধি সি নিজ কোঠালৈ দৌৰ মাৰিলে। চিঠিখন মেলাৰ লগে লগেই তাৰ দুচকু ভৰি পৰিল। বুকুৰ একোণত এটা যন্ত্ৰণা অনুভৱ কৰিলে। সহজ-সৰল মাকৰ মুখখন তাৰ চকুৰ আগত ধৰা দিলেহি। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পাছত মাকে অতি কষ্টেৰে ল'ৰা-ছোৱালীহালত ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল। লোকৰ ঘৰত কাম কৰি সিহঁত দুটাৰ খৰচ উলিয়াইছিল। মুঠতে সিহঁতক একোৰে অভাৱ অনুভৱ কৰিবলৈ দিয়া নাছিল। সিহঁতেও বুজিছিল মাকে তাহঁতৰ বাবে কিমান সংগ্ৰাম কৰিছিল। সিহঁতক পেট ভৰাই খুৱাবৰ বাবে নিজে কিমানদিন ভোকাটুৰ হৈ কটাইছিল তাৰ হিচাপ নাই। তাৰ পাছতো ল'ৰাটোৰ চাকৰি হওঁক বুলি নিজে বোৱা কাপোৰ, হাঁহ-কুকুৰা পৰ্যন্ত বিক্ৰী কৰি পইছা যোগাৰ কৰি দিছিল।

এই সকলোবোৰ ঘটনা এটা এটাকৈ জয়ন্তৰ চকুৰ আগত ভাহি আহিল। এইবাৰ বিছত মাকে তাক ঘৰলৈ মাতিছে, সি যাব আৰু মাকৰ চিঠিৰ উত্তৰো দিব, লগে লগে সি নভৱাকৈ তাৰ মুখত এটা স্বচ্ছ হাঁহি লাগি ধৰিলে।

“অ'ই জয়ন্ত দেৰি নকৰ” —সহকৰ্মী এজনৰ মাতত সি খতমত খালে। “ক'লে” —“শত্ৰু সৈন্যই সীমা অতিক্ৰম কৰি আহিছে, আমাক সোনকালে যাবলৈ নিৰ্দেশ দিছে।”

কথা কেইটা শ্বনি জয়ন্ত দৌৰি ওলাই গ'ল। সিহঁত গৈ বাহিৰ পাইছিলহে মাথো এটা প্ৰচণ্ড শব্দ শ্বনিবলৈ পালে। সিহঁতৰ জানিবলৈ বাকী নাথাকিল যে ইতিমধ্যে যুদ্ধ আৰম্ভ হৈছে। সিহঁতে শত্ৰুলৈ ভয় নকৰি আগবাঢ়ি গ'ল। দুয়োপক্ষৰ পৰা অবিৰাম গুলি বৰ্ষণ হৈ গৈছে। কিমানৰ গাত গুলি লাগিছে, কিমান নিহত হৈছে তাৰ হিচাপ নাই। শত্ৰুৰ ধাৰাঘাৰ গুলিবৰ্ষণত ৰোধিবৰ বাবে জয়ন্ত আগবাঢ়ি গ'ল, কিন্তু কিছুসময়ৰ পাছতে হঠাতে সি বুকুৰ একোণত এক প্ৰচণ্ড বিষৰ অনুভৱ কৰিলে আৰু মাটিত ঢলি পৰিল। লগে লগে সি বন্দে মাতৰম বুলি চিঞৰি উঠিলে। সি চাৰিওফালে কেৱল ধূঁৱলি-কুঁৱলি দেখিছে। কাণত তেতিয়াও অহৰহ প্ৰচণ্ড শব্দবোৰ বাজি আছে। সৌৱা তাৰ মাক আহিছে। বিছত ঘৰলৈ মাতিছে। সি যাব কফিনৰ ভিতৰত সোমাই ঘৰলৈ শেষ যাত্ৰা কৰিব। হেজাৰ চেপ্টা কৰিও কিন্তু সি “মা” শব্দটো উচ্চাৰণ কৰিব নোৱাৰিলে। শব্দতো কোনোৱা একোণত চেপা খাই লাগি ধৰিলে।

‘গল্পৰ মাজেদি বৈ থকা কাহিনীয়ে ধ্বনিত কৰে জীৱনৰ কোনো এক মুহূৰ্তৰ ঘনীভূত ইতিহাস। এই ইতিহাসৰ ওপৰত অধিক মনোযোগ দিয়া কাৰণে তাক এনে ভাৱে উজ্জ্বলাই তোলা হয় যে তাৰ পোহৰতে ব্যক্তিৰ সমগ্ৰ জীৱনকে আগুৰি থকা কোনো এটি অনাবিকৃত বিশেষত্ব স্পষ্ট হৈ উঠে।’

- ত্ৰৈলোক্য নাথ গোস্বামী

‘চুটি গল্প সাহিত্যৰ বিশেষ শিল্প-কৃতি য'ত পোৱা যায় ক্ষণিকৰ বুকুত চিৰন্তনৰ ব্যঞ্জনা আৰু বিন্দুৰ বুকুত সিন্ধুৰ চেতনা’।

- মহেন্দ্ৰ বৰা।

দীপুৰ লটি-ঘটি

চুটিগল্প ২

অনিন্দিতা কছাৰী

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

ল'ৰাটোৰ নাম দীপু। পঢ়াশুনাত তাৰ অকণো মন নাই। তাৰ মূৰত কেৱল দুপ্ত বুদ্ধিবোৰেই খেলাই থাকে। মাক দেউতাকৰ যে তাক লৈ কিমান চিন্তা। ল'ৰাটো ভাল হ'বৰ বাবে তেওঁলোকে কি যে নকৰিছে। মাকে নামঘৰত শৰাই দিছে, দেউতাকে ভাল নামী স্কুলত নাম লগাই দিছে। ভালৰো ভাল বস্ত্ৰ আনি দিছে। কিন্তু নাই, দীপুৰ সেইবোৰ চিন্তা নাই। তাৰ মতে স্কুললৈ যাব লাগে, আহিব লাগে আৰু আহোতে যাওঁতে লোকৰ বাৰীত সোমাই ফলমূল সব মহতিয়াই যাব লাগে।

দীপু এইবাৰ সপ্তম শ্ৰেণীত। এইবাৰেই নহয়, বিগত দুটা বছৰ ধৰি সি একেটা ক্লাচতেই আছে। তাৰ লগৰবোৰ গৈ নৱম শ্ৰেণী পালেগৈ। তথাপিও তাৰ লাজ নাই। স্কুলৰ পৰা যে তাৰ কিমান আপত্তি আহে। মাহেকত প্ৰায় পাঁচ-ছয়টা

আপত্তি তাৰ নামত থাকেই। এই আজি বোলে বেঞ্চ এখন ভাঙিলে, কালি খিৰিকী এখন ভাঙিলে, এইবোৰেই আৰু। দেউতাকক যে কিমান দিন প্ৰধান শিক্ষকে অফিচলৈ মাতি নি এইবোৰ কথা আলোচনা কৰিছে তাৰ হিচাপ নাই। তথাপিও তাৰ সেইবোৰলৈ ভ্ৰক্ষেপ নাই।

এদিনাখনৰ কথা। দীপুৱে ঠিৰাং কৰিলে যে সি আজি স্কুললৈ নাযায়। কিন্তু স্কুল নগ'লেতো দেউতাকে তাক সুদাই নেৰে। গতিকে কি কৰা যায়? এনেতে তাৰ মনত এটা বুদ্ধি খেলালে। সি স্কুললৈ ওলাল ঠিকেই, কিন্তু স্কুল নাপালেগৈ। পথাৰৰ মাজেদি পোনাই সি গাঁওখনৰ এমূৰত থকা পোনা ককাইটিৰ চাহ-বাগানৰ মাজত সোমাই থাকিলগৈ।

এনেকৈ কেইবাদিনো গ'ল। মাক-দেউতাকে ভাৰে ল'ৰা সদায় স্কুললৈ গৈছে। ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিছে। দীপুৰো

আনন্দৰ সীমা নাই। এতিয়া তাৰ হাতত দুষ্টালি কৰাৰ অফুৰন্ত সময়। নাই হোমৱৰ্ক, নাই পঢ়া-শুনা, ইয়াৰোপৰি সি অংক ছাৰৰ ৰঙা চকু হালৰো মুখা-মুখি হ'ব নালাগে। ইমানৰলৈকে ঠিকেই আছিল। কিন্তু আচল পয়মালটো তেতিয়াহে ঘটিল যেতিয়া স্কুলৰ হেডছাৰে দীপুৰ দেউতাকক আহি আপত্তি দিলেহি যে দীপু ইমানদিন স্কুল কিয় যোৱা নাই? হেডছাৰ সিহঁতৰ ঘৰলৈ অহাৰ সময়ত সি ঘৰতে আছিল। দেউতাকে তাক চিঞৰি মাতিলে - 'দীপু, অ'ই দীপু, চাও এইফালে ওলাই আহ।' দীপু বহুদেৰিলৈকে ওলাই অহা নাছিল। বহুবাৰ মতাৰ পাছত উপায় নাপায় সি ওলাই আহিল। ওলাই নাহিলে তাৰ কি অৱস্থা হ'ব তাৰ জনা আছে।

- 'দীপু, তই বোলে বহুদিন স্কুললৈ যোৱা নাই?' দেউতাকে সুধিলে।

- 'নহয় দেউতা, মানে মই ...'

- 'মই যি সুধিছোঁ সেইটো ক'।' দেউতাক গৰজি উঠিল।

দীপুৱে থতমত খালে। দেউতাকে ইমান জোৰে চিঞৰিব বুলি সি ভবাই নাছিল। তাৰ দেউতাকলৈ বৰ ভয় লাগিল। ইয়াৰ আগতে দেউতাকৰ কেতিয়াও ইমান খং উঠা দীপুৱে দেখা নাছিল। দেউতাকৰ ৰঙা চকুহাল দেখি দীপুৱে এফালৰ পৰা সকলো কৈ গ'ল। হেডছাৰ যোৱাৰ পাছত দেউতাকে তাক ভালকৈ চেকনিৰে কোবালে। লগতে কাণত ধৰাই শপতো খোৱালে যে আগলৈ আৰু কেতিয়াও এনে কাম নকৰে।

ইয়াৰ পাছত কেইদিনমান সি পুনৰ স্কুললৈ গ'ল। দুই-তিনি সপ্তাহমান স্কুললৈ যোৱাৰ পাছত তাৰ পুনৰ আমনি লাগিবলৈ ধৰিলে। অকল পঢ়া, পঢ়া আৰু পঢ়া। অংক, ইংৰাজী, বিজ্ঞান এইবোৰ মাথা মাৰি থাকিলে সি পগলা হ'ব লাগিব। তাতে আকৌ অংকৰ শিক্ষক যোগেন ছাৰে সদায় ঘৰত কৰিবলৈ অংক দিয়ে আৰু দীপুৱে কৰি নিনিয়াৰ বাবে সদায় মাৰ খায়। নাই, নাই এনেদৰে আৰু সদায় মাৰ খাই থাকিব নোৱাৰি। তাৰোতো কিবা এটা সন্মান আছে। এনেদৰে সদায় সদায় লগৰবোৰৰ আগত মাৰ খাই সি নিজৰ সন্মান লাঘৱ কৰিবনে? নাই, কিবা বুদ্ধি উলিয়াবই লাগিব। আজি আকৌ যোগেন ছাৰে পাঁচটা অংক ঘৰত কৰি নিবলৈ দিছে। কৰিব নোৱাৰিলে কাইলৈ বাহিৰত কাণত ধৰাই থ'ব বুলিও কৈছে। গতিকে দীপুৱে স্কুললৈ নোযোৱাৰ নতুন বুদ্ধি পাণ্ডিবলৈ

ধৰিলে। তাৰ মনলৈ এটা বুদ্ধি আহিল। কাইলৈ সি বেমাৰৰ ভেকচন ধৰিব। ঠিক, সেইটোৱেই ঠিক বুদ্ধি হ'ব। কিন্তু বেমাৰৰ ভেকচন ধৰিলে দেউতাকে যদি তাক ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ লৈ যায়, তেতিয়াতো তাৰ পিঠিত ঠিকিল পৰিব। নাই নাই এইটো বুদ্ধি নহ'ব। বেলেগ এটা ভাবিব লাগিব। বহুত চিন্তা কৰাৰ পাছত তাৰ মনলৈ আন এটা বুদ্ধি আহিল। সিহঁতৰ স্কুল পুৱা দহ বজাৰ পৰা বহে। দহটালৈ পোন্ধৰ মিনিট থকাত স্কুলৰ গেট বন্ধ কৰে। গতিকে কাইলৈ সি স্কুললৈ দেৰিকৈ যাব।

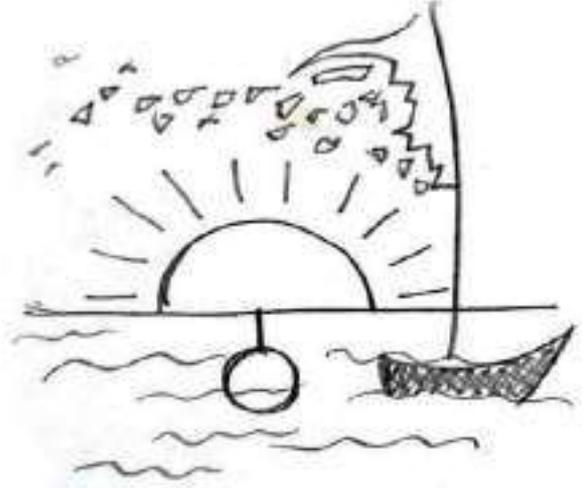
ভৱা মতেই কাম। পাছদিনা ৰাতিপুৱা সি অলপ দেৰিকৈ শুই উঠিল। সদায় সাত বজাত উঠা দীপু আজি আঁঠ বজাত উঠিল। দেউতাক ৰাতিপুৱাই কিবা কাম এটাত ওচৰৰ গাঁও এখনলৈ যোৱাৰ বাবে তাৰ সুবিধাই হ'ল। কোনোদিনে ভালদৰে গা নোধোৱা দীপু আজি বাথৰুমৰ পৰা নোলায়হে নোলায়। গান গাই-গাই গা ধুই আধাঘণ্টা মানৰ মূৰত সি বাথৰুমৰ পৰা ওলাল। তাৰ পাছত লাহে-লাহে কিতাপ-বহীবোৰ বেগত ভৰালে। কোনো দিন স্কুললৈ পানীবটল নি নোপোৱা দীপুৱে পাকঘৰৰ পৰা বটল এটা বিচাৰি নি পানী ভৰাই ল'লে। স্কুলৰ ইউনিফৰ্ম পিন্ধি আৰিজিৎ সিঙৰ গান এটা গাই-গাই চুলিখিনি ফনিয়াই ল'লে। তাৰপাছত ভাতকেইটা খাই দহটালৈ বিছ মিনিট থকাত স্কুললৈ বুলি ধীৰ খোজেৰে ওলাল। এনেতে লাগিল নহয় খেলি-মেলিখন। পাছফালৰ পৰা পোনা ককাইদেউ স্কুটাৰখন লৈ ওলালহি। তেওঁ দীপুহঁতৰ স্কুলৰ কাষতে দোকান দিয়ে। দীপুক দেখি তেওঁ স্কুটাৰখন ৰখাই সুধিলে - 'কিহে ডেকা ল'ৰা আজি ইমান দেৰিকৈ ওলালি যে, স্কুল দেখোন বহিবৰে হ'ল। ব'ল ব'ল মোৰ লগতে ব'ল। উঠ।'

দীপু এতিয়া মহা বিপদত পৰিল তাৰ মুখৰ মাত নোহোৱা হ'ল। সি এতিয়া যাওঁ বুলিও ক'ব নোৱাৰে, নাযাও বুলিও ক'ব নোৱাৰে। উপায় নাপায় সি পোনা ককাইদেউৰ স্কুটাৰত উঠিল। সি ভাবিবলৈ ধৰিলে আজি যে তাৰ কি অৱস্থা হ'ব। বাহিৰত কাণত ধৰাই থ'লেতো কথাই নাই। তাৰ লগৰ হৰেন, ৰমেন সবেই তাক জোকাব লগতে গাঁৱতো সিহঁতে সকলোকে কৈ ফুৰিব। তেতিয়া সি তাৰ নাকটো ক'ত থ'ব? দেউতাকেও তাক সুদাই নেৰে। ঘৰত ফাঁকি দিয়াৰ ফল সি আজি হাতে হাতে পালে। গোটেই বাটটো তাৰ যোগেন ছাৰৰ খঙাল মুখখন চকুৰ আগত ভাঁহি থাকিল।

অমানিশাৰ শেষত ...

নিতুমণি বৰা

ষষ্ঠ যাত্ৰাসিক
অসমীয়া বিভাগ

‘উদুলি মুদুলি বভাৰ পদূলি।’

ব্যস্ততাপূৰ্ণ বিয়াঘৰ। সকলো নিজৰ নিজৰ কামত ব্যস্ত। দৰাঘৰীয়া কিদৰে অপ্যায়ন কৰিব এচাম তাক লৈ ব্যস্ত; আন এচাম আকৌ ব্যস্ত হোম-যজ্ঞৰ যা-যোগাৰ কৰাত। আজি নিশাৰ বিয়া। দৰা-ঘৰৰ পৰা দি যোৱা জোৰোণৰ সাজ-পাৰ, আ-অলংকাৰেৰে সাজি-কাচি তাই নিজকে আইনাত বাৰে-বাৰে চাইছে। তাই আজি অতি আনন্দিত। কাৰণ তাইৰ আৰু বিৱেকৰ চাৰিবছৰীয়া প্ৰেমে আজি এক নতুন নাম পাবলৈ গৈ আছে। বিৱেক বৰ্তমান মেকানিকেল ইঞ্জিনিয়াৰ ৰূপে কৰ্মৰত।

অৱশেষত দৰা আহিবৰ সময় সমাগত। এনেতে কালধ্বংসৰূপী এটা ফোনকলে বিয়াঘৰ জোকৰি গ’ল - “হেল্ল’!”

“হেল্ল’! এটা বৰ ডাঙৰ ঘটনা। দৰাগাড়ীৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে।”

এয়া কি শুনিবলৈ! সকলো নিঠৰ, নীৰৱ, নিস্তন্ধ। হঠাতে এইবোৰ কি হৈ গ’ল? বৰযাত্ৰীসকল বৰ্তমান এটা দ’ খাবৈৰ তলত। কইনাঘৰত কেৱল কান্দোনৰ ৰোল। নিশাই কেৱল নিঠৰ হৈ বহি আছে এটা শব্দবিহীন যন্ত্ৰৰ দৰে। চাৰিবছৰীয়া সপোন পলকতে থানবান হৈ গ’ল।

বিয়াৰ দিনাই নিশাৰ জীৱনে বেলেগ দিশত গতি কৰিলে। তেতিয়াৰ পৰাই ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ সন্মুখত হৈ পৰিল তাই এজনী কুলক্ষণী ছোৱালী।

বৰুৱানী : “বুজিছে শইকীয়ানী; বৰ অংগলীয়া ছোৱালী। বিয়াৰ দিনাই দৰাটোৰ মূৰ খালে। বেচেৰা মাক-

বাপেক হালৰ বুকুৰ পৰা ল’ৰাটো কাঢ়ি নিলে।”

শইকীয়ানী : “হয় দিয়ক হে ! এইবোৰ বিয়া-বাৰুৰ ক্ষেত্ৰত ৰাহি, গণ, গ্ৰহ, নক্ষত্ৰ সকলো চাই-চিতিহে আগবাঢ়িব লাগে।”

বৰুৱানী : “আপুনিও যে আৰু ! ল’ৰা-ছোৱালীৰ আগৰ পৰাই মন মিলিয়ে আছিল। ইয়াৰ পিছতনো এইবোৰত গুৰুত্ব দিবনে? আজি-কালিৰ ল’ৰা-ছোৱালীয়ে মাক-দেউতাকলৈ বাটেই নাচায়। এইবোৰৰ কাৰণেই আজিকালি এনেধৰণৰ ঘটনা ঘটিবলৈ ধৰিছে বুজিছে শইকীয়ানী।”

শইকীয়ানী : “হয় দিয়ক।”

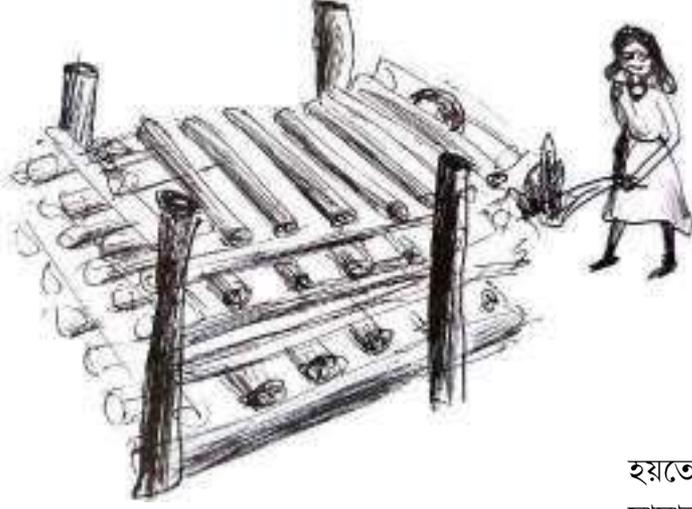
নিশা এজনী শিক্ষিতা ছোৱালী। তাই এইবোৰ কথা লৈ কাণ দিয়া ছোৱালী নহয়। তাই জানে দোষ তাইৰ কপালৰ। হয়তো ভগৱানে বিচৰাই নাছিল সিহঁত দুয়ো এক হোৱাটো। তাই বিৱেকৰ স্মৃতি মনৰ পৰা কেতিয়াও মচিব নোৱাৰে। সেই স্মৃতিৰ মাজতেই তাই জীয়াই থকাৰ বাট বিচাৰি লৈছে। নিশা বৰ্তমান এখন ব্যক্তিগত খণ্ডৰ বিদ্যালয়ত কৰ্মৰত। কণ কণ ল’ৰা-ছোৱালীৰ লগত সময় পাৰ কৰিয়েই তাই এতিয়া জীৱনটোক আগবঢ়াই নিবলৈ শিকিছে। মাজে মাজে বিৱেকৰ স্মৃতিয়ে তাইৰ অন্তৰত দোলা দি যায়। তেতিয়াই তাইৰ মনত পৰে বিয়াৰ দিনা ৰাতিৰ ফোনকলটোলৈ আৰু তেতিয়াই তাইৰ অন্তৰ আত্মাই কৈ উঠে -

“নাহিবি ধুমুহা
নুমাৰ চাকি।”

অতিমাত্রা মৰমৰ পৰিণাম স্বৰূপে অৱহেলা

শ্ৰুতি শৰ্মা তামুলী

প্ৰথম বাৰ্ষিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

চুটিগল্প ৪

পাতল বেঙুনীয়া ৰং দিয়া দুমহলীয়া ঘৰটোৰ সৌন্দৰ্য বাহিৰৰ পৰা দেখিলেই মানুহৰ মন মোহাচ্ছন্ন হয়। ফুলনিখনৰে সৈতে ঘৰটোৰ সৌন্দৰ্য সঁচায়ে অতুলনীয়। এই ঘৰটো হৈছে শিৱসাগৰ জিলাৰ মুখ্য ডাকঘৰত কৰ্মৰত এজন চৰকাৰী বিষয়া 'দেৱকান্ত বৰুৱা'ৰ। তেখেতৰ পত্নীও ঘৰৰ পৰা ৭ কিলোমিটাৰ দূৰৈৰ এখন স্কুলৰ টেট শিক্ষয়িত্ৰী। চহৰখনত এখন সন্মানীয় আসন আছে এই যুটিটোৰ বাবে। তেওঁলোকৰ প্ৰথম সন্তান 'লোপামুদ্ৰা' সেই সময়ত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী আৰু দ্বিতীয় সন্তান 'পৰাগ' নৱম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। দূৰৈৰ পাৰ দেখাত এখন খুবেই সুন্দৰ সংসাৰ তেওঁলোকৰ। মানুহে এনেয়ে নকয় যে, "দূৰৈৰ পাহাৰটো বৰ ধুনীয়া, কিন্তু ওচৰলৈ গ'লেহে গম পোৱা যায় কিমান খলা-বমা।" অনেক ঐশ্বৰ্য-বিভূতিৰে ভৰপূৰ এইখন ঘৰত কিন্তু শান্তিৰ বৰ অভাৱ। মানুহক দেখুৱাই পৰিয়ালটোৰ চাৰিওজনেই সুখী হোৱাৰ অভিনয় কৰে, যদিও আচলতে কোনোৱেই সুখী নহয়।

দৰাচলতে দেৱকান্ত আৰু তেখেতৰ পত্নীৰ মনত এটা বৰ ডাঙৰ ভুল ধাৰণা আছিল যে কেৱল ল'ৰা সন্তানেহে মাক-দেউতাকক সুখ দিব পাৰে, ছোৱালী সন্তানে নোৱাৰে। প্ৰকৃততে কিন্তু তেনে নহয়। ল'ৰা-ছোৱালী সকলোৱেই সমান। এই অন্ধ বিশ্বাসটোৱে তেওঁলোকৰ জীৱনৰ গতি সলনিয়েই কৰি দিছিল।

দৈনিক তেওঁলোকৰ ঘৰত এটা অশান্তিকৰ পৰিৱেশ। হয়তো বেছি মৰম, আৱদাৰ পোৱাৰ বাবেই নেকি পৰাগে সামান্য শিষ্টাচাৰকণো শৈশৱ-কৈশোৰৰ সময়ছোৱাত শিকিবলৈ সময় নাপালে। লোপা অৰ্থাৎ পৰাগৰ বায়েকক সি খুব বেয়া ব্যৱহাৰ কৰে। 'বাইদেউ' বুলি সন্মোখন কৰাটো দূৰৰে কথা সি তাইক নাম কাঢ়িহে মাতে। যদিও সি সৰু তথাপি পৰাগে বায়েকৰ প্ৰতিটো কথাতে হকা-বাধা কৰে। যদি তাই ওলোটাই কিবা এষাৰ কয়, তেতিয়া সি মাক-দেউতাকক বায়েকৰ কথা বেয়াকৈ লগায় আৰু পুত্ৰমোহত অন্ধ মাক-দেউতাকেও তাইকহে গালি পাৰে। লোপা ছোৱালীজনী শান্ত-শিষ্ট, হ'লেও কিন্তু মাক-দেউতাকে ভুল-শুদ্ধ বিচাৰ নকৰি প্ৰতিটো কথাতে পৰাগৰ পক্ষ ল'লে তাই বেয়া পায়। অষ্টমমানলৈকে তাই মাক-দেউতাক আৰু ভায়েকৰ এইবোৰ কথাৰ বিৰোধিতা কৰিছিল আৰু ভায়েকৰ ভুলবোৰ বুজাই-বঢ়াই শুধৰাবলৈও চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু কোনো লাভ নোহোৱা দেখি তাই লাহে লাহে কথাবোৰ যেনেদৰে চলি আছে তেনেদৰেই সহ্য কৰি যাবলৈ ল'লে। মাক-দেউতাকে পৰাগৰ এই বদ-আচৰণ, অভদ্ৰামিবোৰ দেখিও একো নকয় সি বেয়া পাব বুলি। এইবোৰ দেখি-শুনিও তেওঁলোকে নেদেখাৰ ভাও জোৰে আৰু তাক একো নকয় জানোচা সি এনে কথাত বেয়া পাই মাক-দেউতাকক বৃদ্ধাৱস্থাত নোচোৱা হয়! কিন্তু মাক-দেউতাকৰ এই কামে আৰু অত্যাধিক মৰমে তাক দিনে দিনে আৰু বেছি বেয়ালৈহে ঠেলি দিলে।

সময় বাগৰি গ'ল। লোপাই উচ্চতৰ মাধ্যমিক

পৰীক্ষাত অসমৰ ভিতৰতে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিলে আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা দি পৰাগেও প্ৰথম বিভাগত উৰ্ত্তীণ হ'ল। লোপাই ইমান ভাল ৰিজাল্টতো মাক-দেউতাক সিমান সুখী নহ'ল যিমান সুখী পৰাগৰ সাধাৰণ ৰিজাল্টটোত হ'ল। পুত্ৰই মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ আনন্দত দেউতাকে ঘৰৰ ফ্ৰিজ নানান তৰহৰ মিঠায়েৰে ভৰাই পেলালে। এইবোৰ দেখি লোপাই অসহ্য লাগে তথাপি তাই নিৰৱ দৰ্শক। লোপাই সিদ্ধান্ত ল'লে তাই উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ দিল্লীলৈ যাব আৰু পঢ়ি শুনি তাতেই নিজাববীয়াকৈ কিবা এটা কৰিব কিন্তু এইখন ঘৰলৈ উভতি নাহে। ভবা মতেই কাম। দিল্লীত আনুষ্ঠানিক শিক্ষা শেষ কৰি তাই চাকৰিত সোমাল। নিজাকৈ সৰু ঘৰ এটাও কিনিলে তাই। দৰমহা-পাতিও ভাল। চাকৰিটোত যথেষ্ট সন্মানো আছে। মুঠতে জীৱনত বিচৰা সকলোখিনিয়েই তাই এতিয়া পালে। পঢ়ি থকা অৱস্থাত মাকে কেতিয়াবা ফোন কৰি তাইৰ খবৰ এটা লয় তাকো সদায় নহয়। লোপাই নিজেও পইচাৰ প্ৰয়োজন হ'লেহে ঘৰলৈ ফোন কৰে। ঘৰৰ পৰা পইচা পঠিয়াই যদিও তাকে লৈ দেউতাকে যথেষ্টখিনি কথাও শুনায়। পঢ়া শেষ কৰি চাকৰি কৰাৰ পিছত ঘৰৰ মানুহে প্ৰায় তাইলৈ ফোন নকৰেই। তাইহে মাজে মাজে ফোন কৰি খবৰ-খাতি লয়। সেইদিনাখন বহু বছৰৰ মূৰত মাকে লোপালৈ ফোন কৰি তাইক জৰুৰীকৈ ঘৰলৈ মতাই পঠিয়ালে। মাকৰ ফোন পাই লোপাই আচৰিত হোৱাতকৈও বেছি ভয় খালে আৰু লগালগ চাকৰিৰ পৰা ছুটি লৈ ঘৰলৈ গ'ল। ঘৰ পাইহে লোপাই কথাটো জানিলে যে দেউতাকৰ শেষকৃত্য কৰিবলৈহে তাইক মাতি পঠোৱা হৈছে। নিয়মমতে সকলোখিনি কাম-কাজ শেষ কৰি মাক আৰু লোপা দুয়োজনী একেলগে আগফালে বহি আছিল। তেতিয়া মানুহৰ সমাগমো কমিছিল আৰু থকাবোৰো নিজ নিজ কামত ব্যস্ত। মৌনতা ভংগ কৰি লোপাই লাহেকৈ মাকক ক'লে, 'আজি অতদিনে তোমালোকে মোলৈ ফোন এটাও কৰা নাছিল; অথচ আজি এনেকুৱা এটা কথা লৈ মোক ...?' তাইৰ সেই অসম্পূৰ্ণ বাক্যটোৰ উত্তৰত মাকে হিয়া উজাৰি তেখেতৰ মনৰ কথাবোৰ কৈ গ'ল, 'আচলতে আমি জীৱনত বহুত ডাঙৰ ভুল কৰিলোঁ। পুত্ৰমোহত পৰি আমি আজি অতদিনে অন্ধ হৈ আছিলোঁ। পৰাগক অতিমাত্ৰা মৰম কৰোঁতে কৰোঁতে সি একো গুৰু-গোঁসাইনমনা হ'ল। লাগে বুলি ক'লেই বস্তু পাওঁতে পাওঁতে সি দিনে দিনে আৰু বেছি বেয়ালৈহে গৈ থাকিল।

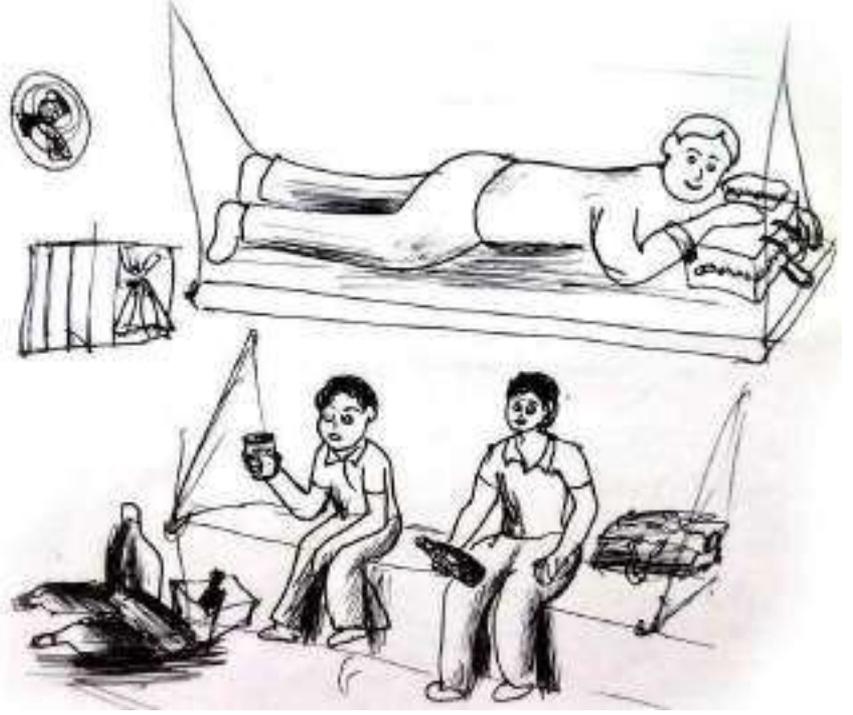
আনকি মদ-ভাং খাই সি গুণাগিৰিও আৰম্ভ কৰিলে। এইবোৰ কাৰণতেই এইবোৰ সংগ এৰাই চলক বুলি দেউতাকে তাক উচ্চ শিক্ষা ল'বলৈ লগুনলৈ পঠালে। কিন্তু হিতে বিপৰীতহে হ'ল। তালৈ গৈ সি দুগুণ পইচা খৰচ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু দেউতাৰেও পুত্ৰৰ মৰমত নিঃসংকোচে পইচা পঠিয়াই থাকিল। আমাৰ খবৰ লোৱাটো দূৰৰে কথা সি কেৱল পইচাৰ দৰকাৰ হ'লেহে ঘৰলৈ ফোন কৰে। পঢ়া-শুনা শেষ কৰি সি তাতেই চাকৰি এটাৰো যোগাৰ কৰিলে। আমি নজনাকৈয়ে তাতে সি বিয়া-বাৰুও কৰালে। আমি তেতিয়ালৈকে এইবোৰ একো গমেই পোৱা নাছিলোঁ। চাকৰি পোৱাৰ দিনাখনেই এটা ফোন কৰিছিল। তাৰ পিছত খবৰ-খাতি নাই। আমি ফোন কৰিলেও ব্যস্ত আছোঁ বুলি কৈ কাটি দিয়ে। দেউতাৰ অসুখ বেছি বুলি খবৰ দিওঁতেও সি ক'লে যে, সি এতিয়া বহুত ব্যস্ত গতিকে আহিব নোৱাৰিব আৰু দেউতাকৰ কিবা হ'লেও যাতে আমি তাক ঘৰলৈ মাতি আমনি কৰি নাথাকোঁ। সেয়েহে দেউতাৰ শেষকৃত্য কৰিবলৈ মই তোকেই!' বহুখিনি কথাই মাকে আজি লোপাক ক'লে। কথাখিনি কওঁতে মাকে অৱশ্যে খুব কান্দিছিল। লোপাই মনতে ভাবিলে যে, সৰুৰে পৰা ইমান অৱজ্ঞা কৰা ছোৱালীজনীয়েই আজি শেষত তেওঁলোকৰ দুখৰ সমভাগী হ'বলগীয়া হ'ল। নিয়তিৰ যে কি বিচাৰ! তাই কথাখিনি ভাবি থাকোঁতেই মাকে মাত লগালে, 'মাজনী মইতো ভাবিছিলোঁ তই ছাগে নাহিবি। পিছে তই আহিলি।' তৎক্ষণাত লোপাই উত্তৰ দিলে, 'মাক-দেউতাকক সন্তানে নাচালে কোনে চাব বাৰু! আৰু এটা কথা, ল'ৰা সন্তান থকা স্বত্বেও মই যে দেউতাৰ মুখাগ্নি কৰিবলৈ পালোঁ, সেয়া মোৰেই ভাগ্য।' কথাষাৰে অৱশ্যে লোপাই মাকক সান্ত্বনাই দিলে নে পুতৌয়ে কৰিলে এই কথা তাই নিজেও ভালকৈ বুজি নাপালে।

অৱশেষত সকামৰ সকলো কাম শেষ কৰি লোপা দিল্লীলৈ যাবলৈ ওলাল। তাই লগতে মাককো লৈ যোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। সিহঁতৰ মৰমৰ, পুৰণা সেই ঘৰটোত সিহঁতৰ পৰিয়ালৰ লগত জড়িত সকলো স্মৃতি ঘৰটোৰ ভিতৰতে সুমুৱাই তলা মাৰি দুয়ো দিল্লীলৈ গ'লগৈ চিৰদিনৰ বাবে। মাজে মাজে লোপামুদ্ৰাই দীঘলীয়া ছুটি পালে ইয়ালৈ আহি মাকৰ সৈতে কিছুদিন থাকেহি। দেউতাকৰটো মৃত্যুৱেই হ'ল, কিন্তু মাকে জীৱনত এটা ডাঙৰ শিক্ষা পালে। এইটো ঘটনাই প্ৰমাণ কৰিলে যে, ছোৱালীক কেতিয়াও হয়জ্ঞান কৰা উচিত নহয়, কিয়নো ল'ৰা-ছোৱালী দুয়োটা সন্তানেই সমান।

হুমুনিয়াহ

প্ৰিয়াংকী ফুকন

পঞ্চম বাণাসিক,
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

সময় তেতিয়া মাজনিশা ১২ বাজিছিল। বহু চেপ্তাৰ অন্ততো অবিনাশে টোপনিৰ সাগৰত ডুব যাব পৰা নাছিল। ট্ৰেইনখনত থকা প্ৰায়ভাগ মানুহেই তেতিয়া সপোন জগতত। প্ৰত্যেকটো ডবাতেই খুব কম সংখ্যক মানুহহে তেতিয়া সাৰ পাই আছিল। কোনো কোনোৱে যদি মোবাইল টিপাত ব্যস্ত, তেন্তে আন কোনো আকৌ বহীত কিবা লিখাত ব্যস্ত। আকৌ আনকেইজনমানে ভাল ব্ৰেণ্ডৰ বিয়েৰ ভগাই খাইছে। তেওঁলোকে ইমান শাস্তকে সেই কামফেৰা সমাধান কৰিছে যাতে কোনেও তাৰ একো ভু নাপায়। অবিনাশে কাণ থিয় কৰি সিহঁতৰ কথাবোৰ শুনি আছিল। সিহঁতে আজি ডিগ্ৰী সম্পূৰ্ণ কৰি হোষ্টেলৰ পৰা ঘৰলৈ উভতিছে। সেয়ে বন্ধুৰ লগত অলপ স্মৃতি কৰিছে।

অবিনাশে ভাবিব ধৰিলে যিকোনো কাম সম্পূৰ্ণ কৰাৰ পিছত, স্মৃতি কৰিবৰ বাবে এই দামী দামী পানীয়ৰ বটলবোৰৰ কিয় প্ৰয়োজন? বেলেগে গান গাই, নাচিও জানো স্মৃতি কৰিব নোৱাৰি? যদি বিয়েৰ, চিগাৰেট নাইবা গুটখা-ড্ৰাগছ আদি বিলাকেহে স্মৃতি দিব পাৰে বুলি তেওঁলোকে ভাবে তেনেহ'লে ১৫ বছৰে পঢ়ি-শুনি তাৰ পৰা কি শিক্ষা পালে তেওঁলোকে ...?

অলপ অলপকে বহুতখিনিয়ে ভাৰি পেলালে অবিনাশে। তাৰ টোপনি অহা নাই। সি আকৌ এবাৰ

কলেজীয়া ল'ৰাকেইটালৈ চালে। ১ বাজি গ'ল। এই এঘণ্টা সময়ত ল'ৰাকেইটাই ৬টা বিয়েৰ বটল শেষ কৰিলে। এতিয়া প্ৰত্যেকেই হাতত একোটাকৈ চিগাৰেট তুলি লৈছে। কোনো এজনে লাইটাৰটোৰে প্ৰত্যেকটো চিগাৰেটত অগ্নি সংযোগ কৰি দিলে। সিহঁতৰ মাতবোৰ ক্ৰমাৎ ডাঙৰ হ'ব ধৰিলে। কোনো এজনে তাৰ মোবাইলটো উলিয়াই একপি অশ্লীল ফটো বাকীবোৰক দেখুৱাই ফটোখনৰ বৰ্ণনা দি হাঁহিলে। তাৰপিছত আৰম্ভ হ'ল সিহঁতৰ কলেজৰ ছোৱালীবোৰৰ কথা। কোন কাৰ লগত ক'লে গৈছিল, কোনজনী ছোৱালীৰ খোজত ল'ৰাবোৰৰ বুকুত নুপুৰ বাজে, কোনজনী ছোৱালীয়ে হাঁহিলে গালত টোল পৰি যায় ইত্যাদি ইত্যাদি।

শেষলৈ সিহঁতে কথাৰ লগতে এনেধৰণে অশ্লীল শব্দৰ প্ৰয়োগ কৰিব ধৰিলে যেন সিহঁতে কলেজলৈ গৈ তিনিবছৰে এইখিনিৰে অধ্যয়ন কৰিছিল!

অবিনাশে আৰু সেইখিনি শুনি থাকিব নোৱাৰিলে। সি বৰ অশান্তি পালে। সি মনতে ভাবিলে মাকহঁতে পঢ়িউৱা স্বত্বেও সি ডিগ্ৰী পঢ়িবলৈ নগ'ল, ভালেই কৰিলে। অন্ততঃ মাক-দেউতাকৰ পইছা খৰছ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে এই তিনি বছৰত ঘৰখনত কিবা এটা দিব পাৰিছে। সি পঢ়াতো ভাল আছিল। কিন্তু সি হাইয়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পাছ কৰাৰ পিছত আৰু পঢ়িবলৈ মন নেমেলিল। ঘৰখনৰ ডাঙৰ ল'ৰা হিচাপে সি মাক-দেউতাক

আৰু ভায়েক দুটাৰ বাবে বহুত চিন্তা কৰে। সেইবাবেই সি ঘৰখনৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ কথা ভাবি গুৱাহাটীলৈ গুচি আহিল।

এতিয়া অবিনাশে গুৱাহাটীৰ ট্ৰেভেল এজেন্সী এটাত কাম কৰে। মাহেকত পোৱা টকা কেইটাৰে আধা তাৰ খৰছৰ বাবে ৰাখি আধা ঘৰলৈ পঠিয়ায়। অৱশ্যে সি পইছা নপঠিয়ালেও তাৰ সেই লক্ষিমপুৰৰ আপোন ঘৰখনৰ অভাৱ নোহোৱাকেই চলি থাকে।

অবিনাশৰ পৰিয়ালটোৰ সমাজখনত এটা সুনাম আছে। তাৰ দেউতাক এজন শিল্পী। তেওঁ কাঠেৰে যিকোনো আকাৰ-আকৃতিৰ বস্তু বনাই জীৱন্ত ৰূপ দিয়ে। যিকোনো সভা-সমিতি প্ৰদৰ্শনী আদিত তেওঁ আৰু তেওঁৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত প্ৰত্যেকটো বস্তুৰে আদৰ আৰু সন্মান পায়। মাকজনীও বহুত মৰমিয়াল আৰু দায়িত্বশীলা। সমাজৰ বহুতবোৰ কামৰ তেওঁয়েই নেতৃত্ব দিয়ে। আৰু ভায়েক দুটা ...। সিহঁতেও মাক-দেউতাক আৰু অবিনাশৰ প্ৰতিটো কথা মানি চলে।

হঠাৎ ঘৰখনলৈ মনত পৰাত তাৰ মুখত মিচিকিয়া হাঁহি এটা বিয়পি পৰিল কিন্তু অবিনাশৰ ভৰিটো অলপ বিয়োৱা যেন অনুভৱ হোৱাতহে সি ভাৱ সাগৰৰ পৰা আহি বাস্তৱ জগতত প্ৰবেশ কৰিল। সি দেখিলে ট্ৰেইনখনত সি শুই থকা ছিটটোৰ লগত সংলগ্ন কৰি থোৱা লোহাৰডালত ইমান পৰে

তাৰ বাঁওভৰিটো থৈ দিছিল।

অবিনাশে পুনৰ কলেজীয়া ল'ৰাকেইটালৈ চালে। যিকেইটা ল'ৰাই অলপ আগলৈকে ডাঙৰ ডাঙৰ মাতৰে জীৱনৰ সংজ্ঞা দি আছিল, সিহঁত এতিয়া শুই পৰিছে। দেখিবলৈ এনেহেন লাগিছে যেন কেইটামান কপৌ চৰাই উৰি উৰি ভাগৰি পৰি ঘৰৰ মুখচত শুই ৰ'দৰ সেক লৈছে। আনহাতে ট্ৰেইনখনত সাৰে থকা বাকীখিনি মানুহো ইতিমধ্যে টোপনিত লালকাল। কেৱল সাৰে আছে অবিনাশ। সি জানে তাৰ হয়তো আজি আৰু টোপনি নাহিব। কাৰণ তাৰ এনে প্ৰায়েই হয়, কেতিয়াবা সি ওৰোটো ৰাতিয়েই সাৰে থাকে। ঘৰত থকা হ'লে সি এতিয়া চাহ কৰি খালেহেঁতেন। তাৰ চকুদুটা ডাঠ কুঁৱলীৰে আৱৰি ৰখা গভীৰ গুহা এটাৰ দৰে হৈ পৰিছে।

তেনেতে তাৰ বেগত থোৱা তাৰ সেই ভালপোৱা কিতাপখনলৈ মনত পৰিল। যিখন কিতাপ আজি চাৰিবছৰে সি নিজৰ লগত ৰাখিছে। সেইখন কিতাপে তাক জীৱন, মৃত্যু, গৰ্ব, অহংকাৰ, সাহস, শক্তি আদিৰ বিষয়ে বহু কথাই শিকাইছে যাৰবাবে সি জীৱনৰ জটিল সময়বোৰৰ সন্মুখীন হ'ব পাৰিছে হেলাৰঙে। সেইবাবেই কিতাপখনৰ লগত তাৰ আত্মীয়তা গঢ় লৈ উঠিছে অতি নিখুতভাৱে।

সি তাৰ বেগটোত কিতাপখন বিচাৰি হাত ভৰালে।

অণু গল্প ১

সমীৰ কলিতা

প্ৰথম যাত্ৰাসিক

ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

“মিনু যাচোন VIP ত থকা Red Colour কাপোৰবোৰ উলিয়াই Iron কৰ”

“তুমি ইমান সৰু ছোৱালীজনীক কিয় Iron কৰিবলৈ দিছা।”

পল্লৱীৰ স্বামীয়ে বাহিৰৰ পৰা মাত লগালে।

“একো সৰু নহয় তাই বৰুৱানীৰ ঘৰৰ জনীয়ে বেছিহে কাম কৰে তোমাৰ লগত এইসব তৰ্ক কৰোঁতে আজি শিশু দিৱসত শিশু শ্ৰমিকৰ ওপৰত দিম বুলা ভাষণটো আওৰোৱা নহ'লেই।”

“হ'ব বাইদেউ মই কৰি নিছো” এইবুলি কৈ দহ বছৰীয়া মিনুৱে ভয়ে ভয়ে Iron কৰিবলৈ গ'ল।

“দেৰি হৈছে ১০ বজাত মিটিং আৰম্ভ হ'ব।

সোনকালে কৰ” এইবুলি কৈ পল্লৱীয়ে ভাষণ আওঁৱৰলৈ লাগিল।

অন্তৰৰ বেদনা

চুটিগল্প ৬

চেয়দা তালিম নাজলিন

ষষ্ঠ শাখাসিক
অসমীয়া বিভাগ

খিৰিকীৰ কিনাৰতে বহি পাহীৰ দুই নয়নেৰে পানী নিগৰি আহিল। সমস্ত অন্তৰৰ বেদনাই তাইক গ্ৰাস কৰি পেলাইছে। বাহিৰত থকা চৰাইৰ মাতৰ বাহিৰে কোঠাটোত নিস্তন্ধতাৰে বিৰাজ কৰি আছে।

পাহীৰ চাৰিবছৰ বয়সতেই এটা পথ দুৰ্ঘটনাত মাক-দেউতাকক হেৰুৱাইছিল। তাইৰ এটা এমা-ডিমা ভায়েক আছে। মাক-দেউতাক ঢুকুৱাৰ পিছত তাই ওচৰৰ মানুহৰ ঘৰত বিভিন্ন কাম কৰি চলি আছে। এদিন পাহীয়ে ওচৰৰে মানুহ এঘৰত চোতাল সাৰি থাকোঁতে চ্যুত পৰিধান কৰা মানুহ এজন আহি তাইক সুধিলে- 'তোমাৰ নাম কি মা-জনী?' তাই উত্তৰ দিলে - 'পাহী।' 'তুমি মোৰ লগত আমাৰ ঘৰলৈ যাবা? তোমাক বহুত মৰম কৰিম আৰু তুমি আমাৰ ঘৰত এনেদৰে কাম কৰিব নালাগে।' তাইৰ মূৰত হাত ফুৰাই মানুহজনে মৰমেৰে ক'লে। তাইৰ ভায়েক এটা আছে বাবে তাই মানুহজনৰ লগত যাবলৈ অমান্তি হ'ল। পিছত মানুহজনে ভায়েককো লগত লৈ যাম বুলি কথা দিলে। তাই ঘৰলৈ গৈ ভায়েকক লগত লৈ মানুহজনৰ লগত গুছি যায়।

দুয়োটাকে সেই ঘৰখনৰ মানুহে বহুত মৰম কৰে। কাৰণ মানুহঘৰ নিঃসন্তান আছিল। সিহঁত দুয়োটাকে একো বস্তুৰেই অভাৱ দিয়া নাছিল। দুয়োটাকে নাম থকা এখন বিদ্যালয়ত নাম লগাই দিলে।

প্ৰায় দহ বছৰৰ পিছত মানুহঘৰৰ ছোৱালী এজনীৰ জন্ম হ'ল। ছোৱালীজনীৰ জন্ম হোৱাৰ পিছত লাহে লাহে যেন সিহঁত দুটাক ঘৰখনৰ মানুহে অৱহেলা কৰে। দুয়োটা পঢ়াত বহুত ভাল। এইবাৰ দুয়োটাই মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিছে। কিছুদিনৰ পিছত ফলাফল ঘোষণা হ'ল। পাহীয়ে পাঁচটা বিষয় লেটাৰ নম্বৰসহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হয়। মানুহজনৰ পত্নীগৰাকীয়ে পাহীক ক'লে - 'তহঁতি আৰু পঢ়িব নালাগে বহুত পঢ়িলি। তোক ভাল ল'ৰা এটা চাই বিয়া দি দিম। ভায়েৰাই হাজিৰা কৰি খাব। তহঁতক পঢ়াবলৈ আমাৰ আৰু পইচা নাই।'

দিনক দিনে সিহঁত দুটাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ বাঢ়িব ধৰে। ভালদৰে খাবলৈ নিদিয়। দিনৰ দিনটো ঘৰৰ সমস্ত কাম কৰাই, অলপ ভুল কৰিলেই গাৰ তেজ ওলাই যোৱাকৈ মাৰে, অশ্লীল শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি গালি পাৰে।

মানুহজনৰ পত্নীগৰাকীয়ে পঢ়িব নালাগে বুলি কোৱা স্বৰ্তেও জমা টকাৰে সিহঁত দুয়োটাই মহাবিদ্যালয়ত নিজে নাম লগালে। কিন্তু ইয়াৰ পিছত সেইখন ঘৰত আৰু অশান্তিৰ সৃষ্টি হ'ল। এদিন মানুহজনৰ টকা হেৰুৱাত সিহঁতৰ ঘৰখনে সিহঁত দুয়োটাই টকা চোৰ কৰি সেই টকাৰে মহাবিদ্যালয়ত নাম লগালে বুলি ভাবিলে। সেয়েহে তেওঁৰ পত্নীয়ে দুয়োটাকে ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে।

দুয়োটাই চকুত চকুপানী লৈ চিৰদিনৰ বাবে সেইঘৰখন এৰি গুছি গ'ল। অলপ দূৰতে থকা সৰু ভাৰাঘৰ এটাত অতি কষ্টৰে দিন কটাবলৈ ধৰে। পাহীয়ে দুই এটা টিউশ্যন কৰে আৰু ভায়েকে টিউশ্যন কৰাৰ উপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আহি ভাৰাগাড়ী চলাই। এনেদৰেই সিহঁতৰ দিনবোৰ চলি আছে।

হঠাৎ এদিন ৰাতি তাইলৈ খবৰ আহিল। ভায়েকৰ পথ দুৰ্ঘটনাত থিতাতে মৃত্যু হৈছে। খবৰটোৱে যেন তাইক পানীত হাঁহনচৰা অৱস্থা কৰিলে। কান্দোনত তাই ভাগি পৰিল। তাইক সকলোৱে অকলশৰীয়া কৰি গুছি গ'ল।

তাৰ মৃত্যুৱে তাইৰ হাঁহিটো কাঢ়ি নিলে। তাই বহু কষ্টৰে স্নাতক সম্পূৰ্ণ কৰি এখন ব্যক্তিগতখণ্ডৰ বিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰি থাকিয়েই স্নাতকোত্তৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলে।

'বাইদেউ আপুনি গা-ধোৱা নাই যে। মহাবিদ্যালয়লৈ নাযায় নেকি? আজি আপোনাৰ মিটিং আছে নহয় পাহৰিলে?' - বাহিৰৰ পৰা তাইৰ লগত থকা বীমাই মাত লগালে।

নিস্তন্ধতাৰে বিৰাজ কৰি থকা কোঠাটোত যেন পাহী উচপ খাই উঠিল।

‘একৰ এক গ’ল থাকিল শূন্য’

অণু গল্প ২

বিতোপন শইকীয়া

প্রাক্তন ছাত্ৰ, অসমীয়া বিভাগ

(শেলুৱৈ)

দৌৰ ... ভীষণ প্রতিযোগিতা। বেলি, বেল ঢেকীয়াপটীয়া দৃষ্টি; প্রতিযোগী! যন্ত্রণা খোজেৰে আগবাঢ়ি যাওঁ আমি। সন্ধিয়াটোৱে প্রশ্নবোধক চিহ্ন এটাৰে আমাৰ মুখলৈ চাই বয় ‘কিহৰ উৎসৱত নৰাৰ আগত বঙা জিয়াই ভয়ধূলা সানে। আন্দোলনৰ বিকল্প আনে?’

ডিব্ৰুগড়! হস্পিতালৰ বেডত তিনিটা মাহে দিবাস্বপ্ন দেখি থকা আত্মা এটাৰ সতে বিমূৰ্ত বার্তালাপ কৰিবলৈ আহিছোঁ। সোমাই যোৱাৰ লগে লগে সন্দেহ হ’ল, ক’ত সোমালোঁ ‘নাৰ্চিংহোম’ত নে ‘আকাশবাণী ডিব্ৰুগড়’ চেণ্টাৰত! কেঁকনি-গেঁথনি, কান্দোনাৰ ৰোল। কাৰোবাৰ হাত এখন হেৰুৱাই বীভৎস চিঞৰ, কাৰোবাৰ চকু হেৰুৱাই অন্ধকাৰত আৰ্তনাদ। বুকু ঢপঢপাই গ’ল। লগৰ এটাই চুঁচৰাই নিয়াৰ দৰে সেই ঠাইৰ পৰা লৈ গ’ল। ঘামত আকাশখন তিত্তি গ’ল, ৰুমালেৰে মোহাৰি পেলালোঁ।

(স্বপ্নমুখ)

আটাইবোৰ গৈ ৰ’লো। ওঁঠক লগ পাবৰ বাবে আলজিভাৰ অনুমতি। পালোঁ, ল’লো। লগৰবোৰৰ শৰীৰবোৰ লৰচৰ হৈছে, ঘূৰি চালোঁ সেন্দূৰবিহীন যন্ত্ৰ এটা ঢাপলি মেলি আহিল আমাৰ সন্মুখলৈ।

‘মা!’ - লগৰ এটাৰ মুখৰ পৰা ওলাই আহিল। সকলোৰে চকুত বিহমেটেকা, চেপি দিলে সিমানেই পানী যিমান ...! ‘তোমালোক এজন এজনকৈ গৈ প্ৰাঞ্জলক লগ কৰিব পাৰা ... জোতায়োৰ খুলি যাবা।’

- অলপ পৰ স্থিতাৱস্থা, কাঁহ পৰি জীন যোৱা। মাক সৰৱ, ‘কোন যাব?’ ধীৰে ধীৰে বাইশটা চকুৰ দৃষ্টি মোলৈ। সিহঁতৰ দৃষ্টি অনুসৰণ কৰি মাকেও চালে- এনে কোন মোহনাত তেজৰ সীৰলু জ্বলে, মৌন আৰ্তনাদত ভাষাৰ অভাৱ চলে।

‘তুমি নিশ্চয় বিত ... ন!’ - হঠাৎ কুস্তিভোজ মাতৃয়ে সাবটি ধৰিলে। হুকুকাই কান্দি উঠিল হস্তিনাপুৰৰ ৰাজসভা। মোৰ শিপা গজিলে, তল বহু তললৈকে। কঠোৰ শিল ভিতৰখন ... নগজে, নেভাগে সহজে।

(ধুমুহাৰ পাছত)

এনেকৈয়ে পাৰ হয়। সময়। পাটীগণিতৰ যিমান অংক যোগ আৰু হৰণ, পূৰণত থাকে সিমানেই বিয়োগত। যেতিয়ালৈকে কাষৰ পৰা নেদেখা তেতিয়ালৈকে নুবুজে মানুহে; কিয় নুমাই যাব খোজা চাকি এগছৰি প্রতি মোহ বাঢ়ে।

শৰশয্যাৰ পৰি থকা ভীষ্মক যিদৰে অৰ্জুনে সাক্ষাৎ কৰে তাৰ সমপৰ্যায়ৰ আমি। গুচি আহিলোঁ, এৰি নামি আহিলোঁ।

অহাদিন ধৰি গোসাঁইক পূজা দিছো নাস্তিক হৈয়ো।

আগষ্ট মাহৰ আৰম্ভণিতে ম’বাইলটো চিঞৰি উঠে।

‘চাকিগছি নুমাই দিয়া।’ কাঠফুলা গজি উঠে বুকুৱে ভিতৰে।

(চক্ৰবেহু)

কেৰ ... ৰ ... ৰ! - জয়দ্রথে ভুমুকি মাৰি চাব নেকি? কৰ্ণ,

দুঃশাসনৰ অট্টহাস্য ...

‘হয়! কোন? - কোন, সঁচাকৈ কোন মই?’

‘হে’ৰা কোন মই

‘হে’ৰা কাক লাগে?’

‘হয়, প্ৰাঞ্জ...ল?’

‘অ’, আহাঁ। তোমালৈকে ৰৈ আছিলোঁ। আচ্ছা, কোন আহিছা বুলি কওঁ?’

‘হা! অ’ বিতোপন। মই বিতোপন ...!’

‘প্ৰাঞ্জল ... এই প্ৰাঞ্জল, এয়া চোৱা তোমাক চাবলৈ কোন আহিছে, তোমাৰ বন্ধু বিতোপন ... তোমাৰ ...’

- হঠাৎ লৰিছে, হাত - ভৰিবোৰ মাৰিছে। এই হাউলি যোৱা বিৰিখ জোপা জী উঠিব ...

নাই, যুঁজি যুঁজি ভাগৰি পৰিল ডাল - পাত। লেৰেলি পৰে অধীৰ অপেক্ষাৰত গোলমোহৰ এজোপা।

চকুৰ কোণেৰে নৈ এখন বৈ আছে ...

কঠোৰ শিলা ফালি আৰ্তনাদ ওলাই আহে মোৰ। দুৱাৰখন ফালি লৰৰি ওলাই আহোঁ।

নাৰ্চিংহোম কঁপাই ঘৰ্ষণ কৰি থকা জেনেৰেটৰটোৰ কাষত গৈ গগণ ফলা কান্দোনেৰে শাঁত পেলাওঁ আত্মা। বহি পৰো ফ্ৰ’ৰত।

‘কি আছে। ভিতৰত কি আছে, সোমাই যায় এজন এজন কৈ।

সোমাই আৰু ওলাই আহে’ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পৰিত্যক্ত।

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়

জ্ঞানৰ আলয় হৈ ৰওক

লতাশ্ৰী গায়ন

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিভাগ

“মহামানৱৰ মহানুভৱৰ সৃষ্টি তুমি
জ্ঞানৰ প্ৰখৰ জ্যোতিৰ্ময় বাট তুমি
মোৰ প্ৰকাৰ প্ৰথম আঁক-বাঁক তুমি
তুমি আঙুৰাই যোৱা হাজাৰ হাজাৰ বছৰ
অনুভৱৰ দলিচাত সদায়ে জীপাল হৈ থাকা
দিপাৱলীৰ চাকিৰ দৰে জিলিকি থাকা।।”

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়- হাজাৰজন নন্দনিয়ানৰ অভিমান, তেজে তিতা সপোন আৰু সত্য, সাহস-বিশ্বাসৰ পথ। যিখন মহাবিদ্যালয় অসমৰ লোক-সংস্কৃতি সম্পন্ন ঐতিহ্যমণ্ডিত তিতাবৰৰ আটাইতকৈ পুৰণি শিক্ষানুষ্ঠান।

১৯৫৯ চনৰ ২১ জুলাই তাৰিখে ‘তিতাবৰ মহাবিদ্যালয়’ নামেৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা মহাবিদ্যালয়খন ১৯৬৩ চনৰ ২ অক্টোবৰ তাৰিখে ‘নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়’ নামেৰে নামাকৰণ কৰা হয়। তেতিয়াৰ সময়ৰ পৰা বৰ্তমান সময়লৈকে এই মহাবিদ্যালয়ৰ বুকুতেই সৃষ্টি হৈছে অলেখ মানৱ সম্পদৰ। শিক্ষকতাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চিকিৎসা, প্ৰশাসনিক, অভিযান্ত্ৰিক, আইন, আৰক্ষী আদি বৃত্তি লৈ বিভিন্ন স্থানত নিজকে সু-প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে হাজাৰজন নন্দনিয়ানে। কেৱল জ্ঞান আহৰণেই কলেজীয়া শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য নহয়। জ্ঞান আহৰণৰ লগে লগে সত্যৰ অনুসন্ধান, নতুন জ্ঞানৰ আৱিষ্কাৰৰ প্ৰচেষ্টাও দৰকাৰ। এইক্ষেত্ৰত সমাজৰ আবৰ্জনা বিলাক জাৰি-জোকাৰি শুদ্ধ পথেৰে পৰিচালিত কৰিবলৈ নিৰ্ভীক নেতৃত্ব দিব পৰাকৈ একো একোজন নন্দনিয়ানক গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ আভ্যন্তৰীণ পৰিৱেশে প্ৰত্যেকজন নন্দনিয়ানক মানৱ সম্পদ ৰূপে গঢ় দিয়াত অৰিহণা যোগাইছে। কিয়নো বাহ্যিক চমকপ্ৰদতাৰে নহয় আভ্যন্তৰীণ উৎকৰ্ষ সাধন তথা বৌদ্ধিক চিন্তা-চৰ্চাৰ বিকাশেৰেহে মহাবিদ্যালয় এখনক জিলিকাই তুলিব পাৰে।

হাজাৰজন নন্দনিয়ানৰ নতুন দিগন্তৰ পথ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় খনে সময়ৰ পদাংকক অনুকৰণ কৰি গৌৰৱোজ্জ্বল হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। এই বিৰল আনন্দৰ মুহূৰ্তৰ অংশীদাৰ হ’বলৈ পোৱাটো আমাৰ বাবে কম সৌভাগ্যৰ কথা নহয়। এই ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰী হিচাপে অধ্যয়ন কৰিবলৈ পাই মই গৌৰৱাশ্বিত।

শেষত অনাগত দিনৰ প্ৰতিটো পল উদ্ভাসিত হওঁক অযুত সূৰ্য আলোকেৰে বাস্তৱায়িত হওঁক প্ৰত্যেকজন নন্দনিয়ানৰ সপোন। সফলতাই নিৰৱিচ্ছিন্নভাৱে আঙুৰাই নিয়ক নতুন দিগন্তলৈ। উদ্ভাসিত হওঁক নতুন প্ৰতিভা আৰু ব্যক্তিত্বৰ।

‘বিদ্যানুৰাগ নন্দনিয়ানৰ পাথেয় হৈ ৰওঁক।

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় জ্ঞানৰ আলয় হৈ ৰওঁক।’

অ
নু
ভ
ৰ

নন্দনিয়ান : এটি জীয়া সপোন

নিবেদিতা শৰ্মা

প্ৰথম বাৰ্শাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

তোৰে মোৰে আলোকৰে যাত্ৰা
অব্যৰ্থ অব্যৰ্থ,
আমি পালোঁ জীৱনৰ অৰ্থ অভিনৱ
স্বাগত স্বাগত সতীৰ্থ।

আলোকৰ যাত্ৰাত জ্ঞানৰ পৰশে সজীৱতা সৃষ্টি কৰা স্মৃতিবোৰ সঁচাকৈয়ে মধুৰ। আশাবোৰক কল্পনাৰ অৰণ্যখনিত উৰিবলৈ দি কেতিয়াবা হৃদয়ত সাজোঁ ভৱিষ্যতৰ এটি বালিঘৰ। জীৱনৰ সোণোৱালী দিনবোৰত মিঠা জ্ঞান লাভ কৰি সাগৰৰ মাণিক বুটলি স্বজাতিৰ কল্যাণৰ পথত নিজকে সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰেৰিত হোৱাৰ হেঁপাহ। আজি মোৰ এই জীৱন বাটৰ সংগ্ৰামত অৱতীৰ্ণ হ'বলৈ একমাত্ৰ এটি জীয়া সপোনৰ মিঠা শব্দ 'নন্দনিয়ান'। যিটো শব্দই মোৰ বৰ্তমান জীৱনৰ লগতে অনাবিল ভৱিষ্যতৰ আশাবোৰক উজ্বলাই তুলিব। যিটো শব্দৰ মৌ বসেৰে হয়তো ভৱিষ্যতৰ শিক্ষা জগতখনত এক বিপ্লৱৰ সূচনা কৰিব।

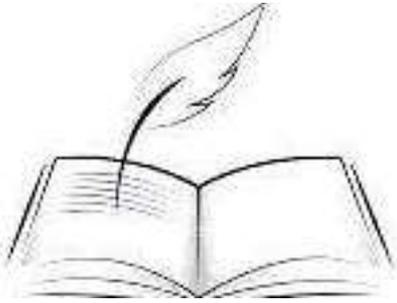
যোৰহাট জিলাৰ অন্যতম মহকুমা তিতাবৰৰ শিক্ষাৰ জগতত উৎফুল্লিত হৈ থকা নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় মোৰ বাবে হৈছে চিৰকাল সঞ্চিত এটি সপোন। সকলো পাহৰি এমুঠি জোনাকৰ পোহৰ বিচাৰি নন্দনিয়ান ৰূপে এক অনন্য যাত্ৰী।

প্ৰথম দিনা কলেজৰ স্মৃতি মোৰ মানসপটত সদায়ে জিলিকি থাকিব। এটি উণ্ডল-খুণ্ডল মনেৰে প্ৰৱেশদ্বাৰত এটি হৃদয়ৰ পৰা সেৱা যাচি নিজকে অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছিলোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী সদস্যা ৰূপে। এই মহাবিদ্যালয়ৰ সদস্যা হিচাপে মই আজি সঁচাকৈয়ে গৌৰৱ কৰোঁ। জীৱনৰ শুভ দলিচাত যাতে মই সোণসেৰীয়া সপোনবোৰক পূৰণ কৰিব পাৰোঁ। এতিয়া মাথোন স্বপ্নোদয় বাস্তৱৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'বলৈ দুৰ্বাৰ হেঁপাহ। শেষত এই মহানতম অনুষ্ঠানৰ সকলোলৈকে মোৰ সহস্ৰ প্ৰণাম। 'জয়তু নন্দনিয়ান'।

"Poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings:
it takes its origin from emotion recollected in tranquility"
- William Wordsworth

"Poetry lifts the veil from the hidden beauty of the world
and makes familiar objects be as if they were not familiar"
- Percy Bysshe Shelley

কবিতা কানন

‘মোকতো পোৱাই চিনি, মই যে ফাগুন।
অঁকৰা কবিৰ সতে চুপতি মৰাৰ বাবে
মোৰতো বহুত বদনাম।’ (নৰকান্ত বৰুৱা)

- ১) ইন্দ্ৰিয় সহজে বিচলিত হ'লে,
তোমাৰ বাক্য কেৱেঁও চলে,
কবি নাছিলো মই কোনোদিনে
ব্যৰ্থতাৰ এপ্তাৰে মোক সত্যক
সহজভাৱে ল'বলৈ কিবালে।।
- ২) মল্লুৱা বনৰ বাট প্ৰাণৰ জোৱাৰ লাগি
উঠক উঠক, তোমাৰ অগ্ৰত যোগ
আকাশৰ স্থানধীয়া জোন সাক্ষী ৰঙক।
(হৰি বৰফোৰক্তি)

ভাঙ কলিজাত কোনে বিনাই
কবিতা মোৰ দুখৰ ঋতুৰ
এপাহ খৰিকাজীহি। (শ্ৰীৰেণ ভট্টাচাৰ্য)

অসমী আইৰ আমি জাগ্ৰত সেনানী

পূবালী শইকীয়া

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ

মোৰ শইচ সোণোৱালী অসমী আইৰ
আজি দুচকুৰ পাৰ ভাঙি
নামি আহিছে দুধাৰি অশ্ৰু
তোমাৰ কোলাত শুনা গৈছে
জনতাৰ কান্দোনৰ ৰোল।
চোৱা আই চোৱা
তোমাৰ বুকুত
দুৰ্নীতিৰ ধূলিৰে চামনি বান্ধিছে।
সুযোগ বিচাৰি ফুৰা সৌ দানৱৰ দলে
অসমীয়া ডেকাৰ বুকুৰ তেজক লৈ
ফাকু খেলিছে।
বলীয়ান সময়ৰ বাহুত
ক'ৰ পৰানো ওলমি আহিল
এই বিষাক্ত বায়ু।
তথাপিও আই আমি হাৰ নামানো
অসমী আইৰ আমি জাগ্ৰত সেনানী।
আই আমি সংগ্ৰাম কৰিছোঁ
অসমীয়াৰ স্বাভিমান ৰাখিবৰ বাবে।
জাতিৰ সন্মান ৰাখিবৰ বাবে।
বিষাক্ত জুইৰ লেলিহানত দগ্ধ
হ'বলৈ নিদিওঁ আমাৰ সাহস।
আইৰ তোমাৰ বুকু
উদীপ্ত সুৰুযৰ কিৰণেৰে
সদায়ে জিলিকি ৰ'ব আই
চিৰদিনলৈ ...। ✨

খাটি খোৱা শ্ৰমিক মই

মামু মানকী

প্ৰথম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

খাটি খোৱা শ্ৰমিক মই
নাই যে মোৰ বিশ্ৰাম ...
নাই মোৰ বিলাসিতাৰ আশা
মোৰ যে পেটৰ যাত্ৰণা
ভোকৰ তাৰণাত মই যে পেট সাৰা ...
মই হিমালয় জয় কৰিব নিবিচাৰোঁ
মাথোঁ এমুঠি চাউলৰ সন্ধান কৰোঁ ...
মোৰ অট্টালিকা গঢ়াৰ মন নাই ...
মোৰ তেজক অংশগ্ৰহণ কৰোৱাৰ
হেঁপাহ আছে ...
নিবিচাৰোঁ মই আকাশ চুবলে
মোৰ জীৱন যে কষ্টকৰ ...
যেতিয়া মোৰ ৰক্ত অনাহাৰে থাকে
তেতিয়াই হৃদয়ৰ মৃত্যু ঘটে ...
মাথোঁ চেহেৰাটো জীয়াই থাকে।
দেশত যেতিয়া লকডাউন হ'ল ...
মোৰ ঘৰত খাদ্য নোহোৱা হ'ল
খাদ্য নোখোৱা সন্তান
যেতিয়াই মোৰ চকুৰ আগলৈ
আহে বাৰে বাৰে ...
তেতিয়াই মোৰ মৃত্যু হোৱা যেন লাগে ...। ✨

শৈশৱৰ দিনবোৰ

নিদৰ্শনা হাজৰিকা

প্ৰথম বাৰ্ণাসিক, শিক্ষা বিভাগ

বৃষ্টিপাত অনুৰণনৰ
ৰোমছন বিস্মৃত স্বপ্নৰ
মনৰ নিজানৰ অযুত স্মৃতিবোৰ
প্ৰাণ পাই উঠে মৃত আশাবোৰ
সঘনাই আৱদ্ধ দৃষ্টিত
ডাৱৰৰ শুভতা ভেদি বৈ অহা
সুৰুযৰ হেঙুলী কিৰণবোৰ।
বুটলিবলৈ আতুৰ আজি যেন টোখেলা মনবোৰ।
দোহাৰি টুলুং-ভুটুং নাৱৰ সোঁৱৰণি
মুখৰিত বাৰীৰ সৌ পুখুৰীৰ পানী।
গচকত সৰে সিন্তে নিয়ৰৰ কণা
স্পৰ্শ কৰোঁ আলোক জোনাকী পৰৱাই অনা
মৌচুহী পখিলাৰ ৰং সানি দুহাতত
দৌৰ দিওঁ সোণালী আঘোণী পথাৰত
আইতাৰ সাধু শুনি গণি যোৱা তৰাবোৰ
মনত পৰে আজিও খেলা দৰা কইনাৰ খেলবোৰ
ভাৱনাতে পাৰ হয় প্ৰতিপল ক্ষণবোৰ
এইয়া যেন এৰি অহা শৈশৱৰ দিনবোৰ।। ❖

তোমাৰ বাবে

মোস্তাফিজুৰ ৰহমান

পঞ্চম বাৰ্ণাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

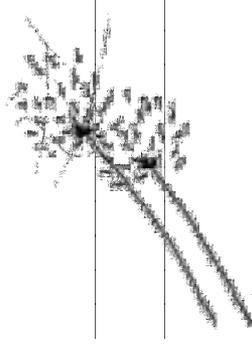
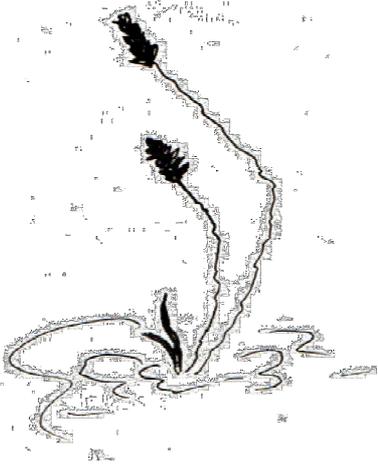
শৰৎৰ নিশা দুবৰিৰ বুকুত
নিয়ৰৰ সতে খেলা কৰোঁ,
তোমাৰ বাবে।
নিলীম আকাশৰ তলত অজান গীতৰ সুৰ হৈ
আজিও ভুমুকিয়াও
তোমাৰ বাবে।
পোৱা নোপোৱাৰ দোমোজাত
বুকুত অজস্ৰ সপোন বান্ধি
আজি মই বাট চাওঁ
তোমাৰ বাবে।
বিষাদে আৱৰা জীৱনটোত প্ৰকৃতিৰ বুকুত পোৱা
প্ৰতিটো হাঁহি সযতনে ৰাখিছোঁ
তোমাৰ বাবে।
অজানিতে কৰা অভিমানবোৰৰ আৰু থকা মৰমবোৰ
কঠিন যদিও বাৰেকৈ বুজিছোঁ
তোমাৰ বাবে।
ভাটিবেলাৰ হেঙুলীয়া আৱাসে
প্ৰায়ে ৰিঙিয়াই যায় তোমাৰ কথা
তথাপিও নিসংগতাকে আপোন কৰি আগবাঢ়িছোঁ
তোমাৰ বাবে। ❖

এজাক ক'লা ধোঁৱা

ঋতুৰাজ গগৈ

দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ

কষ্ট হৈছে মোৰ জীয়াই থকাৰ
সেই দিনবোৰৰ কথা ভাবি
বিকট বিকট চিঞৰ মাৰি
জনতা ওলাই আহিছিল সৌ সিদিনা
আকাশখন ছানি ধৰিছিল জয় ধ্বনিৰে
ভাঁহি আহিছিল চাৰিওফালে ক'লা-ধোঁৱা।
ৰ'দটো আছিল প্ৰখৰ,
মোৰ দুকাণত ভাঁহি আহিছিল
অসহায় লোকৰ কৰুণ বিননি
দুচকুৰে দেখিছিলোঁ
ৰ'দত জিলিকি থকা বিৰণ মুখবোৰ
কিন্তু মই নিৰুপায়
দিনবোৰ আছিল আঘোণৰ,
পথাৰত আছিল সোণোৱালী সোণ গুটিবোৰ
তাৰ পকা গোক্কে মোৰ নাকত ধৰিছে
আৰু ধৰিছে ভাগৰুৱা কৃষকৰ কেঁচা ঘামৰ গোক্কে।
বহু বিষন্নতাৰ মাজতো ওলাই আহিছে তেওঁলোক,
কোঙা হৈ পৰিছে দুহাত, দুভৰি
বোবা হৈ পৰিছে দুই ওঁঠ
তথাপিও তেওঁলোক সোমাই পৰিছে
জয় ধ্বনি দি যোৱা মানুহবোৰৰ মাজত
ক'লা ধোঁৱাবোৰৰ মাজত ...! ❖

সৰগৰ পৰী

গৌৰৱ গগৈ

দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিভাগ

তুমিতো নহয় কোনো সৰগৰ পৰী
নহয় কোনো প্ৰিয় ফুলৰ চুপহি ...
তথাপিও ভাল লাগে তোমাক ...
তুমি মোৰ বিধ্বস্ত জীৱনত
সুখৰ এটি সুৰ ...
বিয়লিৰ আকাশৰ ৰংবোৰৰ দৰেই ৰঙীন তুমি ...
সেইবাবেই ভাল লাগে তোমাক ...
সেইবাবেই কিজানি ...
মোৰ বিষাদৰ বেহেলাত প্ৰাচীন ৰাগ এটিৰ দৰে
তুমি বাজি থাকা ...
যেন স্পন্দন ...
মই কওঁ এয়া জীৱনৰ মেঘমল্লাৰ ...
আৰু মই ...
অতৃপ্ত তানসেন
যাৰ সুৰত বৰষুণ সৰা নাই কাহানিও ...
তথাপিও তুমি প্ৰিয় ...
তুমি সৰগৰ পৰী নহয় যদিও...
মোৰ দুখৰ পৃথিৱীত...
তুমিয়েই উদাৰ বসন্ত...
ৰঙীন ফাগুন ...
আৰু সেই বাবেই তোমাক ভাল লাগে ...
সেই বাবেই কিজানি ... ❖

ধুমুহা

অভিজিত শইকীয়া

প্ৰথম ষাণ্মাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

আহিব ধৰিছে এজাক ধুমুহা
যাৰ নাই কোনো দয়া
নাই কোনো হৃদয়
আছে মাথোঁ ক্ৰোধ
যি ক্ৰোধে সৰ্বস্বান্ত কৰিব পাৰে মোক
শেষ কৰিব পাৰে সকলো সপোন
সেই ধুমুহা অহাৰ পথত
আছোঁ মই বৈ।
য'ত পোৱা নাই কাৰোৰে সহায় হাত
দেখা নাই উপায়ৰ বাট
দেখিছোঁ মাথোঁ ধুমুহাৰ ধ্বংস লীলা।
য'ত শেষ কৰি পেলাইছে মোক
নাজানো কি হ'ব পাৰে ইয়াৰ অন্তিম ফল
আছোঁ মাথোঁ বাট চাই সময়লৈ বৈ। ❀

যান্ত্ৰিকতাৰ অমানিশা

তৃষণ শইকীয়া

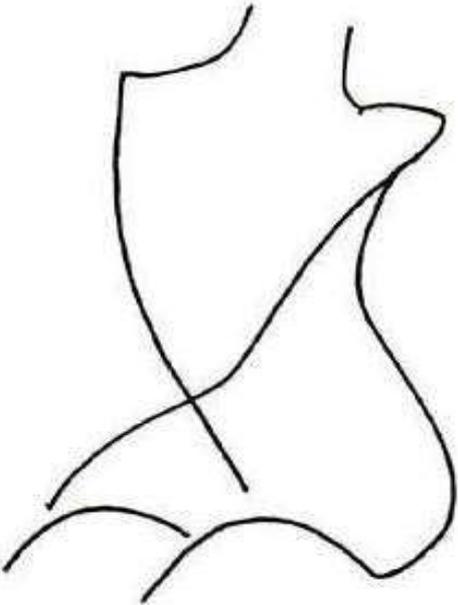
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

সুৰদিক্ৰম নাই মোৰ, নাই কোনো কবিতাৰ ভাষা
অব্যক্ত সুৰৰ অচিন কথাৰে আঁতৰাও মনৰ দ্বিধা
আজি সমাজত নাই মানৱতা,
বিজ্ঞানৰ যুগতো অন্ধবিশ্বাসে পাইছে প্ৰাধান্যতা।
ক'ত কি চলি আছে কু-প্ৰথা
সমাজত হ'ব জানো ইয়াৰ নিৰ্মূল?
চিন্তাক্লিষ্ট হৈ শেষত প্ৰকৃতিৰ বুকুতে শান্তি পাওঁ
তাতে আকৌ মানৱৰ তাণ্ডৱতা,
প্ৰকৃতিৰ মলয়াতো আছে যেন বিষাদতা।
পখিলাই কাণে-কাণে নিদিয়ে হাঁহিৰ বতৰা
কাৰণ, আজি পখিলাৰ পাখি চিঙি যায় এই যন্ত্ৰণাত
জোনাকীয়ে নিদিয়ে পোহৰ, আন্ধাৰ নিশাত।
মানৱীয়তা জগাওক
সমাজ আৰু প্ৰকৃতি বচাওক। ❀

অনন্যা

আকাশদীপ গগৈ

দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, ৰসায়ণ বিভাগ

বিষাদেৰে ভৰা জীৱন বাটত
বিৰহ বেদনাৰ চকুৰ পানীৰে
দুখক আকোঁৱালি লৈ
পৃথিৱীৰ বিশাল সাগৰত
নাৰীয়েই যে প্ৰকৃতি।

দয়া-মমতা, মৰম চেনেহ
সাহস-সহিষ্ণুতা
যাৰ হৃদয়ত আছে
এক প্ৰেমৰ আকুলতা

সেয়ে নাৰী চিৰ অনন্যা।❀

মহাত্মা : আকৌ এবাৰ আহা

সুদীপ্ত দাস

ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

মহাত্মা আজিও চাই আছা নে আমাক
তুমি দেখি আছা নে
স্বাধীন ভাৰতৰ স্বাধীনতা
বহু দশক পাৰ হৈ গ'ল
দেশ স্বাধীন হোৱাৰ,

দেশ স্বাধীন হ'ল সঁচা
কিন্তু মনবোৰ চোন আজিও
পৰাধীন হৈ ৰ'ল।

এইখন তোমাৰ সেই তাহানিৰ
ভাৰত হৈ থকা নাই
সকলোচোন স্বার্থপৰ হ'ল
আনৰ কথা ভাবিবলৈ
সময়ে বা ক'ত

যিখন দেশত সুৰক্ষিত নহয়
নিজৰেই বাই-ভনী
কেনেকৈ কওঁ বাক
সেইখন দেশ স্বাধীন হ'ল বুলি

স্বাধীন কৈছো অ' বাপু
এইখন দেশ
তোমাৰ সেই দেশ হৈ থকা নাই

নিজৰ জীৱন উচৰ্গা কৰি
তুমি আমাৰ দেশ স্বাধীন কৰিলা
কিন্তু মানুহে জানো পাৰিলে
নিজৰ মনবোৰক স্বাধীন কৰিবলৈ
চাৰিওফালে কেৱল হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ কাৰ্য

তুমি আকৌ এবাৰ আহা
তুমি নহ'লে সকলোৱে কেনেকৈ বুজিব
যে এইখন আমাৰ দেশ

এইখন আমাৰ দেশ। ❖

আশাৰ সপোন

ৰাহুল গগৈ

ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

নিৰৱ নিস্তন্ধ সুৰৰ ধ্বনিত
মনলৈ ভাঁহি আহে ৰঙীন কল্পনাবোৰ
প্ৰতি পলে-পলে প্ৰতি ক্ষণে-ক্ষণে..
সংসাৰৰ মায়াৰ জগতখনলৈ।

মানৱ জীৱনটো এটা নাট্য ৰঙ্গমঞ্চ জানা
হৃদয়ত সাঁচি থোৱা মৰমৰ টোপোলাটি
চানেকি মাজেৰেই প্ৰেৰণ কৰিলোঁ
কিন্তু, সাৱধানে খুলিবা দেই।

হৃদয়ৰ দাপোনত ভাঁহি থকা সেই প্ৰতিচ্ছবিটি
বাস্তৱ জগতত যেন আপোন কৰি লোৱাৰ
কেতিয়ানো আহিব সেই সময়টি
বাট চাই অপেক্ষিত মই ...!

যেন আশাৰ পানচৈখনি উটি ভাঁহি ফুৰিছে
কোনো এক উদ্দেশ্য বিহীন হৈ
ইপাৰো নাপায় সিপাৰো নাপায়
ডিঙা উটি উটি যায়
কোনেনো ঘূৰাব পানচৈখনি
গুৰি ধৰোঁতা যে নাই ...। ✨

ভগ্ন হৃদয়

ডিম্পী গগৈ

দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

অব্যক্ত, এক উন্মাদ ক্ষণৰ
সঙ্গসুখৰ সমভাগী আছিল
'তুমি'
কিন্তু, এতিয়া প্ৰতিটো মুহূৰ্তই যেন
কৰি তুলিছে মোক ব্যভিচাৰিণী
হয় ময়ে সেই, ভাগ্যহীন অভিশপ্তা।।

হৃদয়ৰ এক বিভ্ৰান্তিকৰ শিহৰণ
মাথোঁ নিৰ্বিকাৰে স্তব্ধ হৈ আছে
দুখৰ বণ্যা।।
অলস শয্যা যেন পিপাসা
ময়ে আত্মদান নকৰা
মধুৰসৰ প্ৰতাৰিত নাৰী
আবেগৰ বশৱৰ্তী হৈ
সুৰৰ মুচ্ছনাত লান যোৱা
হয় ময়ে সেই, ভগ্ন হৃদয়ৰ এটুকুৰা।। ✨

সুখৰ ঠিকনা বিচাৰি

তন্ময়ী ভাগৱতী

দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

মোৰ প্ৰশ্ন

নটীৰ কায়স্থ

প্ৰাক্তন নন্দনিয়ান

ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

আকৌ কলমটো হাতত তুলি ল'লো
এপলক নিজক বিচাৰি চাওঁ বুলি
আবেগৰ পৃথিৱীখনত
এটি নতুনৰ সপোন কলি

মেলি চাই বুকুৰ দলিচাখন
ইতিহাসৰ এপলক সুঁৱৰি
পুৰতি নিশাৰ নিয়ৰৰ টোপালত
থুনুক থানাক সেমেকা দুভৰি

চিনাৰি চিনাকি লগা
সপোন সিঁচা আবেলি
সোঁৱৰণিৰ সৰা পাতত
অবুজন মনৰ ধেমালি

প্ৰতি পল অনুপল হাঁহিৰে ভৰা
সৰু এটি আঘাতৰ উচুপনি
অভিধানৰ ভাষাৰে প্ৰকাশ নোহোৱা
সময়বোৰো যেন অভিমানী

চেকুৰি যোৱা সময়বোৰে
খোজ দিয়ে বাস্তৱলৈ বুলি
আবেলি আবেলি যেন লগা ৰাতিবোৰত
হাঁহিৰ ঠিকনা বুটলি

নিজৰ মাজতে যুঁজি
জীৱনৰ পৰিচয় পাহৰি
উভতি যাওঁ সেই দিনবোৰলৈ
সুখৰ ঠিকনা বিচাৰি
সুখৰ ঠিকনা বিচাৰি। ❖

মই প্ৰশ্ন কৰিছোঁ আৰু কৰিমেই
শিমলু জোপাৰ আগত
বুলবুলি জনী আজি নিমাত কিয়?
স্বাধীন পৃথিৱীৰ তাই পৰাধীন নেকি?
যদি পৰাধীন, তুমি মুক্ত কিয়?

মই প্ৰশ্ন কৰিছোঁ আৰু কৰিমেই
ফুলনিত বাঢ়ি অহা
গোলাপ জোপা মৰহিছে কিয়?
যদি সি শুকান, তুমি সিঙ কিয়?
লেলিহান জুইয়ে খহাইছে বননি
আৰ্তনাদ শুনি বজাৰ কাণ বন্ধ কিয়?

উত্তৰ নাপায় শব্দহীন হৈছোঁ, তথাপি
(শেষৰ বাবে) প্ৰশ্ন কৰিছোঁ আৰু কৰিমেই। ❖

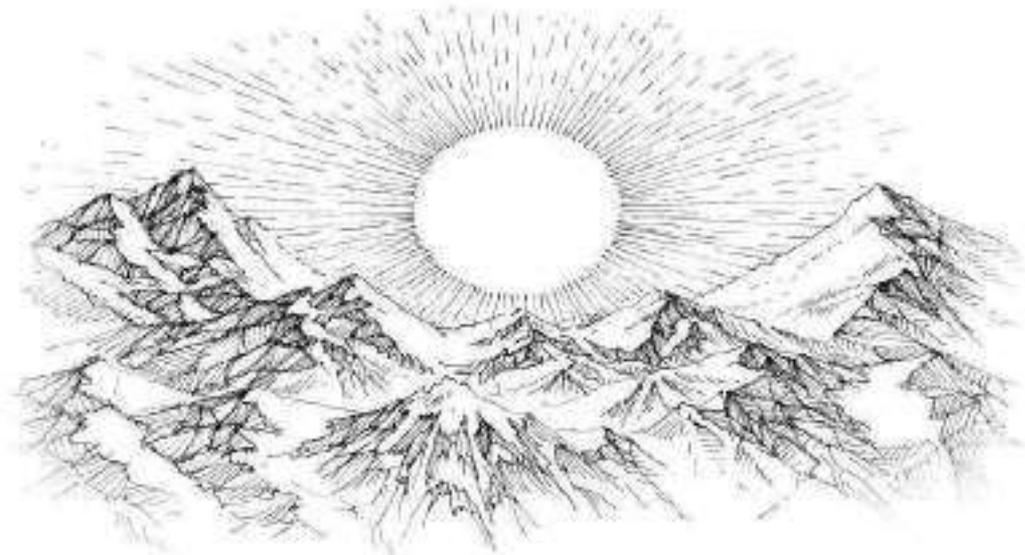
সূৰ্য নামি অহা পাহাৰটোৰ ফালে

কিৰণ সোণোৱাল

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

কেতিয়াবা মন কৰিছানে বন্ধু
সূৰ্য নামি অহা
সৌ দূৰৰ পাহাৰটোৰ ফালে,
মন কৰিছানে কেতিয়াবা
উদিত সূৰ্যৰ সৌ প্ৰথমটি কিৰণে
আশাৰ বহণ সানি ৰখা
সৌ নীলিম আকাশখনে
কঢ়িয়াই অনা ভৱিষ্যত জীৱনৰ
সুখৰ বতৰাটিলে।
চাব জানো মন নাযায় তোমাৰ
সৌ দূৰ পাহাৰটোৰ সিপাৰে
উদিত হোৱা সূৰ্যৰ প্ৰথমটি কিৰণ,
গীত জুৰিব জানো মন নাযায় তোমাৰ
সৌ দূৰ আকাশৰ মাজেৰে
উৰি যোৱা চৰাইজাকৰ মাতত,
স্পৰ্শ কৰিব জানো মন নাযায় তোমাৰ
প্ৰভাতৰ সেই নিৰ্মল বতাহ জাকক।

শুনিছানে কেতিয়াবা বন্ধু
সৌ পাহাৰটোৰ পৰা নামি অহা
জুৰিটিৰ কুল্ কুল্ শব্দটি,
কেতিয়াবা দেখিছানে বন্ধু
প্ৰেমৰ অনুভৱ বুটলি বুটলি
চৰাই দুটিয়ে কৰা
গছৰ ডালত প্ৰেমৰ আলাপ।
চাব জানো মন নাযায় তোমাৰ
উপভোগ জানো নকৰিবা তুমি
সৌ প্ৰকৃতিৰ মধুময় দৃশ্য,
সেয়ে কৈছো, কেতিয়াবা আহিবা বন্ধু
দুয়ো মিলি উপভোগ কৰিম
দূৰৰি বনত নিয়ৰৰ মালা গাঁঠি
প্ৰভাতী সূৰ্যৰ সেই প্ৰথমটি কিৰণ। ❀

১

বিসম্বাদ বিসম্বাদ চাৰিওফালে দুৰ্নীতি
ৰাজনৈতিক চক্ৰবেহুত চৰকাৰেও গ্ৰহণ নকৰে সুনীতি
তাৰ মাজতে আনিলে আকৌ কেব
জনতাক কেতিয়াও চৰকাৰে নকৰে সেৱ
নিৰ্বাচনৰ সময়ত মিছাতেই প্ৰতিশ্ৰুতি।

২

সৰ্বা হিমন্তৰ নলৰে গা
ৰাইজক তেওঁলোকে দিব হেনো ছাঁ
কেব নোৱাৰি মানিব
কিয় বাক জাতিধ্বংসী বিল মানি চলিব
বিদেশী আনি ভৰোৱাত তেওঁলোকৰ কোব চা।

৩

জ্বলিব ধৰিছে চাৰিওফালে দেশ
কিয়নো এৰিব অসমীয়াই স্বদেশ
বাংলাদেশী আনি জনসংখ্যা বৃদ্ধি ঘটায়
ইফালে নিজৰ দেশতেই নাগৰিকৰ সংস্থাপন নাই
ৰাইজেও মানি নলয় চৰকাৰৰ এই টুলুঙা বেশ।

৪

পিছে কৰিছে এৰিলে কেবক 'কা'
সৰ্বা হিমন্তই নকৰিলে অকণো শংকা
অসমীয়াৰ আৰেগ নকৰিলে মনোনিৱেশ
ৰাইজেও কিন্তু হ'বলৈ নিদিয়ে বিদেশী প্ৰৱেশ
অসমীয়াৰো পণ কৰিব দেশ ৰক্ষা। ❖

১

আয় চাইহে কৰিবা ব্যয়
জ্ঞানী লোকে তাকেহে কয়
শ্ৰীমতীয়ে বিচাৰে সকলো লোকেল
লগত গৈ ফচো অমুকা মক্কেল
বজাৰলৈ গৈ অংক নিমিলা হয়।

২

সৌটো ভাটো চুকৰ দাংকোপ ৰাম বৰা
এৰিব নোৱাৰা হবি তাৰ ফিটাহি অলপ মৰা
কয় তেওঁ হাঁহি এটা মাৰি
তেওঁৰ হেনো দুখনকৈ গাড়ী
সেই দুখন হ'ল ৰিক্সা আৰু ঠেলা তাকো মামৰে ধৰা।

৩

মানুহজন বৰ মানী
নহয় পিছে দানী
ভাষণ তেওঁৰ ফোপোলা
উপহাৰ পায় এটোপোলা
সমাজৰ চকুত তেওঁ হেনো বৰ জ্ঞানী।

৪

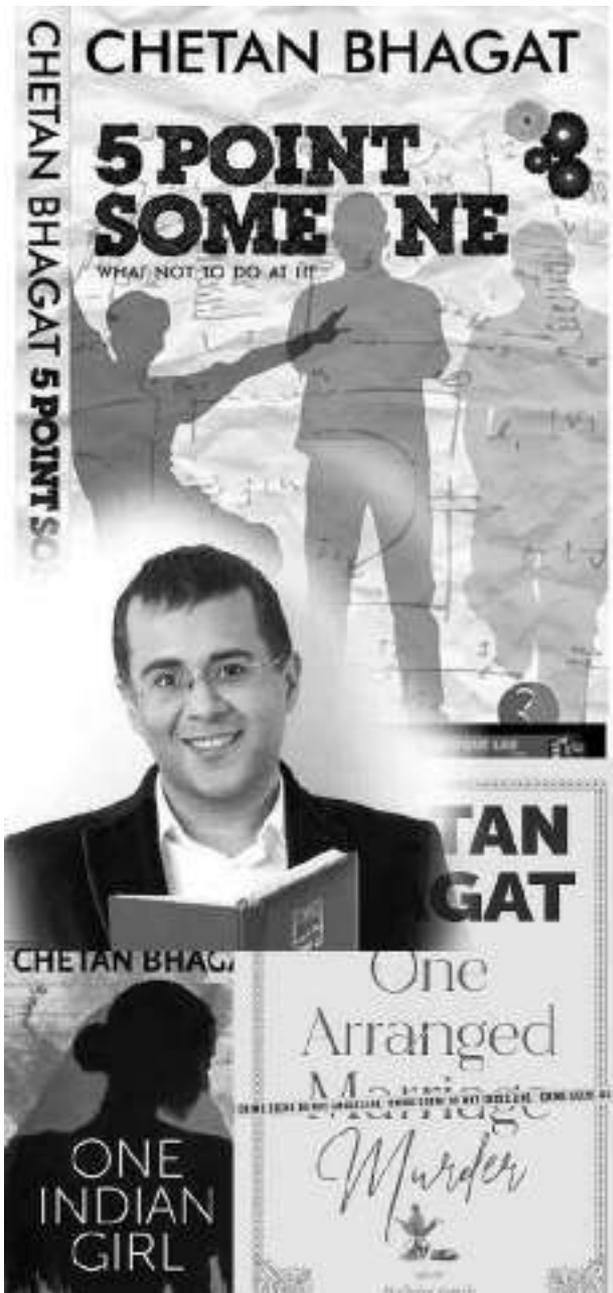
ৰাতি দুটালৈ পঢ়ে আমাৰ মাজনী
গপতে গংগাটোপ অজলা মাকজনী
চাটিং কৰি থাকে তাই
মাকে গমকে নাপায়

দেউতাকে কয় কিয় ইমান পঢ়িছা অ' ছোৱালীজনী। ❖

CHETAN BHAGAT :

Literature, Reading Revolution and the New Generation

Mala Borthakur
3rd Semester
Department of English

An Indian author and columnist Chetan Bhagat is regarded as 'The Biggest selling English language novelist in India's history.' However, this is itself a very big thing that people are getting attracted towards 'Book' specially in a world where social media has been holding you from top to bottom. Well, almost each and every work of this author succeeds in conquering the hearts of the readers. We can claim this because more than twenty million copies of his novels were sold all over the world. Besides, some of his works were taken as movie adaptation. We can utter the name of *3 Idiots* in this case. The very movie which got huge response from the audience and has been a constant source of entertainment since the date it was released. Well the plot of this movie has taken from the author's bestselling novel '*Five Point Someone*'. '*Two states*', '*Half girlfriend*' are also notable in the case of movie adaptation.

The same enthusiasm of the readers were recently seen. In this way Chetan Bhagat has begun to rule all the hearts of the readers through his books. When the author's detective novel '*One Arranged Murder*' was published in the recent month, being a detective fiction lover, I could not resist my temptation from reading this crime thriller of my favorite author. So, I spent a whole day and finished this thrilling novel at one go. At this moment, the famous statement of W.H. Auden regarding the pleasure of reading a detective novel is coming to my mind. If I'm recalling it correctly, it was as follows –

"For me, as for many others, the reading of detective stories is an addiction like tobacco or alcohol. The symptoms of this are – firstly, the intensity of the craving – if I have any work to do, I must be careful not to get hold of a detective story for, once I begin one, I cannot work or sleep till I have finished it. Secondly, its specificity – the story must conform to certain formula. And, thirdly, its immediacy. I forget

the story as soon as I have finished it and have no wish to read it again."

From the beginning to end almost each and every line of this very statement is applicable to all the novels of detective fiction genre. But I feel that in the case of "*One Arrange Murder*" the last sentence is not applicable as this book can make the readers read it again and again through its strong and incredible plot construction. In the brief review of this book I would say that this is a book that any avid reader cannot possibly put down once begun. '*One Arranged Murder*' fairly falls out the zone of predictability. There's love, mystery and the classic yet warm humor which keep you glued. But most importantly, this book has one emotion at its core which can never fail – "Friendship"!

Now I come to the main point that "Can Chetan Bhagat's works be included in the set of written artistic works which are basically summed up with a name called "Literature?" In this matter many people say that Chetan Bhagat's novels are responsible for the irrevocable damage of the pride of literature. As his works are too cheap in nature to meet the expectations that the term 'literature' always demands from an author. His works are always simple in language and the plots are constructed without any complexity and ambiguity. Further, they say that Chetan Bhagat is very adequately aware of the common concerns of the young Indian youth and he has exposed a serious chink in the Indian reader armor by realizing that if you take simple words, clichéd characters and add a pinch of sex, sleazy romance, and the Indian obsession with IIT's, you have perfect formula for a bestseller. According to them his books are mere stories and lack artistic quality of the great. But for the uninitiated readers literary merit is secondary and their primary concern is entertainment. So, Chetan Bhagat sells. Moreover, his books are pocket friendly, they cost you less than half of the books of the big

names like Amitav Ghosh and Jhumpa Lahiri. And in this way he outsold many of the prominent writers in India as well.

Now being a reader of Chetan Bhagat I would like to offer my sympathy for those critics of Chetan Bhagat. Because their critique of his works has neither any logical basis nor any point. For the validation of my statement I would like to make aware all the critics of Chetan Bhagat that his works falls in the category of 'Popular literature' and we all know that popular literature includes those writings intended for the masses and those that find favour with large audiences. It can be distinguished from artistic literature, generally doesn't seek a high degree of formal beauty or subtlety and isn't intended to endure.

The boundary between artistic and popular literature is murky, with much traffic between the two categories according to current public preference and later critical evaluation. While he was alive, William Shakespeare could be thought of as a writer of popular literature, but he is now regarded as a creator of artistic literature.

The most important genre in popular literature is and always has been the romance, extending as it does from the middle ages to the present. The most common type of romance describes the obstacles encountered by two people (usually young) engaged in a forbidden love. Besides, detective story or murder mystery is also a widely read form of popular literature.

So, from the definition and analysis about the genre i.e. popular literature we can convince that Chetan Bhagat's works are not meant for that type of bitter criticism because of the absorption of all the elements of the popular literature within them.

Now, I want to put a question for those critics in the middle of this writing. I just want to ask "Do they have better knowledge than an author how the characters and storyline

should be in his works?" Actually, this sounds very strange when one tries to discover 'Flaws' in a bestselling book. I don't say that 'Chetan Bhagat', a bestselling author never should be criticized. Every person has their own point of view and they certainly possess the right of expressing their opinion over a certain work. But, I feel that the measurement of 'Bitter Criticism' for the works of Chetan Bhagat should be less than the quantity of 'Praise'!

Because, if Indian youth are getting more inclined towards reading novels, then this awesome credit goes to none but, one and only Chetan Bhagat. His write up generally hangs around the teenagers and their problems. Today he is a emerging youth icon and no doubt a very influential personality across the globe. Simply we cannot ignore his contribution in leading youth to a better arena! ☐

EQUALITY

in the Workplace

Priya Das

B.A. 1st Semester

Department of English

Each time our eyes hit the newspapers, the headlines provoke outrage with news of gang rapes, violence, molestations and harassment of women. The species which consist half of our population is still subject to violence and discrimination. Women continue to live in fear and under the domination of man in present day India.

When we talk of freedom and independence of the country from the outside forces we are proud of what we have achieved today but women who were equal contributors in the freedom struggle continue to remain shackled by chains of patriarchal mindset. Women are often denied their freedom of

choice. Nobody asks a girl what her dreams are or what role she aspires to play in life. Rather her status is confined to the conventional roles that the society has assigned to her. To make this country a free and enjoyable place for women, we first need to empower the police and government in order to provide a safe environment to women so that they can travel wherever and whenever they want. We also need to improve our law and order situation and get serious about the investigation, prosecution and trials. More investment needs to be made in promoting equality and improving ways for the women to take stand for themselves. ☐

Indian space programme encompasses research in areas like astronomy, astrophysics, planetary and earth science, atmospheric sciences and theoretical physics, Balloons, sounding rockets, space platforms and ground based facilities support these research efforts. A series of sounding rockets are available for atmospheric experiments. Several scientific instruments have been flown on satellites especially to detect celestial x-ray and gamma – ray bursts.

Astro Sat (Astrasat – o):

Astro Sat is the first dedicated Indian astronomy mission aimed at studying celestial sources x-ray, optical and UV spectral bands simultaneously. The payloads cover the energy bands of ultraviolet, limited optical and x-ray regime. One of the unique features of Astro Sat mission is that it enables the simultaneous multi-wavelength observations of various astronomical objects with a single satellite. Astro Sat with a lift-off mass of 1515 kg. was launched on September 28, 2015 into a 650 km. orbit inclined at an angle of 6 deg. To the equator by PSLV-C30 from Satish Dhawan space centre, Sri Harikata. The minimum useful life of the Astro Sat mission is expected to be 5 years.

Mars Orbiter Mission -I(/nade/358):

Mars orbiter Mission is ISRO's first interplanetary mission to planet Mars with an orbiter craft designed to orbit Mars in an elliptical orbit of 372 km. by 80,000 km. Mars orbiter mission can be termed as a challenging technological mission and a science mission considering the critical operation and stringent requirements of propulsion, communications and other bus systems of the spacecraft. The primary technological objective of

Space Science and Exploration

Puja Bora

4th Semester

Department of Zoology

the mission is to design and realize a spacecraft with a capability to perform Earth Bound Marocuvre (EBM), Martain Transfer Trajectory (MTT) and Mars Orbit Insertion (MOI) phases and the related deep space mission planning and communication mango at distance of nearly 400 million km. Autonomous fault detection and recovery also becomes vital for the mission.

Chandrayaan – 1 (/nade/359):

Chandrayaan -1 India's first mission to Moon, was launched successfully on October 22, 2008 from SDSC SHAR Sriharikota. The spacecraft was orbiting around the Moon at a height of 100 km from the lunar surface for chemical, mineralogical and photo-geologic mapping of Moon. The spacecraft carried 11 scientific instruments built in India, USA, UK, Germany, Sweden and Bulgaria.

Chandrayaan-2 (/Chandrayaan-2-home-O):

Chandrayaan 2 will be an advanced version of the previous Chandryaan – 1 mission to Moon. Chandrayaan – 2 is configured as a two module system comprising of an orbiter craft module (OC) and a Lander Craft Module (LC) carrying the Rover developed by ISRO. ☐

Group Study

Shekhar Borah

Department of Chemistry

A study group is a small group of people who regularly meet to discuss shared fields of study. Study groups can be found in a high school or college and universities, within companies, occasionally primary/junior school and sometimes middle school. Study groups have helped students who have trouble being in a large group setting.

As students, the largest part of our lives is represented by working on projects, preparing assignments and presentations and of course, the cherry on top of the cake: preparing for exams. With this in mind, I think it is high time to learn how to make the most of all this time spent on studying.

When students study in groups, they can motivate and encourage each other and lessen procrastination. Also, students are able to learn some studying skills and habits by

observing others' study skills and they can incorporate it in their studying routine. Teaching concepts and information to others can help to be more familiar and master those concepts. In addition, some students might be uncomfortable asking a question in class and they might feel more comfortable asking someone in a small group. It can create a more fun and positive experience for students.

As a student, you already know how important studying is to be successful. Here are six benefits that group study can give you:

1. Eliminates Procrastination

If you put off studying until the last minute, regularly scheduled group study sessions can eliminate your procrastination. You will have a set time for studying and are accountable to your group members, which

makes it less likely you will procrastinate about your studies.

2. Helps You Learn Faster

Students in study groups usually learn faster than students who study alone. If you don't understand a concept, you can ask your fellow group members questions that will help you understand. Having someone clear up your confusion saves time that you would have spent trying to figure out difficult concepts.

3. Fills in Gaps in Notes

Studying with a group allows you to compare your notes with other students. If you aren't a great note taker, you can see how other students take notes and fix any errors you might have. If you're a great note taker, you can help your fellow students fill in the gaps with their notes.

4. Sharpens Your Study Skills

Being part of a study group allows you to observe different types of study methods. Your own study methods might be good, but you may also be able to sharpen your skills by adding new methods that your group study members are using.

5. Breaks Up Monotony of Studying Alone

Spending a lot of time studying alone can become monotonous. Joining a study group can add a social aspect to your study routine. It also gives you an outlet for discussing topics that you are struggling with at school with other students.

6. Hones People Skills

Study groups can help you develop as a student, person, and professional. Study groups encourage members to think creatively and build strong communication skills which also help in refining and understanding the material. You will need to have people skills and a good ability to communicate. Group study can help you develop these soft skills, which will help you

Why do we avoid study groups?

There are two main reasons why students might avoid taking part in a study

group. First, there is a publicly acknowledged reason, represented by the common belief that an isolated environment is necessary for better concentration.

This might be true if you want to learn the material by heart, without processing the information and with the guarantee that you will forget everything by next week! If you want to understand what and why you are studying, the interactive approach is undoubtedly superior.

The second reason is something we are often aware of but refuse to admit. This refers to the fact that when studying in a group, you become vulnerable due to having to face the things you are not so knowledgeable about. This is actually one of the main reasons why you should join a study group.

What makes an effective study group?

The above mentioned aspects are obviously not valid for just any kind of study group. Thus, you should be very careful when choosing your "companeros". Here are some tips to help form an efficient study group. Work with the people that motivate and inspire you rather than those that are superficial and only looking for an easy way to get a passing grade. Look for those that are alert and focused in class, and that are asking questions but also answering professors' inquiries.

"Too many cooks spoil the broth" – meaning that a study group turns out to be inefficient if too many people take part of it, as it becomes more difficult to coordinate, communicate with all members and maintain the necessary study discipline. Thus, an ideal size of a study group is around three to four people. Prepare the necessary reading before the meeting so that the group discussion can add value to your understanding.

Now, go find yourself a cozy and efficient study group and who knows, maybe studying will turn out to be actually pretty fun! Good Luck. ☐

Kastori Rani Gogoi

1st Semester

Department of English

Global warming is considered by scientists as one of the most difficult challenges our environment faces today. As we have heard in our science class in college or even in high school, global warming is caused by what we call as the green house effect. What is this green house effect then? Simply put, the green house effect is when the earth's heat trapping capability is increased far from normal levels. This increased temperature actually causes a lot of changes and problems on the surface on our planet. Climate changes, devastating changes in the ecosystem, melting ices over the Arctic and Antarctic regions, negative impacts on the agricultural sector as well as in our forests are just some of the problems brought about by this green house effect or global warming.

Unfortunately, the imbalance which we have created between our life and earth is already showing the signs of disasters in form of flood, cyclones, landslides, tsunami, draught etc. If the imbalance continues to rise, one day, this will pose a question mark and the existence of this planet. Carbon di-oxide (CO₂) is causing

a warming effect on the earth's surface. The CO₂ level is expected to rise in future due to ongoing burning of fossil fuels. Other gases such as methane (CH₄), CFC, nitrous oxide (N₂O) troposphere ozone are also responsible for global warming. Increase in all these gases are due to explosive population growth, increased industrial expansion, technological advancement, deforestation and growing urbanization etc.

Trees play a significant role in the global carbon cycle. They are the largest land based mechanism for removing carbon di-oxide from the air. But now everyday over 5500 across of rain forests are destroyed. As a consequence of massive loss of forests, Global CO₂ levels rise approximately 0.4 percent each year.

Global warming will lead to melting of glaciers. Changes in rainfall patterns increased intensity and frequency of extreme weather. As per the latest survey report the rate of melting of glaciers has been increasingly sharply in recent time. Even those glaciers are affected from global warming which have been considered permanent. The shrinking of glacier is going to pose a major problem of drinking water. The expanse of desert would increase. Low rainfall and raising temperature could add to the intensity and frequency of dusty storms. This in turn will immensely affect the quality of agricultural land. Ultimately causing adverse effect on agricultural produce. It would have far reaching socio-economic impact

Renewable sources of energy shown can be used as it is non-polluting and very efficient. These renewable sources of energy are solar energy and wind energy. Hydro-electricity is also of considerable use. Lastly, treatment appliances should be applied on the sources of green house gases which are carbon di-oxide and methane so that they may not violate the atmospheric balance. ☐

Migratory Bird Conservation

Pranjit Das
5th Semester
Department of Mathematics

In Assam, the migratory season starts as early as September with the brown shrike making its appearance in our gardens. By the end of September, the wagtail arrive followed by other small visitors- warblers, fly catchers, swallows and other tiny species. As October ends, flocks of gees-bar-headed and graylags that travelled in the air for long, arrive in the marshes and wetlands, their sounds rather like the wrangling of a crowd of discontented people as they take an occasional splash! Around 300 species of birds migrate to India during winter. From the marshes of Kaziranga, and Pobitora to Neemati, Majuli, Joysagar and Bornadi, the wintry golden afternoons are made delightful by the sight of thousand of teals as they snooze happily, head in wing along with the pintails, mallards, shovellers and pochards and the ruddy shelduck.

Migration of birds is an extraordinary phenomenon of Nature of the world 11,000 bird species, about 2000 species make regular, seasonal movements. About 40 percent of the migratory species are on a decline with one in eight being threatened with global extinction. The major factors for the decline is the population of migratory species include loss,

৮৮ | নন্দনিয়ান, উনচত্বাৰিংশ সংখ্যা

modification, fragmentation and degradation, of habitat, environmental contaminants, hunting and land patterns. Migratory birds have to complete for food and space amidst the challenges and a burgeoning human population. There is a large network of sites that the birds depend on for migration and lots of these sites make the migratory birds vulnerable.

Researchers, decision makers, representative from the private sector, NGO and international conservation representatives have been meeting regularly since 2018 to address the critical decline in many migratory bird populations and to advance sustainable approaches to coastal ecosystem protection, management and restoration for migratory species and ecosystem services, including climate change resilience.

World Migratory Bird Day fell on October 10, this year. It is an annual campaign to raise global awareness on the threats faced by migratory birds, their ecological importance, and the need for international co-operation to protect them. A thriving wildlife is a key link between migratory birds and no exception. There are key links between migratory bird conservation and local community development . Bird are related to tourism activities such as bird watching as bird photography can serve as the foundation for a beneficial relationship between people and migratory birds. ☐

Failures are the Pillars of Success

Sudipta Saikia
6th Semester
Department of Chemistry

There goes an old saying, “To be a champion, fight one more round”, which is very true. Only tireless pursuit can create winners. Success comes to those who try and never quit. To be a winner, one has to learn to strive with perseverance, courage and determination. Success cannot be achieved in a day. The road to success is not an easy one. It is narrow, rough, patchy, long and full of hurdles and obstacles. One has to learn to overcome the hurdles and obstacles to achieve the desired goal.

A little failure does not matter. In reality, the path of success is strewn with failures, with each failure one gets closer to success and with each fall one rises higher. It may seem paradoxical and contradictory to talk of failure and falls along with success and rising higher. But it is the very truth. Each failure brings one closer to success because within each failure is hidden a lesson on success. History too is sprinkled with such instances where success was granted only after passing through a series of failures. One has to pick up the life story of any great personality to see that success is never granted on a silver platter. One has to try a number of times before actually tasting success. However, in today’s time, we find that people are losing heart at the drop of a hat. Students succumb to examination-phobia and peer pressure. Everybody has high expectations with

themselves, which, if not fulfilled, drives them to depression and even suicide. It’s important to realize that failure is not the end of the world. There would be opportunities galore to rise and shine.

Life is an interesting game. It does not guarantee that success will be yours at every point in every round. There will be times when failure seems to be haunting more devotedly. There is nothing wrong in losing. But one should never forget the lesson learnt by every failure.

Bitter as these failures may seem to be, yet they hide behind their ugly appearance a useful lesson and a valuable experience which is unraveled only sometime later. It is these failures that strengthen the forthcoming success. Therefore, when failures seem extremely overpowering and life seems bleak, one has to remember that they are in fact even surer signs of success in future. “The darkest hour is just before the dawn.” Thus, when nothing seems to work out in the right manner and it seems that all roads are leading to failures and nothingness, one has to just remember the arrival of the dawn, the sun rising dispelling darkness at that very moment when night seems blackest and thickest. Therefore one should never lose hope but keep on trying till one succeeds. Who knows that, this might be the last round and you are declared a Champion. 📖

When I Embrace The Sky

Priyanka Hazarika

3rd Semester

Department of English

When past refreshes with its memories, faces of many persons start to come to our eyes like running water. And that's how she couldn't stop this time and that's how pain reflects itself in her words, when she writes, "I miss her! I miss the days we spent together, I miss the dreams we dreamt together, the happiness we shared with each other!" – on her yellowish diary.

As she stops there, a strange, cold breeze takes her to her unexposed past, leaving her present apart, taking the breaths of her heart, it takes her to those days as a spirit where she searches her. She cries, she screams there to everyone to the happy faces, and to that most loving person with whom she wants to live those days together! Again for the last time but without losing her!

"But I have lost her in that painful night sixteen years back. As that night never comes to me, she also never comes to me."

A drop of tear falls down her right cheek. It flows slowly down to her neck taking the pain of her broken heart. Her moist eyes are full of pain. She wants but unable to cry

openly. It pricks her very deeply that it is never going to be healed.

Breathing long, she speaks continuously her painful heart, "If I thought for just one moment, your face would be the last I'd see, I'd take a million pictures and save them just for me.

If I thought for just one moment, your voice would be the last I'd hear, I'd listen attentively and promise not to shed tears!" But for now she wants to sleep in peace to forget those painful memories. Already this night too is sleepless like every other nights. But a part of her is screaming to make everything okay. It wants to live her present, to smile for real, to live her life again, the kind of a life she had sixteen years back! Happy and content-but with the things she has for now, and allowing the past to stay in its past!

And that part compels her this time more to dare to stop thinking and find her wings to fly. She's feeling a kind of push from inside, she's feeling like she needs to go. Somewhere out there. But she walks towards the window. As she opens that window, the

red with golden rays of the rising sun pours into her room, which makes her glow. And she feels a kind of surprise-She steps out of the house, as if from her comfort zone for the very first time!

She walks towards the seashore barefoot. The sands of the shore tickle her soles, when her feet moves closer to the sea. The waves of the sea touches till her ankles again and again, makes her feel cold and fresh from sole to head.

It is a beautiful morning with the rising sun in the distant sky. Beneath the colorful sky, she and the trees ringing with singing birds and the whole atmosphere is filled with sweet fragrance of tulip flowers, the way they are dancing in wind makes the sight more beautiful. And when she looks at the sky, a kind of feeling takes her to a solitude, she stares at it, in a way hard to explain, as if she never saw it before! Something is happening inside her, something starts to happen the moment she steps outside the house.

For the very first time she finds this sky beautiful in a unique way. The rising sun reflects its rays in every present being there. The sky turns to red-golden color from the starry one that shines like crystal. The moon and the stars have gone to sleep giving the promise of its next arrival. The reflection of this canvas makes the dew drops glitter like colorful bubbles. And the sea in front of her seems like a mirror that carries the whole sky on its lap. Everything today looked so beautiful, so healing. Celebrating the beauty of nature- Today she observes, feels and lives from inside! Under this sky, opening her arms wide staring at the sky with smiling eyes, she screams in joy,
“Come and embrace me!

Embrace me that you never release me!
Embrace me that you become mine,
I become yours
And we become our most peaceful company
Embrace me,
so that you always make my soul breathe
And body move!”

The waves of the sea touches her feet again! She feels the touch of a cold breeze that suddenly comes from the sky, gradually her body, fills with that touch – enters slowly into her broken heart, lies there her painful memories. It starts to heal all the wounds, wounds that always locked the door of her present! She hears her heart, beating and feels mind being relaxed. This makes her lips smile; face, pink; and eyes, they start to sparkle. Now she realize- She’s alive! Nature makes her completely alive the moment she embrace the sky! She’s not alone! She discovers herself allowing the past to be in past! Allowing herself, her soul live the very moment of present observing and living with the beauty that this earth carries for her! She starts to love herself and this nature and the sky!

Two days later she writes,

“Sky – The pain, sitting in my heart’s core, knocking at the door removed by you when I sensed the fragrance of you! You take the pain very far from me and turn them to the black clouds and being rain of love they fell from you on me! My soul runs out of my body to dance in it! I dance and dance being so much in that moment. Your rain of love washes all my wounds away and crazily I laugh and sing for the gift I am given as present!”

That’s how she learns- Nature never fails in healing the wounded! Just a step outside the past to the present, that’s all she needed! ☐

Quarantine

Will You Be My Valentine?

Puja Mahanta
6th Semester
Department of Geography

Quarantine will you be my valentine
The world is scared,
The world is frightened,
Is there anything I could do lighten?
The apocalypse is upon us,
I am still trying to find if there could be any bonus!
Not the impeccable positive,
But still keep hope for the change in narrative
Always wonder how I want this world to be b
Place at least because I was here,
Wondering if there could be anyone out there
Whom I could share this beer!
I realized quarantine will be our savior,
I Friended,
I smiled,
A few days passed and then I cried,
But! But! Later
I realized I was just lazy,
Lazy to understand that all this time it was my
Valentine,
Then crisis revealed that under sufficient pres
And with imaginative restlessness bred by nec
Pretty much everything!
Everything! Is up for being rethought,
This is the time of the break
To cut off from the system take!
Get a new perspective improve your life,
Or discard an old practice to rejuvenate,
Remember this isn't a recess,
But the study leaves before the real best!
Make the quarantine
A friend, a dear one!
Try to know it better before you become a more one!
Don't miss a chance because this is your calling
Remember to ask before hanging up!
Quarantine will you be my valentine? 📄

Fictional Verse

Jushna Gogoi

3rd Semester

Department of English

You are a Fictional verse
Of my mind
Sometimes you appear like
Metaphor of my thoughts
But sometimes ...
Like antonyms of the words.
We can't rhyme together
Our thoughts
Because we are journeyer of
Different directions
Now it seems like ...
This fictional verse would
Turn into incomplete verse. 📄

Dear College Life!

Deepnita Shil

6th Semester

Department of Chemistry

It was a shiny day of summer,
When we stepped into the world of semester.
With zillions of dreams to conquer the life,
We tried our best, day and night.
Each day we learnt new things at classes,
And later on we headed back to our houses.
We enjoyed those golden days
With friend and teachers,
And that's how we ended three years
Of this journey,
With tears in our eyes and laughter.
Today we are here, may be tomorrow we won't,
But the memories that we created
In our alma mater will surely last for long. 📄

Miss You

Sudepta Saikia

5th Semester

Department of Chemistry

Turn on the light
The scene in front of eyes
Turn off the light
It's all the same.
The wound in the heart
Unable to be shared!
Life flaws away with time,
Turns old with grey hair;
Leaves with you, no news of happiness
Fades away with the past
Falls asleep with dreams
Leaves with the numb heart.
I miss you but no trace is left!
I'm still tiptoeing in missing you.
I'm still letting the memories over me ...
I'm still shedding tears with my eye closed.
I'm still pretending not to care!
I miss you but I deceive myself
I miss you by I'll just make it a secret.
I miss you, so I hide it deep in ...
My heart. 📄

I STILL DO

Shekhar Borah
Department of Chemistry

I still do!
It's not like that i don't love you,
Listen I still do!
But I also can't lose myself
Just because I loved you.
Perhaps you were right,
But I was not wrong too.
You haven't put your trust,
When all I said was true.
May be you were concerned,
But I can't let misunderstandings brew.
It's not like that I don't love you,
Listen I still do!
But now lesser than my self esteem,
I can't let everything turn into blue.
May be you saw yourself only,
While I looked from your point of you.
Yes I still love you
But sorry to say you never did,
And will never do
She was terrible, reckless and insufferable
Absolutely hateful
To fall for her was a horrendous idea
A dreadful conception.
The splitting image of regret
As she will forever haunt those three words
Like it belongs to her.
But I still do !
Even though she gave me a thousand reasons not to,
I still do !
I tried to hate her
Trust me, I tried
But I can't and now I realize
I don't think I could ever hate,
Which swallows me whole
In the best and worst ways.
But I still do ! ☐

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰ একতা সভাৰ

সম্পাদকসকলৰ প্ৰতিবেদন

২০১৯-২০২০বৰ্ষ

উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

শেখৰ বৰা

পোনপ্ৰথমে সেইসকল ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো যিসকল ব্যক্তিৰ কণ্ঠৰ বিনিময়ত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় এখন আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জিলিকি উঠিবলৈ সক্ষম হ'ল।

নন্দনিয়ানৰ আস্থা আৰু সন্মতিক্ৰমে মই ২০১৯-২০ শিক্ষাবৰ্ষৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপসভাপতি হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতা আগবঢ়াও। ছাত্ৰ সমাজৰ সহযোগিতাত আৰু তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া ভোটত মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে সকলো নন্দনিয়ানৰ লগতে তিতাবৰ আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ আছু গোটৰ সকলো সদস্যলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰসংঘৰ কাৰ্যসূচীসমূহৰ ভিতৰত সৰস্বতী পূজা, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, যুৱ মহোৎসৱ, নানা তিথি আৰু দিৱস পালনত আমি পূৰ্ণ সহযোগ প্ৰদান কৰিছিলোঁ। উপ সভাপতি হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে কিমানবোৰ কাম কৰিব পাৰিলো সেইয়া বিবেচনাৰ দায়িত্ব আপোনাৰলৈ এৰিলো।

অৱশেষত, অনাগত সময়ত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ সাফল্যৰ যাত্ৰা যাতে অধিক হয় লগতে মহাবিদ্যালয়খন সকলো ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যায় তাৰে কামনা কৰিছো, লগতে নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় তথা ইয়াত অধ্যয়ন কৰি যোৱা আৰু কৰি থকা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছোঁ।

জয়তু নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তু নন্দনিয়ান।।

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

অনুৰাগ শইকীয়া

সমাজৰ মহান ব্যক্তি সকলৰ চৰম ত্যাগ, আপ্ৰাণ কষ্ট আৰু মহানতাৰ বিনিময়ে দিয়ে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে এক নতুন পথৰ সন্ধান। এনে বহু মহান সমাজ হিতৈষী লোকৰ অক্লান্ত আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাতে গঢ় লৈ তিতাবৰৰ মাজমজিয়াত বিগত প্ৰায় ৬২ টা বসন্ত গৌৰৱেৰে থিয় দি আছে আমাৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়।

মোৰ এই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেই সকল নমস্য ব্যক্তিৰ পদ পংকজত ভক্তিভৰা প্ৰণিপাত জনাইছো। এই আপাহতে এই জ্ঞানতীৰ্থখনি পোহৰাই তোলা প্ৰাক্তন আৰু বৰ্তমানৰ শিক্ষাগুৰুসকললৈও আমাৰ অসীম শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

১৪ চেপ্তেম্বৰ ২০১৯ত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সংঘৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত জয়লাভ কৰাৰ পাছতে ১২ অক্টোবৰ ২০১৯ তাৰিখৰ পৰা আমাৰ কাৰ্যকাল আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক কাম-কাজ সম্পন্ন কৰা সমূহ দিশ আলোকপাত কৰি দেখা দিয়া সমস্যাসমূহ আঁতৰ কৰি মৰমৰ মহাবিদ্যালয়খনিক সৰ্বাংগসুন্দৰ কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ সংঘই বিভিন্ন পদক্ষেপ হাতত লৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত আমাক সু-পৰামৰ্শ তথা গঠনমূলক চিন্তাৰে পথ দেখুৱাই দিয়া শ্ৰদ্ধাৰ উপদেষ্টামণ্ডলী, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, ছাত্ৰ সংঘৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা প্ৰতিজন নন্দনিয়ানৰ

ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম। আমি এই দীঘলীয়া কাৰ্যকাল পালো যদিও বিশ্বব্যাপি দেখা দিয়া কৰ'ণা মহামাৰীৰ বাবে দিয়া Lock Down ৰ কাৰণে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আঁতৰি থাকিব লগা হৈছিল। সেয়ে আমি যি সমূহ পৰিকল্পনা আগত লৈ মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কাম কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিলো তাক সম্পূৰ্ণ সাফল্যমণ্ডিত কৰিব নোৱাৰাৰ কাৰণে আমি দুখিত।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ সংঘৰ দ্বাৰা পালিত কাৰ্যসূচীৰ খতিয়ান দাঙি ধৰিলো—

- ১) ১৫ অক্টোবৰ তাৰিখে অধ্যক্ষ মহোদয়ক খেল পথাৰ মেৰামতিৰ কাৰণে প্ৰতিবেদন দাখিল কৰোঁ।
- ২) আন্তঃ মহাবিদ্যালয় টাইকোৱাণ্ডো প্ৰতিযোগিতালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ১টা ৩ জনীয়া দল প্ৰেৰণ কৰা হয় ৩০ অক্টোবৰ তাৰিখে।
- ৩) ৫ নৱেম্বৰ ২০১৯ তাৰিখে ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ মৃত্যু তিথি পালন কৰা হয়।
- ৪) ২৯ নৱেম্বৰ ২০১৯ তাৰিখে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ আহ্বানমৰ্মে 'কা' বিৰোধী প্ৰতিবাদত অংশগ্ৰহণ কৰোঁ।
- ৫) ২৮ ডিচেম্বৰ ২০১৯ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক গোটৰ আহ্বানত নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইনৰ বিৰুদ্ধে অৱস্থান ধৰ্মঘট কৰা হয়।
- ৬) মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সংঘৰ উদ্যোগত ২২ জানুৱাৰী ২০২০ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰত 'কা' দাহ কৰা হয় আৰু ছাত্ৰ সংঘৰ কাৰ্যালয়ৰ সন্মুখত ক'লা পতাকা আঁৰি থোৱা হয়।
- ৭) ২৪ জানুৱাৰী ২০২০ তাৰিখে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত আন্তঃমহাবিদ্যালয় ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা এটা দল প্ৰেৰণ কৰা হয়।
- ৮) ২৪-৩০ জানুৱাৰী ২০২০ লৈকে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়।
- ৯) ২৯ জানুৱাৰী ২০২০ তাৰিখে সৰস্বতী পূজা উলহ-মালহেৰে পালন কৰা হয়।
- ১০) ৭ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২০ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ কেণ্টিনত উন্নত মানৰ খাদ্য সামগ্ৰীৰ যোগান তথা দাম নিয়ন্ত্ৰণৰ ওপৰত ছাত্ৰ সংঘৰ বৈঠক আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়লৈ পত্ৰ প্ৰেৰণ।
- ১১) ১০ ৰ পৰা ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীলৈকে বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত সক্ৰিয় অংশগ্ৰহণ কৰা হয়।
- ১২) আন্তঃমহাবিদ্যালয় Wushu লৈ প্ৰতিযোগী প্ৰেৰণ আৰু তেওঁলোকৰ দ্বাৰা ২ টাকৈ পদক লাভ।
- ১৩) ১৯ ৰ পৰা ২৫ এপ্ৰিললৈকে অনলাইন সংগীত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ১৪) বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস উদ্‌যাপন।
- ১৫) ২৬ জুনৰ পৰা ২৫ জুলাইলৈকে অনলাইন ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।
- ১৬) মহাবিদ্যালয় পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰতি দেওবাৰে ছাত্ৰ সংঘৰ উদ্যোগত মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ পৰিষ্কাৰ কাৰ্যসূচী।
- ১৭) ছাত্ৰ সংঘৰ উদ্যোগত বুক বেংক নামেৰে এক কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হয় আৰু ৩০ জুন তাৰিখে সংগৃহীত কিতাপসমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰাললৈ দান কৰা হয়।
- ১৮) ছাত্ৰ সংঘৰ উদ্যোগত তথা নন্দনিয়ানৰ সহযোগত বানপীড়িত দুই শতাধিকৰ অধিক পৰিয়াললৈ ২৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে সাহায্য প্ৰদান।
- ১৯) বিশ্ববিদ্যালয়ে ষাণ্মাসিক পৰীক্ষা সমূহৰ ওপৰত লোৱা সিদ্ধান্তৰ বিৰুদ্ধে ১৫ জুলাই তাৰিখে বিশ্ব বিদ্যালয়লৈ স্মাৰক প্ৰদান।

তৰ্কবিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ছাঁয়াশ্ৰী ভৰালী

১৯৫১ চনতে হামদৈপথাৰৰ সমীপত
জ্ঞানৰ বন্দনাৰে পোহৰৰ শলিতা জ্বলাই
এজাক চিৰসেউজ সপোনৰ পাতনি মেলা
তিতাবৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত এই নন্দনাথৰ
আমি একো একোজাক নন্দনিয়ান।

নমস্কাৰ, মোৰ এই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সুঁৰিছো সেই সকল মহান ব্যক্তিক যাৰ সৱল
প্ৰচেষ্টাত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ লৈ উঠিছিল। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে
প্ৰমুখ্য কৰি প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৰ চৰণত মোৰ সেৱা নিবেদন কৰিছোঁ।

মই শ্ৰীমতী ছাঁয়াশ্ৰী ভৰালীয়ে ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত তৰ্ক
সম্পাদিকাৰ পদত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে জয় লাভ কৰিছিলো। এই ক্ষেত্ৰত সমূহ নন্দনিয়ানক মোৰ
কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদৰ শলাগ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কৰ'ণাৰ দৰে এক কালমহামাৰীৰ ভয়াবহ তাড়নাত পৰি ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ আমাৰ এবছৰীয়া
কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱা অতি জটিল হৈ পৰিছিল। যাৰ বাবে বহু কিছু দায়িত্ব আৰু
কৰ্তব্য আমাৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল। ইয়াৰ মাজেৰে সময়ৰ সুবিধাত যি দায়িত্ব কাষত আহি পৰিছিল
তাক সুকলমে চলোৱাৰ চেষ্টা কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোৰ তত্বাবধায়ক ড°
বৰ্ণালী শইকীয়া বাইদেউ আৰু আন সহযোগীসকলৰ সহযোগিতাত তৰ্ক বিভাগে অনুষ্ঠিত কৰা
প্ৰতিযোগিতা সমূহত কিছুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি সফলতা অৰ্জন কৰিছিল।

গতিকে সদৌ শেষত আটাইলৈ পুনৰবাৰ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰি মহাবিদ্যালয়খন
উন্নতিৰ কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন লেখাৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়,
জয়তু নন্দনিয়ান।
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

কিৰণ সোণোৱাল

নমস্কাৰ, প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল মহান ব্যক্তিক সুঁৰিছো যিসকল ব্যক্তিৰ মহান প্ৰচেষ্টাত যোৰহাট জিলাৰ অন্তৰ্গত তিতাবৰ মহকুমাৰ মজিয়াত প্ৰথমখন উচ্চশিক্ষাৰ শিক্ষানুষ্ঠান নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়খনক প্ৰতিষ্ঠা কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক জ্ঞানৰ পোহৰ বিলাই আহিছে। সেই সকলকে প্ৰমুখ্য কৰি মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু মোৰ সমূহ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ চৰণত সেৱা নিবেদিছোঁ।

যোৱা ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই সমাজ সেৱা সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত হৈ মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোৰ দায়িত্ব, কৰ্তব্যসমূহ নিষ্ঠাৰে পালন কৰিবলৈ আৰু মহাবিদ্যালয়খনলৈ সাধ্য অনুসাৰে সেৱা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। অৱশ্যে মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত দেশত সৃষ্টি হোৱা মহামাৰী কৰণাৰ আতংকৰ ফলত মহাবিদ্যালয়খন বন্ধ হোৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতিৰ বাবে মোৰ কৰিবলগীয়া বহুতো কামেই আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। তথাপি মোৰ কাৰ্যকালত মই হাতত লোৱা পদক্ষেপসমূহে কিমানদূৰ সফলতা লাভ কৰিলে সেয়া নন্দনিয়ানৰ বিচাৰ্য।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত সকলো ক্ষেত্ৰত দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়াই অহা উপদেষ্টা ড° নৱমল্লিকা শৰ্মা বাইদেউক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ বিভিন্ন কামত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টিক মোৰ তৰফৰ পৰা কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ অন্তত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি ভৱিষ্যতে আমাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়খনি আৰু এথোজ আগবাঢ়ি গৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ লগতে সমগ্ৰ অঞ্চলটোলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিব পাৰিব বুলি কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু নন্দনিয়ান

জয়তু নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়।

সঙ্গীত বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰিয়া বৰুৱা

প্ৰতিবেদন দাঙি ধৰাৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্তত ঐতিহ্যমণ্ডিত তিতাবৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু নন্দনিয়ানলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। এই মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ মানসেৰে সমূহ নন্দনিয়ানৰ সহযোগিতাত ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সংগীত সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলো।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতেই নিজৰ কাৰ্যসূচী সমূহৰ বিষয়ে অৱগত হোৱাৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্তত আহি পৰিছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। ইয়াৰোপৰি ২০১৯-২০ বৰ্ষত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুবিধা পাইছিল আৰু সফলতাও অৰ্জন কৰিছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত অনুষ্ঠিত হোৱা সংগীত বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ফলাফল এনেধৰণৰ :-

- ১) বৰগীত :
 - প্ৰথম — শ্ৰীমতী ৰিংকী বৰা
 - দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী সুৰভি হাজৰিকা
 - তৃতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰণামিকা হাজৰিকা
- ২) জ্যোতি সংগীত :
 - প্ৰথম — শ্ৰীমতী প্ৰিয়া বৰুৱা
 - দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী মাণ্য বৰঠাকুৰ
 - তৃতীয় — শ্ৰীমতী সুৰভি হাজৰিকা
- ৩) বিষুৱাভা সংগীত :
 - প্ৰথম — শ্ৰীমতী মাণ্য বৰঠাকুৰ
 - দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ
 - তৃতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰিয়া বৰুৱা

- ৪) বিষুবাভা সংগীত : প্রথম — শ্রীমতী মাণা বৰঠাকুৰ
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ
 তৃতীয় — শ্রীমতী প্ৰিয়া বৰুৱা
- ৪) পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ গীত :
 প্রথম — শ্রীমতী মাণা বৰঠাকুৰ
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ/শ্রীমতী সুৰভি হাজৰিকা
 তৃতীয় — শ্রীমতী বিশাখা দাস
- ৫) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত :
 প্রথম — শ্রীমতী মাণা বৰঠাকুৰ
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰিয়া বৰুৱা
 তৃতীয় — শ্রীমতী বিশাখা দাস/শ্রীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ
- ৬) আধুনিক গীত :
 প্রথম — শ্রীমতী প্ৰিয়া বৰুৱা
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী মাণা বৰঠাকুৰ
 তৃতীয় — শ্ৰীবিবেক চুতীয়া/শ্রীমতী সুৰভি হাজৰিকা(মুটীয়াভাৱে)
- ৭) লোকগীত :
 প্রথম — শ্রীমতী সুৰভি হাজৰিকা
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ
 তৃতীয় — শ্রীমতী মাণা বৰঠাকুৰ
- ৮) বিহুনাৰম :
 প্রথম — শ্রীমতী বিন্কা বৰা
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ
 তৃতীয় — শ্ৰীজিৎকু শইকীয়া/শ্রীমতী চিত্ৰলেখা কোঁৱৰ
- ৯) বিহুন্ত্য :
 প্রথম — শ্রীমতী বিন্কা বৰা
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰমাণিকা হাজৰিকা
 তৃতীয় — শ্রীমতী প্ৰমাণিকা হাজৰিকা/শ্রীমতী গাৰ্কাৰ্শি দাস
- ৯) গগণা প্ৰতিযোগিতা :
 প্রথম — শ্রীমতী বিন্কা বৰা
 দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰমাণিকা হাজৰিকা
 তৃতীয় — শ্রীমতী প্ৰমাণী হাজৰিকা

১০) একক অভিনয় :

প্রথম — শ্রীদিংকু শইকীয়া

দ্বিতীয় — শ্রীমতী কাকুমণি শইকীয়া

তৃতীয় — শ্রীমতী ঝিংকী বৰা

ইয়াৰোপৰি কৰ'ণা আক্ৰান্ত সময়ছোৱাত যেতিয়া লকডাউন চলি আছিল তেতিয়া এখনি অনলাইন সংগীত প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল আৰু বহুতো প্রতিযোগিয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এই প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল সমূহ হ'ল :—

প্রথম — শ্রীবিবেক চুতীয়া

দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰিয়া বৰুৱা

তৃতীয় — শ্রীমতী ঝিংকী বৰা

সদৌ শেষত মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোলৈকে পুনৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। এই সময়ছোৱাত যদি অজানিতে ক'ৰবাত কেনেকৈ ভুল ৰৈ গ'ল তাৰবাবে মই নন্দনিয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছো।

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয় চিৰসেউজ হওঁক তাৰে কামনাৰে—

জয়তু নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়।

জয়তু নন্দনিয়ান।।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মানসজ্যোতি বড়া

নমস্কাৰ, মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই মই সেইসকল মহান ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সূঁৰিছো যিসকলৰ মহান প্ৰচেষ্টাত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে। সেই সকলকে প্ৰমুখ্য কৰি অধ্যক্ষ মহোদয়, উপদেষ্টা মণ্ডলী আৰু সমূহ শিক্ষাগুৰুৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াই নিৰ্বাচনত জয়লাভ কৰা দিন ধৰি

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি থকা নিজৰ দায়িত্ববোধ অনুভৱ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সাধ্য অনুসাৰে সেৱা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো।

অৱশেষত ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভা সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই যি সকল সহযোগীৰ সহায়ত এই পদটোত জয়যুক্ত হ'লো সেইসকলক মই অশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

সুমিত্ৰা বড়া

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলকে প্ৰমুখ্য কৰি নন্দনিয়ান সকলক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়োৱাত সহায়-সহযোগ কৰা সকলো নন্দনিয়াক ধন্যবাদ জনাইছো। মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত সাধ্য অনুসৰি দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য সমূহ নিষ্ঠাৰে পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো লগতে কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অজানিতে বৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছো।

বিগত বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়ত বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাত অন্তৰ্ভুক্ত প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ফলাফল তলত দিয়া হ'ল :-

১) চকী খেল :

প্ৰথম — শ্ৰীমতী সন্মীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ য়াণাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰীতিশিখা হাজৰিকা (ষষ্ঠ য়াণাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী ছান্মাশি ভৰাণী (চতুৰ্থ য়াণাসিক)

২) কাবাডী প্ৰতিযোগিতা(বিজয়ী দল) :

— শ্ৰীমতী কাকুমণি শইকীয়া (চতুৰ্থ য়াণাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)

— শ্ৰীমতী ভাৰ্বী বৰা (চতুৰ্থ য়াণাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)

— শ্ৰীমতী পূজা সোণোৱাণে (চতুৰ্থ য়াণাসিক, শিক্ষা বিভাগ)

— শ্ৰীমতী প্ৰস্তুতি কোঁৱৰ (চতুৰ্থ য়াণাসিক, শিক্ষা বিভাগ)

— শ্ৰীমতী কৃষ্ণা ভূমিজ (চতুৰ্থ য়াণাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)

— শ্ৰীমতী অশাস্ত্ৰী দত্ত (চতুৰ্থ য়াণাসিক, ভূগোল বিভাগ)

— শ্ৰীমতী প্ৰিয়ম গগৈ (ষষ্ঠ য়াণাসিক, ভূগোল বিভাগ)

— শ্ৰীমতী কৃষ্ণা দত্ত (দ্বিতীয় য়াণাসিক, ভূগোল বিভাগ)

(ৰাণাৰ্চ আপ দল) :

— শ্ৰীমতী জাহ্নৱী শইকীয়া (চতুৰ্থ য়াণাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

— শ্ৰীমতী মাধুৰীমা সন্দিকৈ (ষষ্ঠ য়াণাসিক)

— শ্ৰীমতী প্ৰীতি বুঢ়াগোহাঁঞি (ষষ্ঠ য়াণাসিক)

— শ্ৰীমতী শিখামণি কছাৰী (ষষ্ঠ য়াণাসিক)

— শ্ৰীমতী সীমা গগৈ (ষষ্ঠ য়াণাসিক)

— শ্ৰীমতী চিম্পী মানিকি (ষষ্ঠ য়াণাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)

— শ্ৰীমতী কবিতা গগৈ (উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ)

৩) কেৰম প্ৰতিযোগিতা (একক) :

— শ্ৰীমতী কাকুমণি শইকীয়া (চতুৰ্থ য়াণাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)

ৰাণাৰ্চ আপ দল) : — শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ য়াণাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৪) কেৰম প্ৰতিযোগিতা (যুটীয়া) :

- শ্ৰীমতী প্ৰীতি বুঢ়াগোহাঁই (ষষ্ঠ যাগাসিক)
- শ্ৰীমতী অংকিতা বৰুৱা (ষষ্ঠ যাগাসিক)

(বাণাচ আপ দল) :

- শ্ৰীমতী কাকুমণি শইকীয়া (চতুৰ্থ যাগাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)
- শ্ৰীমতী গংগোত্ৰী শইকীয়া (ষষ্ঠ যাগাসিক)

৫) পাঞ্জা (বিজয়ী) :

- শ্ৰীমতী প্ৰীতি বুঢ়াগোহাঁই (ষষ্ঠ যাগাসিক)

(বাণাচ আপ) :

- শ্ৰীমতী দ্ৰিবেণী কছাৰী (ষষ্ঠ যাগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৬) দবা খেল প্ৰতিযোগিতা (বিজয়ী) :

- শ্ৰীমতী মৃন্ময়ী সন্দিকৈ (দ্বিতীয় যাগাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

(বাণাচ আপ) :

- শ্ৰীমতী প্ৰমোদী হাজৰিকা (ষষ্ঠ যাগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৭) ৰচী টনা প্ৰতিযোগিতা (বিজয়ী দল) :

- শ্ৰীমতী জানমণি কুৰ্মী (দ্বিতীয় যাগাসিক, ভূগোল বিভাগ)
- শ্ৰীমতী পূজা বেণোৱাৰ (দ্বিতীয় যাগাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
- শ্ৰীমতী জাহ্নৱী হাজৰিকা (দ্বিতীয় যাগাসিক, প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ)
- শ্ৰীমতী পূৰ্ণা শইকীয়া (চতুৰ্থ যাগাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ)
- শ্ৰীমতী এথেনা সন্দিকৈ (চতুৰ্থ যাগাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
- শ্ৰীমতী ণাকী চুতীয়া (দ্বিতীয় যাগাসিক, ইংৰাজী বিভাগ)
- শ্ৰীমতী গংগোত্ৰী শইকীয়া (ষষ্ঠ যাগাসিক)
- শ্ৰীমতী প্ৰীতিশিখা হাজৰিকা (ষষ্ঠ যাগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
- শ্ৰীমতী জ্যোতিকা বৰুৱা (দ্বিতীয় যাগাসিক, ভূগোল বিভাগ)
- শ্ৰীমতী মৃন্ময়ী সন্দিকৈ (দ্বিতীয় যাগাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

(বাণাচ আপ দল) :

- শ্ৰীমতী কৃষ্ণা দত্ত (দ্বিতীয় যাগাসিক, ভূগোল বিভাগ)
- শ্ৰীমতী মাণৱী দত্ত (দ্বিতীয় যাগাসিক, ভূগোল বিভাগ)
- শ্ৰীমতী বৰী ব্যক্তি (চতুৰ্থ যাগাসিক)
- শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ যাগাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)
- শ্ৰীমতী গায়ত্ৰী চব্ব (চতুৰ্থ যাগাসিক)
- শ্ৰীমতী কবিতা গগৈ (উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ)
- শ্ৰীমতী ভাগ্যশ্ৰী দত্ত (চতুৰ্থ যাগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
- শ্ৰীমতী জয়শ্ৰী বৰা (চতুৰ্থ যাগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
- শ্ৰীমতী ৰুবীনা বেগম (চতুৰ্থ যাগাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)

৭) টেকেলী ভাঙ প্ৰতিযোগিতা (বিজয়ী) :

- শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ যাগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

কৃষ্ণা দত্ত

মোৰ প্ৰতিবেদন দাঙি ধৰাৰ আগত মই সেইসকল ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো যিসকলৰ মহান প্ৰচেষ্টা, সাধনা আৰু ত্যাগৰ ফলত তিতাবৰৰ হামদৈৰ পাৰত এই ঐতিহ্যমণ্ডিত জ্ঞানৰ মন্দিৰ নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়খনি প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল।

সৰুৰেপৰাই ইচ্ছা আছিল এগৰাকী নন্দনিয়ান ৰূপে এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱা। সেই উদ্দেশ্যেৰে মনত কিছুমান সপোন লৈ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই গুৰু ক্ৰীড়া সম্পাদিকা পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলো আৰু এই নিৰ্বাচনত মই বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে জয়লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো। সেই দিন ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ববোধ অনুভৱ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সাধ্য অনুসাৰে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো। এই বছৰত কি কি কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো সেইটো প্ৰকৃততে নন্দনিয়ানৰ বিচাৰ্য বিষয়। বহুতো আশা আছিল কৰিবলৈ কিন্তু এটা বছৰত ইমানখিনি কাৰ্যকৰী কৰাৰ সম্ভৱ নহ'ল। যিয়েও নহওক অনাগত দিনত মই বাকী ৰোৱা সপোনসমূহ এজন প্ৰাক্তন নন্দনিয়ান বা এগৰাকী সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যকৰী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত বিভিন্ন পদক্ষেপসমূহ সফলতাৰে আগুৱাই নিয়াত সহায় তথা উপদেশ আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ নিৰ্মলজ্যোতি কোঁৱৰ ছাৰক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে সকলো কাম কাজতে দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, উপদেষ্টামণ্ডলী তথা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলক প্ৰমুখ্য কৰি ছাত্ৰসংঘৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়া তথা মোৰ মৰমৰ দাদা, বাইদেউ, বন্ধু, বান্ধৱী আৰু ভাইটি-ভগিট সকলোকে মোৰ বিশেষ ধন্যবাদ তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

মোৰ কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত হোৱা বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ খেল সমূহৰ ফলাফল সমূহ এনেধৰণৰ :-

১) ১০০ মিটাৰ দৌৰ (ল'ৰা) :

প্ৰথম — শ্ৰীপ্ৰিয়ংগু দাস (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীনগেন খেৰীয়া (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰী চান্দা বাহাদুৰ খাপা (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

(ছোৱালী) :

প্ৰথম — শ্ৰীমতী গায়ত্ৰী চৰৰ (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী বৰী ব্যক্তি (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী ডেইজী হাজৰিকা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

২) ২০০ মিটাৰ দৌৰ (ল'ৰা) :

প্ৰথম — শ্ৰীশ্ৰীমতী মানকী (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীপ্ৰিয়ংগু দাস (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰী চান্দা বাহাদুৰ খাপা (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

(ছোৱালী) :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী গম্ভীৰী চৰৰ (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী মাণো দত্ত (দ্বিতীয় বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী কৃষ্ণা দত্ত (দ্বিতীয় বাৰ্ষিক)
শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)

৩) ৪০০ মিটাৰ দৌৰ (ল'ৰা) :

- প্ৰথম — শ্ৰীপ্ৰিয়ংগু দাস (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীনগেন খেৰীয়া (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — ম. মুস্তাফিজোৰ বহমান (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)

(ছোৱালী) :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী ববী বাক্তি (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী ভাগ্যশ্ৰী দত্ত (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)
শ্ৰীমতী মাণো দত্ত (দ্বিতীয় বাৰ্ষিক)

৪) ৮০০ মিটাৰ দৌৰ (ল'ৰা) :

- প্ৰথম — শ্ৰীবিষ্ণু দাস
দ্বিতীয় — শ্ৰীনগেন খেৰীয়া (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — শ্ৰীদীপজ্যোতি বাগতিয়া

(ছোৱালী) :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী ববী বাক্তি (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী গম্ভীৰী চৰৰ (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)

৫) ১৫০০ মিটাৰ দৌৰ (ল'ৰা) :

- প্ৰথম — শ্ৰীনগেন খেৰীয়া (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীবিকাশ নামক
তৃতীয় — শ্ৰীহেমন্ত পাঠক (দ্বিতীয় বাৰ্ষিক)

(ছোৱালী) :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী ববী বাক্তি (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী গম্ভীৰী চৰৰ (চতুৰ্থ বাৰ্ষিক)

৬) ডিচকাচ্ থ্ৰ' (ল'ৰা) :

- প্ৰথম — শ্ৰীত্ৰৈলোক্য শইকীয়া (দ্বিতীয় বাৰ্ষিক)
দ্বিতীয় — শ্ৰীআদিত্য বৰা (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)
তৃতীয় — শ্ৰীঅভিষেক কছাৰী (ষষ্ঠ বাৰ্ষিক)

(ছোৱালী) :

প্রথম — শ্ৰীমতী কাকুমণি শইকীয়া (চতুৰ্থ যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰিয়ম গগৈ (ষষ্ঠ যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী জ্যোতিকা বৰুৱা (দ্বিতীয় যাণাসিক)

৬) চটপুট (ল'ৰা) :

প্রথম — শ্ৰীতৰুণজ্যোতি শইকীয়া (ষষ্ঠ যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীঅদিত্য বৰা (ষষ্ঠ যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীশেখৰ বৰা (ষষ্ঠ যাণাসিক)

(ছোৱালী) :

প্রথম — শ্ৰীমতী চাবানা মাছেমিন (দ্বিতীয় যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী জ্যোতিকা বৰুৱা (দ্বিতীয় যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী কাকুমণি শইকীয়া (চতুৰ্থ যাণাসিক)

শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ যাণাসিক)

৭) জেভলিন থ' (ল'ৰা) :

প্রথম — শ্ৰীঅদিত্য বৰা (ষষ্ঠ যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীচিৰাজজ্যোতি কুৰ্মী (দ্বিতীয় যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীশেখৰ বৰা (ষষ্ঠ যাণাসিক)

(ছোৱালী) :

প্রথম — শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী কাকুমণি শইকীয়া (চতুৰ্থ যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী চাবানা মাছেমিন (দ্বিতীয় যাণাসিক)

৮) লং জাম্প (ল'ৰা) :

প্রথম — শ্ৰীচিৰাজজ্যোতি কুৰ্মী (দ্বিতীয় যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীপদুম শইকীয়া (দ্বিতীয় যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীবিভু গঞ্জু (দ্বিতীয় যাণাসিক)

(ছোৱালী) :

প্রথম — শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী বৰী বাক্তি (চতুৰ্থ যাণাসিক)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী কৃষ্ণা দত্ত (দ্বিতীয় যাণাসিক)

৯) হাই জাম্প (ছোৱালী) :

প্রথম — শ্ৰীমতী বৰী বাক্তি (চতুৰ্থ যাণাসিক)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ যাণাসিক)

১০) বীলে ৰেচ (ল'ৰা) :

প্রথম — শ্ৰীপ্ৰীতম দাস (চতুৰ্থ যাণাসিক)

শ্ৰীশিৰিষ্মন মানিকি (চতুৰ্থ যাণাসিক)

শ্ৰী চান্তা বাহাদুৰ থাপা (উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ)

শ্ৰীনগেন খেৰীয়া (ষষ্ঠ যাণাসিক)

- দ্বিতীয় — শ্ৰীউমাকান্ত গড়
 শ্ৰীস্বতুৰাজ গগৈ
 শ্ৰী দীপজ্যোতি ৰাওতীমা
 শ্ৰীসঞ্জয় বৰা
- তৃতীয় — শ্ৰীঅনন্ত হাজৰিকা
 শ্ৰীঅংকুৰ দাস
 শ্ৰী অদিত্য তামুণী
 শ্ৰীজিণ্টু দৈমৰী

(ছোৱালী) :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী বৰী ৰাভি (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী কৃষ্ণা দত্ত (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক)
- দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী মাণা দত্ত (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী ভাগ্যশ্ৰী দত্ত (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী জয়শ্ৰী বৰা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী কবিতা গগৈ
- তৃতীয় — শ্ৰীমতী পূজা মহন্ত (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী প্ৰিয়ম গগৈ (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক)
 শ্ৰীমতী প্ৰীতি বুঢ়াগোহাঁই
 শ্ৰীমতী নেহা পাঠৰি

১১) মাৰাথান (ল'ৰা) :

- প্ৰথম — শ্ৰীঅনন্ত কছাৰী (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক)
 দ্বিতীয় — শ্ৰীহেমন্ত পাঠক (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক)
 তৃতীয় — শ্ৰীদীপজ্যোতি ৰাওতীমা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 চতুৰ্থ — শ্ৰীবিকাশ দাস (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক)

(ছোৱালী) :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী চিম্পী মানকি (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক)
 দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী বৰী ৰাভি (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 তৃতীয় — শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)
 চতুৰ্থ — শ্ৰীমতী কৃষ্ণা দত্ত (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক)

শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ :

- কেৱল ছোৱালী — শ্ৰীমতী গামত্ৰী চবৰ (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক)

বেডমিন্টন সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

বিকাশ দাস

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰথমতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত এই জাকত জিলিকা নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে সেই সকলক প্ৰমুখ্য কৰি মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছো।

খেল-ধেমালিৰ সৈতে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ শিক্ষাৰ লগত জড়িত এটি বিশেষ মূল অংগ। শিক্ষাজগতখনে শিক্ষাৰ্থীসকলক নিজৰ মূল লক্ষ্যলৈ যেনেকৈ শিক্ষাই আগবঢ়াই নিয়ে তেনেদৰে খেল জগতখনেও শিক্ষাৰ্থীসকলক নিজৰ মূল লক্ষ্যলৈ আগবঢ়াই নিব পাৰে। ক'বলৈ গ'লে খেল-ধেমালি হ'ল শিক্ষাৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ।

বেডমিন্টন সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাৰ দিন ধৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ববোধ, প্ৰতিনিয়ন অনুভৱ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সাধ্য অনুসাৰে সেৱা আগবঢ়াবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত সকলো ক্ষেত্ৰত দিশ-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ সকলো শিক্ষাগুৰুলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ বিভিন্ন কামত সহায় আগবঢ়োৱা সকলো বন্ধু-বান্ধৱীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যালয়ৰ সময়ত অজানিতে হোৱা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিছো। জয়তু নন্দনিয়ান। জয়তু ছাত্ৰসংঘ।

আলোচনী সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জানমণি কুৰ্মী

নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়—তিতাবৰ অঞ্চলৰ হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰা উচ্চ শিক্ষাৰ এক ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠান যাৰ জ্ঞানৰ আলোকেৰে আলোকিত কৰি তুলিছে ইয়াৰ চৌদিশ। প্ৰত্ৰিদিনৰ বুলনিতে সেই সকল মহিমামণ্ডিত ব্যক্তিক আৰু মহান শিক্ষাগুৰুসকলক শ্ৰদ্ধা নিবেদিত্তো। সেইসকলৰ অসীম ত্যাগ চেষ্ঠা আৰু সাহসৰ বিনিময়ত মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে।

২০১৭ চনত উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষত নামভৰ্ত্তি কৰাৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খন অতি আপোন হৈ পৰিছিল। সেয়েহে মহাবিদ্যালয় খনৰ প্ৰতি কিবা এটা কৰাৰ দুৰ্বাৰ হেঁপাহ জাগি উঠিছিল। এই সপোন বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ সুযোগ পাইছিলো ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী শাখাৰ সম্পাদিকা হিচাপে। এই দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পোৱাতো আছিল মোৰ বাবে পৰম সৌভাগ্যৰ বিষয়।

গতানুগতিকতাৰ বিপৰীতে অগতানুগতিক ভাৱে কিছুমান পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলো যদিও মহামাৰীৰ বাবে এই ক্ষেত্ৰত অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছিল তথাপিও নিজৰ শাখা অন্তৰ্গত কামখিনি সুচাৰুৰূপে সম্পাদনা কৰিবলৈ পূৰ্ণ চেষ্ঠা কৰিছিলো।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহে মহাবিদ্যালয় আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰণে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰ্য। ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ২৪-০১-২০২০ ৰ পৰা ৩০-০১-২০২০ তাৰিখলৈকে হৈছিল আৰু আলোচনী বিভাগৰ দ্বাৰা সৰ্বমুঠ ষোলটা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

প্ৰথম দিনা অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতা সমূহত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যাই আমাক যথেষ্ট উৎসাহিত কৰিছিল। দুই-এটা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰতিযোগী সংখ্যা কম আছিল যদিও প্ৰায়বোৰ প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা সমূহত বিশেষ পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শনেৰে অসমীয়া বিভাগৰ বৰ্ষ ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰী শ্ৰীমতী সমীক্ষা হাজৰিকাই শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

সমগ্ৰ বিশ্বতে হোৱা কৰ'ণা মহামাৰীৰ বাবে আমি বিশেষ একো পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিবপৰা নাছিলো। তথাপি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এখন ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰাৰ কথা ভাবিছিলো আৰু সেইমৰ্মে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আলোচনী বিভাগৰ দ্বাৰা অনলাইন যোগেদি এখন ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

ইয়াৰ পৰবৰ্তী কাৰ্যসূচী হিচাপে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'নন্দনিয়ান ২০১৯-২০' বৰ্ষৰ বাবে লিখনি সংগ্ৰহৰ কাম আৰম্ভ কৰিছিলো। তলাবন্ধ হৈ থকাৰ বাবে লিখনি সংগ্ৰহত কিছু জটিলতা আহি পৰিছিল। তথাপি ছাত্ৰ সংঘৰ সদস্য সকলে লিখনি সংগ্ৰহৰ জাননীখন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত অনলাইন মাধ্যমেৰে প্ৰচাৰ কৰিছিল।

ইয়াৰোপৰি মহাবিদ্যালয় পাঠদান আৰম্ভ হোৱাত লিখনি সংগ্ৰহৰ জাননীখন জাৰি কৰিছিলো লগতে ব্যক্তিগত

ভাৱে কেইবাজনকো লিখনি বিচাৰিছিলো যদিও এই ক্ষেত্ৰত যিদৰে সঁহাৰি লাভ কৰিব লাগিছিল সেইদৰে সঁহাৰি লাভ কৰা নাছিলো। আশা কৰো ভৱিষ্যতে সমূহ নন্দনিয়ানে এইক্ষেত্ৰত সঁহাৰি প্ৰদৰ্শন কৰি সৃষ্টিশীলতাৰ ক্ষেত্ৰখন চহকী কৰাৰ লগতে আলোচনীৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাত সহায় কৰিব।

উপৰোক্ত কাৰণসমূহৰ বাহিৰেও আলোচনীৰ বাবে পূৰ্জি পলমকৈ অহাত পুনৰ এবাৰ তলাবন্ধ হোৱা আৰু ষাণ্মাসিকৰ পৰীক্ষা আৰম্ভ হৈ যোৱাৰ বাবে 'নন্দনিয়ান ২০১৯-২০' প্ৰকাশত পলম হয়। তথাপিহে হাৰ নামানি সকলো পৰিস্থিতিৰ সৈতে মোকাবিলা কৰি 'নন্দনিয়ান' প্ৰকাশৰ বাবে আগবাঢ়ো।

উক্ত কাৰ্যকালত দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহযোগ আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, বিভিন্ন দিশত সহায় কৰাৰ লগতে 'নন্দনিয়ান' প্ৰকাশত বিশেষভাৱে সহায় কৰা উপাধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ বুধিন দত্ত ছাৰক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। আৰম্ভণি সময়ৰ পৰা সকলো কামতে দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহযোগ আগবঢ়োৱা তত্বাবধায়ক ডব্লু গৌতম বৰা ছাৰ আৰু ডব্লু গীতাজ্জলি গগৈ বাইদেউক ধন্যবাদ জনাইছো। প্ৰত্যেকটো সিদ্ধান্ত বাস্তৱত কাৰ্যকৰী কৰি আগুৱাই যোৱাত উৎসাহ দিয়া ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি, উপ সভাপতিৰ লগতে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আলোচনাৰ বাবে লেখা প্ৰেৰণ কৰি অন্যান্য দিশত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে প্ৰত্যেকলৈ আলোচনী বিভাগৰ তৰফৰ পৰা কৃতজ্ঞতা থাকিল। মোৰ প্ৰতিটো কামতে মোক নিস্বার্থ ভাৱে সহায় কৰা বিতু, নীলপৰন, গৌৰৱ, আকাশ, বিদ্যুৎ, জ্যোতিকা, সৃষ্টিদেৱী, তৃষণ, ভণ্টি সুদৰ্শনা, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ বাস্তৱ দা, শুভ্ৰজিৎ দা, বিতু দা, বিতুপন দা, মমী বাঁলৈ ধন্যবাদ।

আমাৰ কাৰ্যকালত অজানিতে বৈ যোৱা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। সদৌ শেষত নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰিলো। নন্দনিয়ানৰ সামূহিক প্ৰচেষ্টাৰে মহাবিদ্যালয়খন আৰু অধিক আগুৱাই নিয়ক তাৰ কামনাৰে আলোচনী বিভাগৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছো। জয়তো নন্দনাথ শইকীয়া মহাবিদ্যালয়

জয়তো নন্দনিয়ান।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আলোচনী বিভাগৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১) থিতাতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম — শ্ৰীমতী প্ৰমীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী স্বতী বৰুৱা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী শ্ৰেণী কছাৰী (দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

২) লিমাৰিক প্ৰতিযোগিতা :

প্ৰথম — শ্ৰীমতী প্ৰমীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

তৃতীয় — শ্ৰীমতী সুদীপ্তা শইকীয়া (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)

শ্ৰীমতী প্ৰমীক্ষা শইকীয়া (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৩) ৰস ৰচনা:- বিচাৰকৰ বিশেষ বাঁটা

প্ৰথম — শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰমীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৪) ভ্ৰমণ কাহিনী প্ৰতিযোগিতা :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী স্মীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীপ্ৰাচুৰ্যপ্ৰাপ কলিতা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী প্ৰিয়ংকা তামুণী (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)
শ্ৰীমতী ৰূপজ্যোতি দাস (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৫) নন্দনিয়ানৰ বেটুপাত অংকণ :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী সুদীপ্তা শইকীয়া (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী অনিন্দিতা কছাৰী (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীৰাজকমল বৰা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

৬) কলাজ :

- প্ৰথম — শ্ৰীৰাজকমল বৰা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী পূৰ্ণা শইকীয়া (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ)
শ্ৰীমতী প্ৰমীলা হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী ৰূপজ্যোতি দাস (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

৭) পানী ৰঙৰ চিত্ৰাংকণ :

- প্ৰথম — শ্ৰীশুভাশিষ হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীৰাজকমল বৰা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীশুভজ্যোতি ৰাভা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

৮) পেঞ্চিল ড্ৰয়িং :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী স্বাতী বৰুৱা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীশুভজ্যোতি ৰাভা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
শ্ৰীশুভাশিষ হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীৰাজকমল বৰা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

৯) স্ব-ৰচিত প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী ৰূপজ্যোতি দাস (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীপ্ৰাচুৰ্যপ্ৰাপ কলিতা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
শ্ৰীমতী স্মীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

১০) ৰচনা প্ৰতিযোগিতা :

- প্ৰথম — শ্ৰীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্ৰীপ্ৰাচুৰ্যপ্ৰাপ কলিতা (ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
তৃতীয় — শ্ৰীমতী জয়শ্ৰী বৰা (চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

১১) থিতাতে লিখা গল্প প্রতিযোগিতা :

- প্রথম — শ্রীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী সুদীপ্তা শইকীয়া (চতুৰ্থ যোগাসিক, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী পমীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

১২) স্ব-ৰচিত গল্প প্রতিযোগিতা :

- প্রথম — শ্রীমতী পমীক্ষা হাজৰিকা (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী প্ৰতীক্ষা শইকীয়া (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী নিতুমণি বৰা (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

১৩) অসমীয়া হাতৰ প্রতিযোগিতা :

- প্রথম — শ্রীমতী পূৰ্ণা শইকীয়া (চতুৰ্থ যোগাসিক, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী শেৰাণী কছাৰী (দ্বিতীয় যোগাসিক, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী জয়শ্ৰী বৰা (চতুৰ্থ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

১৪) ইংৰাজী হাতৰ প্রতিযোগিতা :

- প্রথম — শ্রীমতী বুদ্ধাগোহাঁই (ষষ্ঠ যোগাসিক, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী জয়শ্ৰী বৰা (চতুৰ্থ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী বিশাখা দাস (দ্বিতীয় যোগাসিক, ইংৰাজী বিভাগ)

১৫) বংগোলী প্রতিযোগিতা :

- প্রথম — শ্রীমতী সুদীপ্তা শইকীয়া (চতুৰ্থ যোগাসিক, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ)
শ্রীমতী এথেনা পলিটেক (চতুৰ্থ যোগাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী গগৈ (ষষ্ঠ যোগাসিক, ভূগোল বিভাগ)
শ্রীমতী পূজা মহন্ত (ষষ্ঠ যোগাসিক, ভূগোল বিভাগ)
শ্রীমতী স্বাতী বৰুৱা (চতুৰ্থ যোগাসিক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
শ্রীমতী ৰাজকমল বৰা (চতুৰ্থ যোগাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী অংকিতা শৰ্মা (চতুৰ্থ যোগাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)
শ্রীমতী বৰিতা বৰা (চতুৰ্থ যোগাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ)

১৬) স্ব-ৰচিত কবিতা প্রতিযোগিতা :

- প্রথম — শ্রীমতী চুৰ্ণপাণি কলিতা (ষষ্ঠ যোগাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী পূজা মহন্ত (ষষ্ঠ যোগাসিক, ভূগোল বিভাগ)

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আলোচনী বিভাগৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত কৰা ৰচনা প্রতিযোগিতাৰ

ফলাফল :-

- প্রথম — শ্রীমতী চুৰ্ণপাণি কলিতা (ষষ্ঠ যোগাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ)
দ্বিতীয় — শ্রীমতী ৰঞ্জিতা ভট্টাচাৰ্য (ষষ্ঠ যোগাসিক, অসমীয়া বিভাগ)
তৃতীয় — শ্রীমতী পৰন বুদ্ধাগোহাঁই (দ্বিতীয় যোগাসিক, ভূগোল বিভাগ)

EX-EDITORS OF
NANDANIAN

<u>VOL.NO.</u>	<u>EDITORS</u>	<u>SESSION</u>
I	UMA GOGOI	1964-1966
II	DEBENDRA NATH KOTOKY	1972-1973
III	?	?
IV	PROFULLA DAS	1976-1977
V	LALIT GOGOI	1978-1979
VI	ANIL BORAH	1979-1980
VII	PALLAB SAIKIA	1981-1982
VIII	BINOD CH. KAKOTY	1984-1985
IX	ANIL DUTTA	1985-1986
X	ANUP BORPATRA GOHAIN	1987-1988
XI	NILUTPAL SAIKIA	1988-1989
XII	PHONINDRA BORAH	1989-1990
XIII	PRONAB KR. SAIKIA	1990-1991
XIV	NITUMONI BARUAH	1991-1992
XV	SARAT KR. GOGOI	1992-1993
XVI	BISHWAJIT HANDIQUE	1993-1994
XVII	RITURAJ KONWAR	1994-1995
XVIII	PANKAJ R.C. BARUAH	1995-1996
XIX	SARAT GOGOI	1996-1997
XX	DIPAK RANJAN BURAGOHAIN	1998-1999
XXI	DIPAK RANJAN BURAGOHAIN	1999-2000
XXII	ANKURAN GOGOI	2000-2001
XXIII	ANKURAN GOGOI	2001-2002
XXIV	DEBASHREE HAZARIKA	2002-2003
XXV	DEBANGA BHUSHAN HAZARIKA	2003-2004
XXVI	MRIGANKA SAIKIA	2004-2005
XXVII	RUPJYOTI SARMAH	2005-2006
XXVIII	BEDANTA BURAGOHAIN	2006-2007
XXIX	ALANKRITA BARUAH	2008-2009
XXX	GAUTOM KAKOTY	2009-2010
XXXI	PULIN GOGOI	2011-2012
XXXII	NITUMONI SAIKIA	2011-2012
XXXIII	ABHIJIT KONWAR	2013-2014
XXXIV	MOMI BORAH	2014-2015
XXXVI	ABINASH MAHANTA	2016-2017
XXXVII	PUJA MAHANTA	2017-2018
XXXVIII	LATASHREE GAYAN	2018-2019

**NAME OF THE PRINCIPALS
of
N.N. SAIKIA COLLEGE, TITABAR**

Principals	Session
C. Saikia	1959-1976
J. C. Bhagawati, I/C	1976-1977
N. Bhattacharjya	1977-1988
J. C. Bhagawati	1988-1996
Dr. G. N. Dutta, I/C	1996-1997
Dr. G. N. Dutta.	1997-1998
K. N. Pandey, I/C	1998-1999
Dr. J. Borah	1999-2012
Dr. L. Baruah	2012-

শিল্প

চিত্রশিল্পী - সমীৰ কলিতা
প্রথম ষাণ্মাসিক, বসায়ণ বিজ্ঞান বিভাগ

১১৬ | নন্দনিয়ান, উনচত্বাবিংশ সংখ্যা